

ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่
รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

โดย

นายสมภพ ชาทวนิช

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1

ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่
รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1
ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

POLICY PROPOSALS FOR TOURISM DEVELOPMENT IN RURAL-URBAN FRINGE
ON WESTERN OF BANGKOK

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Doctor of Philosophy RECREATION TOURISM AND SPORT MANAGEMENT

Department of Education Foundations

Academic Year 2024

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมือง ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
โดย	นายสมภพ ชาตวนิช
สาขาวิชา	การจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัย
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรรณวิสา บุญมาก อาจารย์ ดร. วิจิต อิ่มอารมย์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัย)

พิจารณาเห็นชอบโดย

.....ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ กาญจนกิจ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัย)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรรณวิสา บุญมาก)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(อาจารย์ ดร. วิจิต อิ่มอารมย์)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(รองศาสตราจารย์ ดร. วรรณวีร์ บุญคุ้ม)

630630075 : การจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1

คำสำคัญ : ข้อเสนอเชิงนโยบาย, การพัฒนาการท่องเที่ยว, พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร, การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

นาย สมภพ ชาตวนิช: ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมือง ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัย

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อสร้างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร และ 3) เพื่อรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบ เขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิง คุณภาพ และเชิงปริมาณ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิเคราะห์เอกสาร การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง กับผู้เกี่ยวข้องในพื้นที่ที่ศึกษา จำนวน 25 คน การตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยว จำนวน 150 คน โดยนำผลที่ได้มารวมกับการลงสำรวจพื้นที่เพื่อวิเคราะห์ SWOT Analysis การจัดทำ TOWS Matrix เพื่อจัดทำร่างข้อเสนอเชิงนโยบาย และการจัดสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 คน โดยใช้แบบประเมิน และการสัมมนา เพื่อทำการรับรอง (ร่าง) ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อ พัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยพบว่า 1) การวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 9 ประเด็น จากนั้นนำไปใช้เป็นประเด็นการสัมภาษณ์ และการตอบแบบสอบถาม ส่วนการลงพื้นที่ พบว่าบริบทของพื้นที่มีการพัฒนาในรูปแบบเมืองมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันพื้นที่บางส่วนมีความ เหมาะสมสามารถจัดการเป็นแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน แหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนได้ 2) ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่เขตรอบเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ ดังนี้ (1) การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (2) การอนุรักษ์วัฒนธรรม และมรดก (3) แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (4) การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของ ชุมชน (5) การตลาดและการส่งเสริมการขาย (6) การศึกษาและการฝึกอบรม (7) การปรับปรุงและ การรักษาความปลอดภัย และ 3) ข้อเสนอเชิงนโยบายนี้ได้ผ่านกระบวนการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

630630075 : Major RECREATION TOURISM AND SPORT MANAGEMENT

Keyword : Policy proposals, Tourism Development, Rural-Urban Fringe on Western of Bangkok, Creative Tourism

MR. Somphob CHATAWANICH : POLICY PROPOSALS FOR TOURISM DEVELOPMENT IN RURAL-URBAN FRINGE ON WESTERN OF BANGKOK Thesis advisor : Professor Kanit Kheovichai, Ph.D.

The purpose of this research study aims 1) to analyze tourism development policy data, assess the environment and potential in rural-urban fringe on western of Bangkok 2) to create policy proposals for tourism development in rural-urban fringe on western of Bangkok and 3) to endorse policy proposals for tourism development in rural-urban fringe on western of Bangkok. The research employs a mixed-methods approach, combining qualitative and quantitative techniques. Data collection included document analysis, semi-structured interviews with 25 stakeholders in the study area, and surveys results from 150 tourists. The findings were integrated with field surveys for SWOT analysis, TOWS matrix preparation, and draft policy proposal formulation. Connoisseurship with 10 experts, using evaluation forms and workshops to validate (draft) policy proposals for tourism development in the western urban fringe of Bangkok.

The results found that: 1) Analysis of tourism development policy data identified 9 key issues, which were then used as the basis for interviews and questionnaires. Field surveys revealed that while some areas are increasingly urbanized, other parts are suitable for community-based tourism and creative tourism. 2) The policy proposals for tourism development in rural-urban fringe on western of Bangkok include 7 strategies: (1) Infrastructure development (2) Culture and heritage conservation (3) Sustainable tourism (4) Community-base tourism engagement (5) Marketing and promotion; (6) Education and training and (7) Safety and security. And 3) The policy proposals have been verified by the experts.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก ศาสตราจารย์ ดร.คณิต เขียววิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาหลักของวิทยานิพนธ์ที่คอยให้คำปรึกษา คอยชี้แนะ และให้ความช่วยเหลือหลายสิ่งหลายอย่างตลอดการเรียนรู้ และยังเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาความรู้ ด้านนันทนาการให้ผู้วิจัยตั้งแต่ระดับปริญญาตรี

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณวิสา บุญมาก และ ดร.วิจิต อิมอาร์มย์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ที่ให้ความเมตตาให้คำปรึกษาและแนะนำแนวทาง ในทำวิทยานิพนธ์นี้ ขอขอบคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งประกอบด้วย ศาสตราจารย์ กิตติคุณ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ และ รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณวีร์ บุญคุ้ม กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ กรุณาให้คำแนะนำ แนวทางแก้ไขจุดบกพร่องทำให้เล่มวิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์

ขอขอบคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านในการเข้าร่วมสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญในการประเมินและรับรอง ผลการวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่เสียสละเวลาในการทำแบบสอบถาม และตอบแบบ สัมภาษณ์ ตลอดจนชุมชนในพื้นที่ในการเข้าสำรวจเก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์นี้จนสำเร็จลุล่วง ไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณ วิทยาลัยดุสิตธานี ที่กรุณามอบทุนการศึกษาให้ในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณภรรยา บิดา มารดา และญาติพี่น้อง รวมถึง ดร.เยาวภรณ์ เลิศกุล ทานนท์ ผู้เป็นอาจารย์และเพื่อนร่วมงานของผู้วิจัย ที่คอยให้กำลังใจช่วยเหลือตลอดระยะเวลา ในการเรียนและการทำวิทยานิพนธ์เสมอมา ซึ่งวิทยานิพนธ์เล่มนี้ผู้วิจัยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อสังคม และประเทศชาติเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

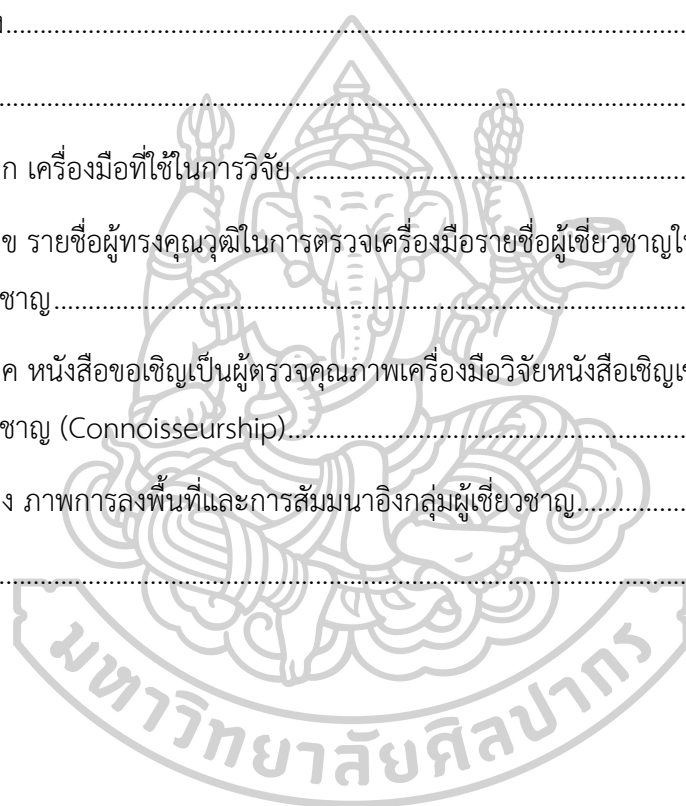
สมภาพ ชาตวนิช

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
1. แนวคิดเกี่ยวกับข้อเสนอเชิงนโยบาย.....	9
1.1 ความหมายของนโยบาย.....	9
1.2 การกำหนดนโยบาย.....	10
1.3 ลักษณะและองค์ประกอบของนโยบาย.....	11
1.4 การวิจัยเชิงนโยบาย.....	14
2. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว.....	16
2.1 ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยว.....	16

2.2 องค์ประกอบของการพัฒนาการท่องเที่ยว.....	16
3. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	19
3.1 ความเป็นมาของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	19
3.2 ความหมายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	20
3.3 หลักเกณฑ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์.....	22
3.4 แบบจำลองการจัดการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์.....	22
4. แนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่รอบเขตเมือง	24
4.1 ความหมายของพื้นที่รอบเขตเมือง.....	24
4.2 ความสำคัญของพื้นที่รอบเขตเมือง.....	25
5. ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่รอบเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร.....	26
5.1 การแบ่งพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร.....	26
5.2 พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร.....	29
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
7. กรอบแนวคิดการวิจัย.....	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	41
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
การวิเคราะห์ข้อมูล	49
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์นโยบายทางการท่องเที่ยว และผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและ ศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร.....	52
ตอนที่ 2 จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร.....	78

ตอนที่ 3 การรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตก ของกรุงเทพมหานคร	83
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	99
1. สรุปผลการวิจัย	99
2. การอภิปรายผลการวิจัย	114
3. ข้อเสนอแนะของการวิจัย	119
รายการอ้างอิง.....	121
ภาคผนวก	130
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	131
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือรายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการจัดสัมมนาอิงกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญ.....	148
ภาคผนวก ค หนังสือขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยหนังสือเชิญเข้าร่วมสัมมนาอ้างอิง ผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship).....	151
ภาคผนวก ง ภาพการลงพื้นที่และการสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ.....	156
ประวัติผู้เขียน.....	166

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลวิจัย วิธีการวิจัย วิธีการเก็บข้อมูลวิจัยแต่ละขั้นตอน	46
ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านพฤติกรรมกาท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม	68
ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร	71
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร	75
ตารางที่ 5 ผลการประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่ง ตะวันตกของกรุงเทพมหานคร	84

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แสดงบริเวณเส้นแบ่งพื้นที่ชนบท พื้นที่รอบเขตเมือง และเมือง.....	3
ภาพที่ 2 แบบจำลองของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์.....	23
ภาพที่ 3 ผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2556.....	28
ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดการวิจัย	40
ภาพที่ 5 ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร.....	98

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

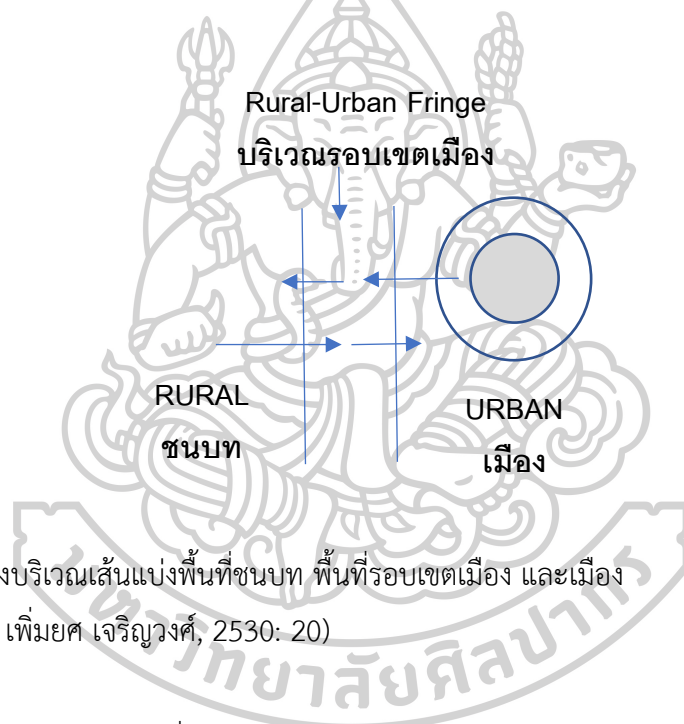
ด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ซึ่งระบาดทั่วโลกในปี 2563 จนถึงปัจจุบัน ทำให้เศรษฐกิจของประเทศและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง ทางคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ (ท.ท.ช.) จึงได้จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2564 – 2565 ขึ้นเพื่อให้การท่องเที่ยวไทยมีบทบาทในขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศต่อไป แผนพัฒนาฉบับนี้เป็นการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะ 2 ปี มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความเข้มแข็งจากภายในเพื่อการฟื้นตัวอย่างมีความรับผิดชอบและเป็นจุดเชื่อมโยงการท่องเที่ยวของภูมิภาค (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2564) นอกจากนี้เพื่อให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยสามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับสถานการณ์การท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไป ทางกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจึงได้จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) ขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญกำหนดทิศทางในการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ โดยแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) ได้ให้ความสำคัญแก่การพลิกฟื้นการท่องเที่ยวไทยเพื่ออนาคตที่ดีกว่าสำหรับทุกคน (Building Forward a Better Tourism for All) คำนึงถึงประโยชน์ของ 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1) ประชน (People) มุ่งเน้นไปที่การท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อสังคม ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้ประโยชน์ร่วมกัน 2) รายได้ (Profits) มุ่งเน้นไปที่ผลกระทบทางเศรษฐกิจ โดยใช้การท่องเที่ยวไทยเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงจากต่างประเทศอย่างสมดุล และต้องสร้างประสบการณ์ที่ดี น่าประทับใจ และ 3) ความยั่งยืน (Planet) ใช้การท่องเที่ยวไทยช่วยในการรักษาความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งแวดล้อม และการลดผลกระทบเชิงลบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาช่วยในการบริหารจัดการ (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2566) และจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบสาม พ.ศ. 2566 – 2570 ในส่วนที่ 4 แผนกลยุทธ์ตามจุดหมาย ในจุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน ซึ่งในกลยุทธ์ที่ 2 ได้กล่าวถึงการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการ และสตาร์ทอัพ ประยุกต์ในแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม นำนวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับการท่องเที่ยว มีการส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับการท่องเที่ยวคุณภาพในพื้นที่เมืองรองและกระจายเส้นทางท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวชุมชน สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวเมืองรอง และส่งเสริมให้เอกชนทำความร่วมมือและมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชน (สำนักงาน

สภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) ซึ่งมีความสอดคล้องและต่อเนื่องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560 - 2564 ระบุว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ในปัจจุบันให้ความสำคัญกับประสบการณ์และความรู้ที่ได้รับจากการท่องเที่ยว โดยต้องการสัมผัสวิถีชีวิต และประเพณีท้องถิ่น มากกว่าการเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวทั่วไปเหมือนที่ผ่านมา และมีแนวโน้มการท่องเที่ยวที่เน้นวัฒนธรรม (Cultural Tourism) การท่องเที่ยวที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม และระบบนิเวศ (Ecotourism) ที่เพิ่มมากขึ้น บวกกับการเดินทางท่องเที่ยวในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นที่เติบโตขึ้น มาจากความต้องการสัมผัสแหล่งวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยว (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2560)

นอกจากนี้ประเทศไทยได้มีการส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และได้เป็นเครือข่ายเมืองสร้างสรรค์ของยูเนสโก (UNESCO Creative Cities Network หรือ UCCN) โดยจังหวัดภูเก็ตได้รับรองเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านอาหารในปี พ.ศ. 2558 จังหวัดเชียงใหม่ได้รับรองเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านศิลปะและหัตถกรรมพื้นบ้านในปี พ.ศ. 2560 และเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2562 กรุงเทพมหานคร ได้รับการรับรองเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านการออกแบบ (Design) พร้อมกับจังหวัดสุโขทัยที่ได้รับรองเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านศิลปะและหัตถกรรมพื้นบ้าน (Crafts and Folk Art) (องค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, 2564) โดยคำว่าท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) ได้ถูกนิยามขึ้นเป็น ครั้งแรกโดย Richards and Raymond (2000) ว่าเป็นการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสในการพัฒนาศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์ ผ่านการลงมือทำ เรียนรู้จากประสบการณ์จริง จากการเดินทางท่องเที่ยวในวันหยุด โดยมีลักษณะเฉพาะตามลักษณะของท้องถิ่นนั้น ๆ ในปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายไปทั่วโลก มีการให้นิยามโดยองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือยูเนสโก (UNESCO) และในประเทศไทยเองได้มีองค์กรที่นำการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มาใช้ในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่น ได้แก่ องค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า อพท. (DASTA)

กรุงเทพมหานครนอกจากได้รับรองการเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านการออกแบบแล้วยังถือเป็นเมืองท่องเที่ยวหลักของประเทศไทยอีกด้วย โดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวในปี 2565 ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนตุลาคม จำนวน 7,163,465 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2565: ออนไลน์) โดยนักท่องเที่ยวนิยมท่องเที่ยวบริเวณใจกลางเมือง (Urban) และมีการกระจายตัวท่องเที่ยวในชุมชนรอบเขตเมือง (Rural-Urban Fringe) เพราะกรุงเทพมหานครมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ธรรมชาติ อาหาร แหล่งช้อปปิ้ง และวิถีชีวิตที่มีความหลากหลาย (เพชรลัดดา เพ็ชรภักดี, 2563) ทางกรุงเทพมหานครได้แบ่งพื้นที่ตามการตั้งถิ่นฐานชุมชน และตามที่ตั้งของพื้นที่ออกเป็น 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นใน เป็นย่านธุรกิจ มีประชากรอาศัยหนาแน่น ชั้นกลาง

เป็นพื้นที่เชื่อมระหว่างชั้นในและชั้นนอก มีลักษณะทางพื้นที่ที่มีความเจริญทางด้านพาณิชยกรรม อุตสาหกรรม แต่ยังคงมีพื้นที่เกษตรกรรมปะปนอยู่บ้าง และชั้นนอกพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม มีลักษณะผสมระหว่างเมืองกับชนบท โดยอยู่ห่างจากเขตศูนย์กลางเมืองเกินกว่า 20 กิโลเมตร (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ออนไลน์) นอกจากนี้งานวิจัยของ เพ็ญศ เจริญวงศ์ (2530) ได้แบ่งพื้นที่เมืองออกเป็นสองพื้นที่ ได้แก่ พื้นที่ชั้นใน เป็นพื้นที่ที่มีความเจริญมากมีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและมีประชากรอาศัยจำนวนมาก รวมถึงพื้นที่ชั้นกลางบางส่วนที่พร้อมรับการขยายตัวของเมือง ส่วนพื้นที่ชั้นนอกหรือชานเมือง จะมีประชากรอาศัยเบาบางกว่า ชุมชนมีลักษณะต่าง ๆ เช่น เกษตรกรรม ที่อยู่อาศัย หรืออุตสาหกรรมต่าง ๆ โดยพื้นที่ส่วนนี้ยังคงมีความเป็นชนบท แต่จะได้รับอิทธิพลจากความเป็นเมืองอย่างรวดเร็วมากกว่าพื้นที่ชนบทที่อยู่ไกลจากเมือง

ภาพที่ 1 แสดงบริเวณเส้นแบ่งพื้นที่ชนบท พื้นที่รอบเขตเมือง และเมือง (ดัดแปลงจาก เพ็ญศ เจริญวงศ์, 2530: 20)

ทางองค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติได้กล่าวถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวในเขตเมืองที่เกิดขึ้นว่า เป็นกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนที่มีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต ชุมชน สังคม วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม ที่แตกต่างกันตามลักษณะและสิ่งดึงดูดใจที่มีอยู่ในแต่ละเมือง (UNWTO, 2018) โดยการท่องเที่ยวในเขตเมืองขึ้นอยู่กับสภาพสิ่งแวดล้อมด้วย เพราะมีมลพิษทั้งทางอากาศ กลิ่น รวมทั้งความคับคั่ง และมลภาวะทางเสียงที่เกิดจากการจราจร (Dwyer, Forsith and Dwyer, 2010) ทำให้นักท่องเที่ยวสนใจท่องเที่ยวในบริเวณรอบเขตเมืองมากขึ้น ซึ่งการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองมีรูปแบบหรือลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการท่องเที่ยวในเมือง ในขณะเดียวกันความผสมผสานของความเป็นเมืองและมีความเป็นชนบทของพื้นที่ดังกล่าว ทำให้เกิดการท่องเที่ยวที่มีรูปแบบหรือคุณลักษณะเฉพาะ แตกต่างออกไปจากการท่องเที่ยวในเมืองและการท่องเที่ยวชนบท จากการ

ทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในบริเวณรอบเขตเมือง เพราะต้องการประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเมืองผ่านการเรียนรู้ชีวิตประจำวันของคนในพื้นที่ซึ่งมีความแตกต่างจากสภาพชั้นในของเขตเมือง (Maitland, 2017) อีกทั้งการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองยังสามารถเชื่อมโยงเศรษฐกิจระหว่างเมืองกับชนบทได้อีกด้วย (Slocum and Curtis, 2017) และโสวัตรี ณ ถลาง (2562) กล่าวถึงพื้นที่รอบเขตเมืองหรือชานเมืองนนทบุรี ที่แต่เดิมเป็นพื้นที่เกษตรกรรมหรือพื้นที่สีเขียว (Green Area) ได้ถูกพัฒนาพื้นที่แต่ยังคงคำนึงถึงวิถีชีวิต วัฒนธรรมท้องถิ่นของผู้อาศัยในพื้นที่ โดยมีการปรับพื้นที่ให้สามารถรองรับกิจกรรมที่เกิดขึ้น เช่น การปรับเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่พักแบบโฮมสเตย์ และกิจกรรมสาธิตเกษตร โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมของพื้นที่ นอกจากนี้พื้นที่รอบเขตเมืองยังมีหน้าที่ (function) และความสำคัญในแง่การจัดระเบียบสังคม โดยเป็นทั้งพื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่สาธารณะ และเป็นแหล่งรวมอัตลักษณ์ของผู้คนและชุมชนที่มีความหลากหลาย

Weaver (2005) ได้กล่าวถึงการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อรองรับรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยว 6 ประเภท ที่เกิดขึ้นในบริเวณรอบเขตเมืองและนอกเมือง ได้แก่ สวนสนุกและสถานที่ที่มีลักษณะคล้ายกัน (Theme parks and allied attractions) หมู่บ้านขายสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว (tourist shopping villages) การท่องเที่ยวในพื้นที่ธรรมชาติดัดแปลง (modified nature-based tourism) ศูนย์จำหน่ายสินค้าจากโรงงาน (factory outlet) การท่องเที่ยว (touring) และสนามกอล์ฟ (golf courses) ในขณะเดียวกันเจ้าของพื้นที่ในชุมชนบริเวณรอบเขตเมืองที่อยู่มานาน มีการรับรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวค่อนข้างช้า แตกต่างจากผู้มาอาศัยใหม่ ที่สามารถรับรู้ว่ามีมีการท่องเที่ยวในพื้นที่ รวมถึงสนับสนุนการท่องเที่ยวได้เร็วกว่าผู้ที่อาศัยในชุมชนมานาน (Weaver and Lawton, 2011) ประเด็นดังกล่าวอาจส่งผลให้ชุมชนที่ทำการท่องเที่ยวขาดความเข้าใจในบริบทของตนเอง การให้ความรู้เกี่ยวกับตัวชุมชนจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะสามารถนำไปวางแผนและบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนได้ อีกทั้งยังสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อให้น่าไปสู่ความยั่งยืนต่อไป (จุฑารัตน์ เจือจัน, 2555) ผู้วิจัยได้ศึกษานโยบายที่เกี่ยวข้องและส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองจากแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2561 -2580) ฉบับปรับปรุง พบว่ามีประเด็นที่มีความสอดคล้องอยู่บ้าง คือ ยุทธศาสตร์ที่ 4 การเชื่อมโยงเมืองที่มีความคล่องตัวและระบบบริการสาธารณะแบบบูรณาการ มีการส่งเสริมให้จัดตั้งศูนย์ชุมชนย่อย (Sub Center) ในพื้นที่ชั้นนอก และมีการเชื่อมโยงกับพื้นที่ชั้นในและพื้นที่ชั้นกลาง ส่วนในยุทธศาสตร์ที่ 6 การต่อยอดความเป็นเมืองศูนย์กลางเศรษฐกิจสร้างสรรค์และการเรียนรู้ มุ่งเน้นการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการสนับสนุน ส่งเสริม และพัฒนากรุงเทพมหานครในด้านเศรษฐกิจ ยกระดับการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมในระดับเอเชีย ส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการในระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติ ซึ่งแผนพัฒนาฉบับนี้จัดทำเพื่อให้สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริง มีความสอดคล้อง

เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก และการเปลี่ยนแปลงภายในประเทศที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว (สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร, 2566) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาจาก แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) พบว่าในแผนฉบับนี้มีความต้องการ พลิกโฉมการท่องเที่ยวของประเทศไทยสู่การท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่า (High Value Tourism) โดยมี สาระและให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงทุกรูปแบบ ประกอบกับการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน มุ่งเน้นส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ พัฒนาการท่องเที่ยวให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล นวัตกรรมที่เหมาะสม และ มีความทันสมัย การยกระดับบุคลากรและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ เกิดความเข้าใจ สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของบริบททางการท่องเที่ยววิถีใหม่ (New Normal) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟื้นตัวจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค โควิด 19 ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการบูรณาการร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกภาคส่วนที่มีความ เกี่ยวข้อง โดยมีคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ และเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกลไก ในการขับเคลื่อนและพัฒนาการท่องเที่ยวของไทย เพื่อให้สามารถใช้เป็นกรอบการดำเนินงานในการ พัฒนาการท่องเที่ยวได้ตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างแท้จริง (คณะกรรมการนโยบาย การท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2566)

จากการศึกษาแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2561 -2580) ฉบับปรับปรุง จากแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) และจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยยังไม่พบแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและงานวิจัยที่มีความเฉพาะเจาะจงลงไปในพื้นที่รอบเขตเมือง ผังตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ซึ่งพื้นที่ในบริเวณรอยต่อเมืองกับชนบทจัดเป็นพื้นที่ที่จำเป็นสำหรับ สุขภาพและเสถียรภาพของเมืองใหญ่ ดังนั้นจึงควรตระหนักถึงการคงอยู่และสูญเสียไปของพื้นที่ เกษตรกรรมในบริเวณดังกล่าวซึ่งมีมานานแล้ว (วรัญญา แตรวิจิตร, 2537) นอกจากนี้พื้นที่รอบเขต เมืองมีความหลากหลายตามบริบทพื้นที่ สามารถนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีส่วนร่วมได้ อีกทั้งยังสามารถส่งเสริมการอนุรักษ์พื้นที่ดังกล่าวผ่านการท่องเที่ยวได้อีกด้วย โดยเฉพาะพื้นที่ฝั่ง ตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (ฝั่งธนบุรี) ที่มีความเก่าแก่และเคยเป็นชุมชนศูนย์กลางทางการค้า อีกทั้งเมืองธนบุรียังเปรียบเสมือนเมืองคู่ในกรุงเทพฯ มาตั้งแต่อดีต (ศศิธร ศิลปวุฒยา, 2561) การศึกษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนานโยบายทางการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตก ของกรุงเทพมหานคร ให้เกิดความยั่งยืน ชุมชนสามารถรักษาสภาพแวดล้อม อัตลักษณ์ วิถีชีวิตเดิมที่มี อยู่ และสามารถส่งเสริมการสร้างรายได้จากการบูรณาการการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์ที่เหมาะสม กับสภาพพื้นที่ นอกจากนี้ยังสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมนโยบายทางการ ท่องเที่ยวให้กับภูมิภาคอื่น หรือระดับประเทศต่อไปได้

คำถามการวิจัย

1. นโยบาย การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และสภาพแวดล้อมของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร เป็นอย่างไร
2. การจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร เป็นอย่างไร
3. การรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อสร้างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ในการดำเนินการศึกษา ผู้วิจัยกำหนดระเบียบวิธีวิจัยตามวัตถุประสงค์การศึกษา ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ได้แก่ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีขอบเขตดังนี้

ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษา คือ ชุมชนที่ทำการท่องเที่ยวบางส่วนในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 เขต ได้แก่ เขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน

ขอบเขตด้านประชากร

1. การศึกษาแผนยุทธศาสตร์ หรือนโยบายของภาครัฐในการส่งเสริมการท่องเที่ยว (Document Analysis) การศึกษาสภาพพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยการศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยว รวมถึงการลงสำรวจพื้นที่ (Survey) ที่ทำการศึกษาเพื่อให้เห็นสภาพที่แท้จริงของพื้นที่ บริบท วิถีชีวิต การประกอบอาชีพ และสภาพแวดล้อม
2. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 25 คน โดยแบ่งเป็นเขตละ 5 คน จำนวน 5 เขต

3. การสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 150 คน โดยเป็นนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ศึกษาจำนวน 5 เขต เขตละ 30 คน

4. การอภิปราย เสนอแนะ และรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายผ่านการสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) โดยผู้ตรวจสอบและรับรองนโยบาย คือ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว นักวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว จำนวน 10 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อเสนอเชิงนโยบาย หมายถึง การศึกษาและรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ จากนโยบาย แผนพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชนเจ้าของพื้นที่ และนักท่องเที่ยว ในการให้ข้อเสนอแนะ โดยเป็นแนวทางที่กำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ ร่วมกันขององค์กรหรือหน่วยงาน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้วหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นตรงกับความต้องการของผู้มาเยือน สามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชนหรือผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ รวมถึงสามารถต่อยอดไปสู่ความยั่งยืนได้ โดยการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นควรได้รับการปรับแต่งให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ที่ศึกษาและมีการประเมินอย่างต่อเนื่อง โดยมีองค์ประกอบดังนี้ การวิเคราะห์ตลาด การประเมินจุดหมายปลายทาง การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย แนวปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการขาย การจัดการประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว รวมถึงการติดตามและประเมินผล

พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร หมายถึง พื้นที่ชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา โดยส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม มีลักษณะผสมระหว่างเมืองกับชนบท ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ที่มีพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดปริมณฑล

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่เกิดจากความร่วมมือของคนในชุมชนในการออกแบบกิจกรรมขึ้นมาใหม่ หรือพัฒนากิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น ผ่านการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น อัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของชุมชน ทำให้นักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือนที่เข้ามาท่องเที่ยวได้มีโอกาสพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ผ่านการลงมือทำกิจกรรม ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในความเป็นชุมชน อีกทั้งยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดและสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยวอีกด้วย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อเสนอเชิงนโยบายให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่บริเวณรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
2. ได้ข้อเสนอเชิงนโยบายที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่บริเวณรอบเขตเมืองส่วนอื่น ๆ ของกรุงเทพมหานคร
3. ได้ข้อเสนอเชิงนโยบายที่อาจนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศได้

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรม แนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากเอกสารที่เป็นหนังสือ วารสาร บทความทางวิชาการ ผลงานวิจัย ตลอดจนสื่อออนไลน์ นำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อสร้างเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับข้อเสนอเชิงนโยบาย
2. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว
3. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
4. แนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่รอบเขตเมือง
5. ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่รอบเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับข้อเสนอเชิงนโยบาย

1.1 ความหมายของนโยบาย

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ได้ให้ความหมายของคำว่า นโยบาย คือ หลักและวิธีปฏิบัติที่ถูกกำหนดให้เป็นแนวดำเนินการ

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการที่ให้นิยาม ความหมาย ของคำว่า นโยบาย ไว้อีกมากมาย ได้แก่ กรีนวูด (Greenwood, 1965: 222) กล่าวว่านโยบายหมายถึงการตัดสินใจขั้นต้นอย่างกว้าง ๆ จากข้อมูลทั่วไปเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานให้เป็นไปโดยถูกต้องและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2539: 152) ได้กล่าวไว้ว่า นโยบายแนวทางที่กำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้บริหารให้มั่นใจว่ามีการตัดสินใจที่เหมาะสมถูกต้อง ทาง วิโรจน์ สารรัตน์ (2550) กล่าวว่า นโยบาย (Policy) เป็นข้อความที่ทำให้ทราบถึงทิศทางการเปลี่ยนแปลงขององค์การหรือของสังคม ทิศทางดังกล่าวอาจจะอธิบายถึง เรื่องดังกล่าว วัตถุประสงค์เพื่ออะไร วิธีการอย่างไร ของความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นได้ สามารถจำแนกความหมายของนโยบายออกเป็น 3 กลุ่มความหมายโดยกลุ่มแรกหมายถึงข้อความที่บอกให้ทราบถึงกิจกรรมหรือการกระทำ (Activity or Action) อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ซึ่งในที่สุดจะแปรรูปออกมาเป็นแผนงานโครงการที่กำหนดขึ้น ข้อความเชิงนโยบายในความหมายนี้จะบอกถึงเป้าหมายปลายทางของกิจกรรม แนวทางการปฏิบัติ และคุณประโยชน์ของกิจกรรมหรือการกระทำที่กำหนด กลุ่มที่สอง หมายถึงข้อความที่บอกให้ทราบถึงแนวทางหรือวิธีการ (Strategy or Means) เพื่อเป็นเครื่องชี้แนะและกำหนด

แนวทางปฏิบัติจากปัจจุบันสู่อนาคต และกลุ่มที่สาม หมายถึงข้อความที่บอกให้ทราบถึงคุณค่า และการตัดสินใจ (value and decision) ที่ได้เลือกสรรแล้วซึ่งนโยบายประเภทนี้จะบ่งบอกทางเลือกที่มีหลายทางว่าทางเลือกใดดีที่สุดหรือเหมาะสมที่สุด ด้าน สมคิด พรหมจรรย์ (2550) ได้ให้ความหมายของนโยบายไว้ 2 ประการ ได้แก่ 1) นโยบาย หมายถึง แนวทางที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อให้เป็นทิศทางสำหรับการตัดสินใจ และ 2) นโยบาย หมายถึงแนวทางหรือการตัดสินใจของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง เพื่อเป็นการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่น นโยบายการศึกษา นโยบายเศรษฐกิจ นโยบายการเงิน เป็นต้น ส่วน พิธาน พันทอง (2548) ให้ความหมายนโยบายว่าเป็นกรอบหรือแนวคิดที่ใช้ในการตัดสินใจขั้นต้นในการดำเนินงานในอนาคตขององค์กรหรือหน่วยงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดลฤดี วาสนานนท์ (2560) กล่าวว่านโยบาย หมายถึงหลักการและวิธีปฏิบัติซึ่งถือเป็นแนวดำเนินการร่วมกัน ที่ใช้เป็นแนวทางเพื่อการตัดสินใจของผู้บริหารหน่วยงานหรือองค์กร สำหรับการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และวายุภักษ์ วงศ์ศักดิ์รินทร์ (2563) ได้ให้ความหมายของนโยบายว่าเป็นแนวทางที่ถูกกำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้บริหารองค์กร และเป็นแนวทางการปฏิบัติร่วมกันของหน่วยงาน เพื่อการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า นโยบาย หมายถึง หลักการที่กำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติร่วมกันขององค์กรหรือหน่วยงาน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

1.2 การกำหนดนโยบาย

สมหวัง พิริยานูวัฒน์ และदनัย เทียนพุด (2532: 170) กล่าวว่าลักษณะของนโยบายโดยทั่วไป อาจระบุได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) นโยบายแบบแนวทางกว้าง ๆ (Blessing) ลักษณะของแนวนโยบายแบบแนวทางกว้าง ๆ โดยทั่วไปจะมีข้อความที่ระบุทิศทาง หรือแนวทางของการดำเนินงานในเรื่องที่นโยบายนั้นกำหนด ในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติ เลือกทางเลือกในการปฏิบัติที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในการดำเนินงานของตนได้มากกว่าหนึ่งทางเลือกหรือได้จากหลายทางเลือกซึ่งมักจะแสดงจุดเน้นและแนวทางในการดำเนินงานอย่างกว้าง ๆ ข้อความที่สรุปทิศทางในการดำเนินงานอาจเป็นไปในเชิงบอกให้รู้ว่าอยากให้ทำสิ่งใด ไม่อยากให้ทำสิ่งใด หรืออาจแสดงออกในแบบกระตุ้นเชิงชักชวนให้ปฏิบัติตามแนวทางใดแนวทางหนึ่ง ที่สำคัญคือ แสดงจุดเน้นและแนวทางดำเนินงาน และ 2) นโยบายแบบจำเพาะเจาะจง (Indicative) จะมีข้อความที่ชี้แนวทางในการดำเนินงานค่อนข้างชัดเจนแน่นอน จำเพาะเจาะจง (specific) ให้ทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ระบุไว้ โดยจะบอกให้ทราบว่าต้องการให้ทำอะไรรุ่นสิ่งใด ส่งเสริมเรื่องใดโดยเฉพาะ ในบางกรณีอาจจะเสนอแนะมาตรการที่เหมาะสมเสริมหรือประกอบไว้ให้อีกด้วย ข้อความที่ระบุทิศทางการทำงานและกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติงานในนโยบายแบบจำเพาะเจาะจง จะมีความแน่นอน ไม่มีทางเลือกให้มากนัก หรือมีให้ก็ค่อนข้างจำกัด ส่วน วิโรจน์

สารัตถะ และประยุทธ์ ชูสอน (2548: 32-42) ได้กล่าวถึงการกำหนดนโยบายว่ามีหลายรูปแบบโดยนำเสนอไว้ 7 รูปแบบ ดังนี้ 1) รูปแบบผู้นำ (Elite model) ผู้กำหนดนโยบายคือผู้นำยึดหลักอำนาจนิยมว่าผู้นำต้องการอะไรเมื่อกำหนดแล้วผู้ตามมีหน้าที่น่านโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุผล 2) รูปแบบกลุ่ม (Group model) เป็นการกำหนดนโยบายโดยกลุ่มยึดหลักการมีส่วนร่วมและการหาจุดร่วมระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ โดยอาศัยหลักการเสียงข้างมากการประนีประนอมหรือการเจรจาต่อรอง 3) รูปแบบสถาบัน (Institution model) กำหนดโดยสถาบันยึดหลักความเป็นสถาบันอ้างอิงความเป็นสถาบันที่ทุกคนต้องปฏิบัติตามหากไม่ปฏิบัติตามอาจมีบทลงโทษ 4) รูปแบบค่อยเป็นค่อยไป (Incremental model) ยึดหลักแนวคิดความต่อเนื่องจากอดีต สู่ปัจจุบันและอนาคต ทั้งนี้อาจเนื่องจากมีเวลาจำกัดงบประมาณน้อยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ 5) รูปแบบระบบ (System model) ยึดถือแนวคิดที่ว่านโยบายเป็นปัจจัยป้อนออก (output) ที่เกิดจากปัจจัยป้อนเข้า (input) ของปัญหาความต้องการหรือข้อเรียกร้องจากกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ในองค์กรหรือสังคมแล้วมีกระบวนการ (process) ของโครงสร้างองค์การหรือสังคมที่จะกำหนดเป็นนโยบายออกมา 6) รูปแบบกระบวนการ (Process model) ยึดถือแนวคิดว่าการกำหนดนโยบายเป็นกิจกรรมที่มีขั้นตอนต่าง ๆ เป็นกระบวนการคือมีขั้นตอนการกำหนดปัญหาความต้องการข้อเรียกร้อง มีขั้นตอนการเสนอแนะทางเลือกนโยบายหลากหลายทางเลือก มีขั้นตอนการเลือกนโยบายที่ดีที่สุด หรือที่เหมาะสมที่สุด มีขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติและมีขั้นตอนการประเมินนโยบาย 7) รูปแบบมีเหตุผล (Rational model) คำนึงถึงผลตอบแทน (gain) ที่จะได้รับมากกว่าค่าใช้จ่าย (cost) ซึ่งผลตอบแทนมิได้หมายถึงเฉพาะเรื่องเงินเท่านั้น แต่หมายถึงผลได้ผลเสียในด้านอื่นด้วยซึ่งการที่จะกำหนดนโยบายในแบบนี้ออกมาได้ผู้กำหนดนโยบายต้องมีความรู้ความสามารถหลายประการเช่นรู้ว่าองค์การหรือสังคมต้องการอะไรมีน้ำหนักมากน้อยกว่ากันอย่างไรรู้ทางเลือกนโยบายทุกทางที่มีอยู่สามารถคาดการณ์ผลของทางเลือกนโยบายแต่ละทางได้ถูกต้องสามารถคำนวณหาอัตราส่วนระหว่างผลตอบแทนและค่าใช้จ่ายสำหรับแต่ละทางเลือกและสามารถเลือกนโยบายที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

จากรูปแบบการกำหนดนโยบายข้างต้น การวิจัยในครั้งนี้เป็นลักษณะนโยบายแบบจำเพาะเจาะจง (Indicative) เพื่อให้มีแนวทางในการดำเนินงานที่ชัดเจน โดยใช้รูปแบบการกำหนดนโยบายแบบกลุ่ม (Group model) ที่ยึดหลักการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยวในบริเวณพื้นที่ที่ศึกษา

1.3 ลักษณะและองค์ประกอบของนโยบาย

1.3.1 ลักษณะของนโยบาย การบริหารงานใดจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายที่ดีขององค์กรนั้น โดยนโยบายที่ดีว่าต้องมีลักษณะดังนี้ คือ 1) ต้องมีเป้าหมายที่ส่งผลประโยชน์แก่องค์การหรือประชาชนโดยส่วนรวมมากที่สุด 2) ครอบคลุมภารกิจทุกด้านและมีความสอดคล้องสนับสนุนซึ่งกันและกันไม่ขัดแย้งกัน 3) ควรได้มาจากการกลั่นกรองถึงความสำคัญ

หรือความต้องการ 4) นโยบายที่ดีควรประกอบด้วยเป้าหมาย แนวทางและกลวิธีที่ดี ดำเนินการได้ รวดเร็วและเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด 5) ต้องมีเนื้อหาเป็นหลักในการดำเนินงานและมีหลักประกันใน การประเมินความสำเร็จทั้งเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ และ 6) นโยบายที่ดีจะเป็นข้อความที่ชัดเจน ถ่ายทอดไปสู่ผู้ปฏิบัติได้โดยง่ายและมี ความเข้าใจตรงกัน (วิโรจน์ สารรัตนะ, 2550) ซึ่งนโยบายที่ดีจะ ช่วยให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องทาง ง่ายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้ปฏิบัติหรือ ผู้ได้บังคับบัญชาสามารถกำหนดแนวปฏิบัติและตัดสินใจในการกิจที่ตนเองรับผิดชอบได้ด้วยตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องรอการวินิจฉัยสั่งการจากผู้บังคับบัญชาเสมอไป ทั้งนี้เพราะการมีความเข้าใจใน นโยบายอย่างชัดเจนแล้วนั่นเอง (ไพเราะ คณะพุล, 2555) อย่างไรก็ตามนโยบายขององค์การใด องค์การหนึ่งมีคุณลักษณะที่ดีที่เหมาะสมโดยถือเอาทัศนะของบุคคลเป็นที่ตั้ง เพราะนโยบายสามารถ มองได้จากหลายแง่มุม มุมหนึ่งอาจเป็นที่ยอมรับของบุคคลคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งหรือ กลุ่มหนึ่งอาจเห็นว่ายังไม่เหมาะสมดีพอ ดังนั้นคุณลักษณะที่ดีของนโยบายจะเป็นคุณลักษณะที่เป็นไป ตามหลักการถือเสียงข้างมากหรือเป็นทัศนะของกลุ่มคนส่วนใหญ่โดยอนุโลมที่อาจมีคนอีกกลุ่มหนึ่ง หรือจำนวนน้อยโจมตีคัดค้านและวิพากษ์วิจารณ์ไปตามทัศนะหรือตามเหตุผลของบุคคลกลุ่มนั้น (มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2550) นโยบายที่ดีมีความสำคัญต่อการบริหาร เนื่องจากนโยบายเป็น แนวทางการปฏิบัติงานที่ต้องมีความชัดเจนในวัตถุประสงค์ว่าบุคคลใดจะต้องทำอะไร อย่างไร และ เมื่อไร ซึ่งนโยบายที่ดีต้องมีความชัดเจน กำหนดขึ้นจากข้อมูลที่เป็นจริง เข้าใจง่าย และทุกคนต้อง เข้าใจตรงกันมีการกำหนดระยะเวลาการใช้สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนและสังคม โดยรวมสอดคล้องกับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง และมีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติ (ดลฤดี วาสนานนท์, 2560: 35-37) กล่าวโดยสรุป การบริหารงานขององค์กรจะประสบผลสำเร็จมาก น้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายขององค์กรนั้น นโยบายที่ดีจะต้องมีความชัดเจน มีความเข้าใจตรงกัน ทั้งของผู้บริหารและผู้ปฏิบัติในองค์กร มีความครอบคลุมทุกส่วนงาน ประกอบด้วยเป้าหมาย แนวทาง และกลวิธีที่ดีช่วยให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องทาง ง่าย และมีประสิทธิภาพ และที่สำคัญเกิด ประโยชน์ต่อองค์กรโดยรวม

1.3.2 องค์ประกอบของนโยบาย มี 2 องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) วัตถุประสงค์ของ นโยบาย (Policy Objectives) และ 2) เครื่องมือของนโยบาย (Policy Instruments) โดย วัตถุประสงค์ของนโยบาย หมายถึง จุดหมายที่เป็นที่คาดหวังให้บรรลุผล และเครื่องมือของนโยบาย หมายถึง วิธีทางที่จะทำให้บรรลุผลในจุดหมายนั้น ซึ่งวัตถุประสงค์อื่น ๆ อาจมีวิธีทางหรือทางเลือก เพื่อการปฏิบัติที่หลากหลาย หรือในทางกลับกันวิธีทางหรือทางเลือกหนึ่งอาจสะท้อนเพื่อการบรรลุ จุดหมายเกินกว่าหนึ่งจุดหมายได้ (วิโรจน์ สารรัตนะ, 2554) ซึ่ง วิจิตร ศรีสะอ้าน (2552) และ ทองอินทร์ วงศ์โสธร (2545) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบของนโยบาย โดยนำองค์ประกอบเชิงโครงสร้าง และองค์ประกอบเชิงกระบวนการมาบูรณาการเข้าด้วยกัน แบ่งได้เป็น 4 ลักษณะ คือ 1) นโยบายใน

ฐานะเป็นแม่บทของการบริหาร มีลักษณะเป็นข้อความทั่วไป จึงแสดงถึงเจตนารมณ์ของผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย ครอบคลุมหน่วยงานทุกระดับ และเป็นแม่บทในการดำเนินงานของหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ อาจมีเงื่อนไขเวลากำหนดไว้ 2) นโยบายจะเป็นส่วนหนึ่งของแผน ขั้นตอนแรกเป็นการจัดทำวัตถุประสงค์และนโยบาย ประกอบด้วยการกำหนดพันธกิจ วัตถุประสงค์ นโยบายและมาตรการ ขั้นตอนที่สองเป็นการจัดทำแผน ประกอบด้วยการจัดทำแผนงานงบประมาณและแนวปฏิบัติ 3) นโยบายในฐานะเป็นกรอบการปฏิบัติ นโยบายประเภทนี้มีลักษณะแคบ เจาะจง และมีความเฉพาะเรื่อง จะเป็นแม่บทของแนวปฏิบัติระเบียบ และกฎเกณฑ์ซึ่งมีข้อสังเกตว่านโยบายแตกต่างจากแนวปฏิบัติและกฎเกณฑ์ คือนโยบายมีลักษณะยืดหยุ่นผู้บริหารสามารถใช้ดุลยพินิจในการดำเนินการตามนโยบาย แต่แนวปฏิบัติและระเบียบมีความตายตัวไม่ยืดหยุ่นไม่ให้อำนาจแก่ผู้ปฏิบัติ และ 4) นโยบายในฐานะเป็นกระบวนการ สามารถแบ่งได้เป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติการ ประเมินผลนโยบาย และผลย้อนกลับ นพต มโนงาม (2555) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของนโยบาย ประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ (Ends) นโยบายจะต้องมีวัตถุประสงค์บอกไว้เป็นเป้าหมายปลายทาง แนวทาง (Means) นโยบายจะต้องบอกว่าอะไรเป็นแนวทางที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์และกลไกของนโยบาย (Mechanism) นโยบายจะบรรลุวัตถุประสงค์ได้จะต้องมีกลไกในการนำไปปฏิบัติ เช่น ต้องมีการออกกฎหมาย ออกระเบียบข้อบังคับ เป็นต้น โดยกระบวนการอันจะนำมาซึ่งนโยบายในการดำเนินงานที่ถูกต้องมีประสิทธิภาพเป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์ของการบริหารซึ่งเป็นที่รับทราบและยอมรับจากบุคคลทุกฝ่ายขององค์การหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือการกำหนดนโยบายนั่นเอง (ปิยะพงษ์ บุชบงก์, 2552) ดังนั้นการกำหนดนโยบายเป็นการกำหนดหลักการหรือกรอบความคิด แนวทางหรือกลวิธีดำเนินงานที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ในองค์กรกำหนดขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือเฉพาะบุคคล ในทางปฏิบัติอาจกำหนดได้ในทุกระดับชั้นขององค์กร เช่นนโยบายระดับประเทศ ซึ่งเป็นนโยบายส่วนรวม นโยบายระดับสาขางาน นโยบายระดับภาค นโยบายระดับหน่วยงาน และนโยบายระดับสาขางาน นโยบายยังอยู่ใกล้ระดับปฏิบัติการมากเพียงใด ลักษณะของนโยบายก็ยังมีแนวโน้มเป็นแบบจำเพาะเจาะจงมากขึ้น อีกทั้งการกำหนดนโยบายยังเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องซึ่งอาจมีชื่อเรียกแตกต่างกัน เช่น เรียกว่า วงจรนโยบาย (Policy Cycle) หรือการพัฒนา นโยบาย (Policy Development) แต่ให้คำอธิบายคล้ายกันและหากจะมีส่วนแตกต่างกันก็อยู่ที่การเน้นความสำคัญในองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่ง ดังที่ ธงชัย สันติวงษ์ (2545) กล่าวถึงกระบวนการของนโยบายไว้ว่ามี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดประเด็นปัญหาและความต้องการ บริบทต่าง ๆ ในสังคมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง ฯลฯ ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดเค้าโครงนโยบายเบื้องต้นและการพัฒนา นโยบาย ขั้นตอนที่ 3 การนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายที่กำหนดไว้โดยองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องอาศัยระยะเวลาและดำเนินการอย่างเป็นกระบวนการเป็นขั้นตอน

ที่ต่อเนื่องกัน และขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลนโยบายเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารนโยบายที่ผู้บริหารนโยบายจะต้องกำหนดไว้ก่อนล่วงหน้าเพื่อการตัดสินใจว่านโยบายที่กำลังดำเนินอยู่นั้นยังเหมาะสมที่จะต้องใช้ต่อไป (Retain) หรือจะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลง (Modify) หรือยกเลิก (Eliminate) องค์ประกอบของนโยบายยังหมายถึง ส่วนสำคัญที่ประกอบกันทำให้เกิดเป็นนโยบายขึ้นมา องค์ประกอบของนโยบายมี 2 องค์ประกอบที่สำคัญคือ วัตถุประสงค์ของนโยบาย (Policy Objective) และแนวทางของนโยบาย (Policy Means) หรือเครื่องมือของนโยบาย (Policy Instruments) ในบางครั้งอาจมีองค์ประกอบส่วนที่ 3 ได้แก่ กลไกของนโยบาย (Policy Mechanism) (ดลฤดี วาสนานนท์, 2560: 35-37)

1.4 การวิจัยเชิงนโยบาย

1.4.1 ความหมายของการวิจัยเชิงนโยบาย

การวิจัยเชิงนโยบาย เป็นกระบวนการศึกษารวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อสรุปและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ตลอดจนแนวทางปฏิบัติที่อาจจะเป็นไปได้ ในการแก้ปัญหาหรือการพัฒนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งในระดับนโยบาย เสนอผู้บริหารสำหรับประกอบการตัดสินใจในการกำหนดนโยบาย การพัฒนานโยบาย และการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติรวมทั้งเป็นการวิจัยเพื่อการประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบาย ทั้งนี้ในการดำเนินงานวิจัยนั้นควรให้ความสำคัญกับเนื้อหาซึ่งมีองค์ประกอบหลายด้านด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการมีจรรยาบรรณของนักวิจัย (สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์, 2555) สอดคล้องกับ Dukeshire and Jennifer (2002) ที่ว่าการวิจัยเชิงนโยบาย หมายถึงกระบวนการวิเคราะห์ปัญหาของสังคมเพื่อนำเสนอแนวทางการแก้ปัญหาให้กับผู้ที่วางนโยบายและข้อเสนอแนะเหล่านั้นต้องเน้นไปที่การปฏิบัติได้จริงเพื่อเป็นการแก้ปัญหาหรือลดปัญหานั้น ๆ

1.4.2 ประเภทของการวิจัยเชิงนโยบาย

ประเภทของการวิจัยนโยบายแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) การวิจัยที่เน้นการวิเคราะห์ตัวนโยบาย 2) การวิเคราะห์ผลการดำเนินงานตามนโยบาย และ 3) การวิจัยเพื่อพัฒนานโยบาย (สุคนธา คงศีล และสุชุม เจียมตน, 2550) สำหรับ Oaks (2003) แบ่งประเภทของการวิจัยเชิงนโยบายออกเป็น 4 ประเภท คือ 1) การวิจัยพื้นฐาน (Basic Research) เป็นการออกแบบเพื่อสำรวจความรู้ใหม่อาจจะมีผลหรือไม่มีผลกระทบต่อปัญหาสังคมในทันทีทันใด 2) การวิจัยทางเทคนิค (Technical Research) เป็นการออกแบบเพื่อการแก้ปัญหาเฉพาะ 3) การวิเคราะห์นโยบาย (Policy Analysis) เป็นการปฏิบัติเพื่อศึกษาถึงการนำมาใช้และผลของกระบวนการในการสร้างนโยบาย และ 4) การวิจัยเชิงนโยบาย (Policy Research) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มการปฏิบัติเพื่อการแก้ปัญหาสังคมพื้นฐาน ส่วน Majchrzak (1984) ได้แบ่งประเภทของการวิจัยเชิงนโยบายที่ผันแปรตามแหล่งข้อมูลเป็น 4 ประเภท ดังนี้ 1) การวิจัยเชิงนโยบายถูกกำหนดด้วยแหล่งข้อมูลที่

แตกต่างกัน เช่นจากหน่วยงานราชการ ความสนใจของกลุ่มเขตเลือกตั้ง หรือองค์การการกุศล 2) การวิจัยอาจผันแปรตามจุดสนใจซึ่งเป็นการนิยามปัญหา หรือเป็นการแก้ปัญหา 3) การวิจัยอาจผันแปรตามสภาพแวดล้อมอาจดำเนินการในสภาพแวดล้อมขององค์การที่หลากหลาย เช่นสำนักงาน จัดทำการวางแผนการวิเคราะห์นโยบาย การวัดผลประเมินผล การวิจัยหรือพัฒนา และ 4) การวิจัยอาจผันแปรตามข้อกำหนดทางวิชาการของผู้วิจัย เช่น ทางจิตวิทยา สังคมศาสตร์ กฎหมาย สังคมวิทยา มานุษยวิทยา เศรษฐศาสตร์ และการบริหารระบบราชการ

1.4.3 ลักษณะของการวิจัยเชิงนโยบาย

ลักษณะสำคัญของการวิจัยเชิงนโยบาย คือการเป็นพหุมิติ (Multi-Dimension) มองปัญหาที่ศึกษาด้วยหลากหลายแง่มุม รวมถึงเป็นวิธีการอุปมานเชิงประจักษ์ (Empirical-Inductive Approach) อุปมานผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างไปสู่ประชากร เพื่อให้ข้อสรุปจากการวิจัยใช้อธิบายได้ทั่วไปซึ่งให้ความสำคัญทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ไม่กำหนดกรอบตัวแปรไว้อย่างตายตัวแต่เปิดกว้างต่ออิทธิพลและตัวแปรแทรกซ้อนเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ผลงานวิจัย หรือแหล่งทุนโดยแสดงถึงคุณค่า หรือแนวคิดให้เห็นชัดเจนในนิยามของปัญหา ปัญหาการวิจัย การพัฒนาข้อเสนอจากผลการวิจัย และการเผยแพร่ผลการวิจัย (วิโรจน์ สารัตนะ, 2556) ขณะที่ Yin (2014)กล่าวว่าการศึกษาเชิงนโยบายที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องใช้ความเชี่ยวชาญหลายด้านในการศึกษา และต้องมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์เป็นจำนวนมาก ข้อเสนอเชิงนโยบายเป็นสิ่งที่จำเป็นในกระบวนการวิจัยโดยกำหนดหลักเกณฑ์ 3 ประการคือ 1) นโยบายมีความสัมพันธ์กับการวิจัยเชิงนโยบาย คือผลของการวิจัยเป็นเพียงข้อมูลในการแก้ปัญหาส่วนหนึ่งในจำนวนข้อมูลทั้งหมดของการตัดสินใจ 2) นโยบายสัมพันธ์กับการวิจัยเชิงนโยบายเนื่องจากนโยบายไม่ได้ถูกจัดทำขึ้น แต่เป็นการสะสมเพิ่มพูน ซึ่งผู้กำหนดนโยบายเป็นผู้ดำเนินการจัดการแก้ปัญหา โดยเฉพาะปัญหาที่ยากปัญหาที่มีความซับซ้อนและปัญหาที่ไม่สามารถตัดสินใจได้โดยง่าย และ 3) กระบวนการทำนโยบายเป็นสิ่งที่มีความซับซ้อน เนื่องจากมีผู้กระทำที่แตกต่างกัน ดังนั้นโครงสร้างนโยบายจำนวนมากอาจให้ผลตรงหรือไม่ตรงกับตามความตั้งใจก็ได้ การวิจัยเชิงนโยบายสามารถทำได้ด้วยระเบียบวิธีที่หลากหลายอาจเป็นการวิจัยพื้นฐาน (Basic Research) การวิจัยประยุกต์ (Applied Research) หรือการวิจัยผสม (Mixed Research) อย่างไรก็ตามจุดมุ่งหมายในการวิจัยจะเป็นสิ่งเดียวกันนั่นคือการให้ได้มาซึ่งข้อเสนอที่เน้นการปฏิบัติที่เป็นไปได้ เพื่อการแก้ปัญหาพื้นฐานทางสังคมที่นำมาเป็นประเด็นในการศึกษาวิจัย

จากแนวคิดการวิจัยเชิงนโยบายข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีแนวคิดที่สามารถนำมาปรับและประยุกต์ในการวิจัยนี้ คือ แนวคิดเกี่ยวกับการออกแบบการวิจัย (Design of study) ว่าสามารถจะดัดแปลง (Adapting) ผสมผสาน (Combining) หรือปรับปรุง (Improvising) ให้มีความเหมาะสมได้ โดยการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนานโยบาย ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดการวิจัยแบบผสม (Mixed

Research) จากระเบียบวิธีวิจัยหลากหลายประเภทมาเป็นแนวทางในการจัดทำข้อเสนอการวิจัยเชิงนโยบายที่ประกอบด้วยการศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Study) การสำรวจ (Survey Study) พหุกรณีศึกษาหลายพื้นที่ (Multisite case Study) การสัมภาษณ์เชิงลึก (Deep Interview) การเก็บแบบสอบถาม (Questionnaire) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

2. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

2.1 ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยว

แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง กลยุทธ์โดยรวมและแนวทางที่ปลายทางหรือองค์การการท่องเที่ยวนำมาใช้เพื่อส่งเสริมและปรับปรุงกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่เฉพาะ (UNWTO, 2018) รวมถึงการระบุคุณลักษณะเฉพาะของสถานที่ท่องเที่ยวโดยมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์ และทรัพยากรของสถานที่เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว สามารถสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน (Kotler et al., 2017)

การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง กระบวนการที่นำทรัพยากรทุกด้าน ทั้งกำลังคน กำลังเงิน ทรัพยากรการท่องเที่ยวและระยะเวลา เข้าสู่กระบวนการวางแผน เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวดำเนินไปอย่างถูกต้องทิศทาง และมีความเหมาะสมกับกระแสของโลก (ศรัญญา วรากุลวิทย์, 2546: 329)

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินงานอย่างต่อเนื่องในการปรับปรุงและเสริมแต่งแหล่งท่องเที่ยวจากสภาพเดิมไปสู่สภาพใหม่ที่ดีกว่า ตามความต้องการของนักท่องเที่ยว (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548: 198)

การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว หมายถึง การป้องกันและการปรับปรุงแก้ไข การบำรุงรักษาและพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว อันเป็นสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว อันมีค่าและน่าหวงแหนให้อยู่ในสภาพที่ดี คงความสวยงามและคงความมีคุณค่าต่อท้องถิ่นและประเทศชาติตลอดไป (วิมล จิโรจน์พันธ์ และคณะ, 2548: 179)

กล่าวโดยสรุปการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้วหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นตรงกับความต้องการของผู้มาเยือน สามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชนหรือผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ รวมถึงสามารถต่อยอดไปสู่ความยั่งยืนได้

2.2 องค์ประกอบของการพัฒนาการท่องเที่ยว

สิ่งสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวสำหรับจุดหมายปลายทางแต่ละแห่งไม่ควรเหมือนกัน ควรมีการปรับให้เหมาะกับบริบท ทรัพยากร และเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้นความยืดหยุ่นความสามารถในการปรับตัว และการประเมินจึงเป็นสิ่งสำคัญ ส่งผลให้การพัฒนาที่มีประสิทธิภาพเป็นไปอย่างต่อเนื่อง (Hall & Williams, 2008)

โดยมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ตลาด การทำวิจัยตลาดเพื่อทำความเข้าใจกลุ่มเป้าหมาย ความชอบ และแนวโน้มการเดินทาง (Moutinho, 2019) การวิเคราะห์ช่วยให้ทราบถึงความต้องการที่แท้จริง และช่วยให้สามารถพัฒนากลยุทธ์การตลาดที่กำหนดเป้าหมายได้ (Crouch & Ritchie, 1999)

2. การประเมินจุดหมายปลายทาง การประเมินโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการที่มีอยู่ในจุดหมายปลายทาง (Pike, 2008) การประเมินจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคาม (การวิเคราะห์ SWOT) ของแหล่งท่องเที่ยวจะทำให้ทราบข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับพื้นที่ที่ต้องปรับปรุง และพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Buhalis & Darcy, 2011)

3. การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การร่วมมือของชุมชนท้องถิ่น หน่วยงานราชการ ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ต้องมีบทบาทมีส่วนร่วมและสนับสนุนอย่างแท้จริงในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Dredge & Jamal, 2015) การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถส่งเสริมให้ทุกคนเกิดความรู้สึกรับรู้ถึงการเป็นเจ้าของ ส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติที่ดี รวมถึงการแบ่งปันและจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน (Hall, 2011)

4. แนวปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีการนำหลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาใช้ในการพัฒนาเพื่อลดผลกระทบด้านลบต่อสิ่งแวดล้อม การรักษาสมดุลทางวัฒนธรรม และส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสังคม (Hall & Lew, 2009) การนำแนวปฏิบัติมาดำเนินการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ การสนับสนุนธุรกิจท้องถิ่น และการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรม (Gössling et al., 2012)

5. การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การสร้างเอกลักษณ์และพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีความเฉพาะ ส่งผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวที่แตกต่างและไม่เหมือนใคร ลักษณะเฉพาะของจุดหมายปลายทางสามารถตอบสนองความต้องการของตลาดเป้าหมายได้ (Morgan et al., 2010) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวอาจรวมถึงการสร้างสรรคัมการท่องเที่ยว กิจกรรมด้านวัฒนธรรม กิจกรรมด้านการผจญภัย การสร้างประสบการณ์ด้านการทำอาหาร หรือการสร้างจิตสำนึกด้านท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Fyall et al., 2008)

6. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การประเมินและปรับปรุงการขนส่ง ที่พัก และโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอื่นๆ เพื่อเพิ่มประสบการณ์ของผู้มาเยือนและรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น (Hall & Page, 2014) ซึ่งอาจรวมถึงการปรับปรุงถนน สนามบิน ที่พัก สิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ และเครือข่ายการสื่อสาร (Kozak & Baloglu, 2011)

7. การตลาดและการส่งเสริมการขาย การพัฒนาแคมเปญการตลาดและการส่งเสริมการขายที่มีประสิทธิภาพเพื่อสร้างการรับรู้และดึงดูดนักท่องเที่ยว (Morrison et al., 2013) โดยมีการใช้ช่องทางต่าง ๆ เช่น การตลาดดิจิทัล โซเชียลมีเดีย พันธมิตรทางการค้าด้านการท่องเที่ยว และ

การเข้าร่วมงานแสดงสินค้าและนิทรรศการด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (Hudson et al., 2015)

8. การจัดการประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว ต้องสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว ประสบการณ์ที่ได้รับมีคุณภาพสูง ผ่านการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพ การควบคุม ดูแล นักท่องเที่ยว การบริการด้านข้อมูล และการสะท้อนความคิดเห็นของลูกค้า (Wickens et al., 2013) การจัดการประสบการณ์จะช่วยรักษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวเกิด การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และเกิดการส่งเสริมภาพลักษณ์แบบปากต่อปากในเชิงบวกอีกด้วย (Frochot & Hughes, 2000)

9. การติดตามและประเมินผล การสร้างกลไกในการติดตามและประเมินประสิทธิผลใน การพัฒนาการท่องเที่ยว การประเมินตัวบ่งชี้ที่มีประสิทธิภาพและสม่าเสมอ ระดับความพึงพอใจ ของนักท่องเที่ยว ผลกระทบทางเศรษฐกิจ และตัวบ่งชี้ด้านสิ่งแวดล้อม ช่วยให้ผู้สามารถปรับปรุง กลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวได้ (Hall, 2008)

10. การสร้างความร่วมมือและการเป็นหุ้นส่วน การส่งเสริมความร่วมมือกันระหว่าง เจ้าของแหล่งท่องเที่ยวหรือจุดหมายปลายทางต่าง ๆ องค์กรด้านการท่องเที่ยว และหน่วยงาน ภาคเอกชน เพื่อร่วมกันออกแบบแนวทางปฏิบัติที่ดี มีการแลกเปลี่ยนความรู้ และสร้างการทำงาน ร่วมกัน (Gretzel & Jamal, 2009) ความร่วมมือก่อให้เกิดการทำตลาดเชิงสร้างสรรค์ร่วมกัน สร้างโอกาสในการลงทุน รวมถึงเสริมสร้างศักยภาพทางการท่องเที่ยวร่วมกัน (Fyall et al., 2009)

แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง แนวทางเชิงกลยุทธ์ที่ดำเนินการโดยเจ้าของ แหล่งท่องเที่ยวหรือองค์กรด้านการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมและปรับปรุงการท่องเที่ยวในพื้นที่เฉพาะ เป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะเฉพาะของแหล่งท่องเที่ยว และทรัพยากร ของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว สร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และรับประกันการพัฒนา ที่ยั่งยืน องค์กรประกอบหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยวประกอบด้วย การวิเคราะห์ตลาด การประเมิน จุดหมายปลายทาง การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การตลาดและการส่งเสริมการขาย การจัดการ ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว การติดตามและประเมินผล ตลอดจนการสร้างความร่วมมือและ การเป็นหุ้นส่วน แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยว นั้น แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งควรได้รับการปรับแต่ง ให้เข้ากับบริบท ทรัพยากร และเป้าหมาย โดยอาศัยความยืดหยุ่น ความสามารถในการปรับตัว และ การประเมินอย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือว่ามีความสำคัญต่อประสิทธิผลในระยะยาวได้

3. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมาย ความสำคัญ และประเภทของการท่องเที่ยว จากเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ความเป็นมาของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) เป็นทิศทางการท่องเที่ยวใหม่ที่ถือกำเนิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ.2542 และคำว่า “Creative Tourism” ถูกสร้างขึ้นโดย คริสปิน เรย์มอนด์ (Crispin Raymond) และเกร็ก ริชาร์ด (Greg Richards) โดยได้รับอิทธิพลและแรงบันดาลใจจากการได้รับฟังประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวของ Eliza Raymond บุตรสาวของ Crispin ในช่วงปลายปีพ.ศ.2542 ซึ่งเป็นช่วงระหว่างการเดินทางกลับเยี่ยมบ้านที่ประเทศนิวซีแลนด์ซึ่งได้แวะท่องเที่ยวไปในหลายแห่ง ชื่นชมและให้ความสนใจกับวัฒนธรรมในประเทศกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ประเทศไทย พม่า อินโดนีเซีย และออสเตรเลีย การเดินทางครั้งนี้ Eliza มีโอกาสเรียนรู้วิธีการนวดแผนไทยที่จังหวัดเชียงใหม่ของประเทศไทย ก่อนที่จะเดินทางต่อไปยังบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซียเพื่อเรียนรู้การทำอาหารมังสวิรัตที่พื้นเมือง จากนั้นจึงออกเดินทางต่อไปยังประเทศออสเตรเลียและได้เข้าฝึกอบรมระยะสั้นในเรื่องของการเป็นปศุสัตว์รวมถึงผู้ดูแลฝูงสัตว์ (นนทวรรณ ส่งเสริม, 2560: 1) ดังนั้น Crispin จึงให้ความสนใจและมองว่าการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ถือได้ว่าเป็นการเลื่อนกระบวนการของการท่องเที่ยวที่มีความแตกต่างไปจากการท่องเที่ยวแบบมวลชน (Mass Tourism) หรือแม้แต่วิธีการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่นักท่องเที่ยวแค่ได้ชื่นชม และเก็บความทรงจำผ่านภาพถ่ายเท่านั้น (สุดแดน วิสุทธิลักษณ์และคณะ, 2556: ข) การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแต่มีความลึกซึ้งและมุ่งเน้นความยั่งยืนของชุมชนที่เป็นพื้นที่ทางการท่องเที่ยว โดยเน้นในเรื่องของความผูกพัน (Engaged) ของนักท่องเที่ยว ผู้มาเยือนกับผู้ถูกท่องเที่ยวหรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่าเจ้าบ้าน (Host) โดยมุ่งส่งเสริมให้เกิดประสบการณ์เต็มที่ และเน้นการลงมือปฏิบัติที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในพื้นที่ท่องเที่ยว ส่งผลต่อการจดจำ สร้างความประทับใจ (ลักษณาวดี บุญยะศิริพันธ์, 2557: 38) ภายหลังแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้รับการเผยแพร่เป็นครั้งแรกในปีพ.ศ.2543 ในจดหมายข่าว ATLAS Newsletter, November 2000 ทำให้ UNESCO องค์การศึกษาวិทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ได้เสนอแนวคิดเรื่องของเมืองสร้างสรรค์ (Creative City) ซึ่งเกิดกระแสเรียกร้องให้มีการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ให้ดำเนินไปพร้อม ๆ กัน การประชุมนานาชาติครั้งแรกเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เกิดขึ้นในวันที่ 28 กันยายน ถึง 2 ตุลาคม ในปีพ.ศ. 2551 ณ เมืองซานตา เฟ ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นเมืองที่ได้รับการรับรองให้เป็นเมืองสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะและหัตถกรรมของยูเนสโก โดยเชื่อมั่นว่าการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์จะเป็นสะพานเชื่อมโยงคุณสมบัติทางวัฒนธรรมของเมืองสร้างสรรค์และกิจกรรม

การท่องเที่ยวเข้าด้วยกันการจัดการประชุมครั้งนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นสามารถสร้างกลุ่ม ประเภทของเมือง ผลิตภัณฑ์ต่างๆ ทางการท่องเที่ยวเพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของเมืองต่าง ๆ ทั่วโลกต่อไป

3.2 ความหมายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

ในปีพ.ศ.2543 คริสปิน เรย์มอนด์ และเกร็ก ริชาร์ด ได้บัญญัติความหมายของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) ไว้ว่า “การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เป็นการท่องเที่ยวซึ่งมอบโอกาสให้กับผู้เดินทางในการพัฒนาศักยภาพการสร้างสรรค์ของตน ผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์จริง ที่เป็นไปตามลักษณะเฉพาะของพื้นที่เป้าหมายที่ได้ท่องเที่ยว” (Richard and Raymond, 2000 : 18)

ในมุมมองของนักวิชาการอื่น ๆ อาทิ Richards and Wilson (2006) ได้สร้างจุดเน้นของความหมายไว้ในเรื่องของกระบวนการที่ดึงเอาทักษะ (Skill) ความเชี่ยวชาญ (Expertise) ขนบธรรมเนียมและประเพณี (Traditions) โดยการนำเสนอในรูปแบบของประสบการณ์การเรียนรู้ การพัฒนาตนเอง และการเปลี่ยนแปลงจากภายในให้กับนักท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ จุดที่มุ่งเน้นหลักที่สำคัญคือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวจะต้องเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้เกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ ความเชี่ยวชาญ ขนบธรรมเนียมประเพณีที่โดดเด่น รวมถึงศักยภาพความงดงามของสถานที่ท่องเที่ยวที่ไปเยือนมากขึ้น ในส่วนขององค์การวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้ให้นิยามของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์คือการเดินทางที่มุ่งไปสู่ความผูกพันและประสบการณ์จริงแท้ที่เกิดจากการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ศิลปะ มรดกทางวัฒนธรรมหรือคุณลักษณะพิเศษของพื้นที่นั้น และนำมาซึ่งความเชื่อมโยงกับผู้คนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่และเป็นผู้รังสรรค์วัฒนธรรมที่มีชีวิตนั้น (UNESCO, 2006) และในเดือนตุลาคม พ.ศ.2549 ในการประชุม Creative Cities Network เพื่อเตรียมการจัดงานประชุมที่ Santa Fe International Conference on creative Tourism ที่จะจัดขึ้นในปี พ.ศ.2551เกิดการหารือและทบทวนความหมายของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ใหม่ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ คือ “การท่องเที่ยวที่มุ่งไปสู่ความผูกพันและประสบการณ์อันแท้จริงซึ่งได้มาจากการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้านศิลปะ มรดกทางวัฒนธรรมหรือคุณลักษณะเฉพาะของพื้นที่” (Wurzburger, 2009) และในปีพ.ศ.2550 คริสปิน เรย์มอนด์ ผู้ริเริ่มและผู้นำแนวคิดเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้พัฒนาต่อยอดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มาระยะเวลาหนึ่งแล้ว และได้มีการปรับความหมายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์โดยนำไปใช้กับโครงการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในประเทศนิวซีแลนด์โดยได้นิยามความหมายใหม่ว่า การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ คือ “รูปแบบอันยั่งยืนของการท่องเที่ยวซึ่งมอบความรู้สึกที่แท้จริงของวัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านการลงมือปฏิบัติและประสบการณ์เชิงสร้างสรรค์อย่างไม่เป็นทางการ โดยการลงมือปฏิบัตินั้นเกิดขึ้นในกลุ่มขนาดเล็กที่บ้านหรือสถานที่ทำงานของผู้สอน โดยพวกเขายินยอมที่จะให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของตนเองไป

พร้อม ๆ กับได้ใกล้ชิดกับผู้คนในท้องถิ่นที่ได้มาเยือน” (Raymond:2007) ส่วน Catriona Cambell. (2010) ผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดสำหรับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การท่องเที่ยวที่นำเสนอกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ให้กับผู้เดินทาง (ได้แก่ กิจกรรมด้านศิลปะ หัตถกรรม และการทำอาหาร) พร้อมด้วยที่พักคุณภาพดีและการมีปฏิสัมพันธ์กับชาวบ้านท้องถิ่นในพื้นที่ที่มีลักษณะเฉพาะ”

ในส่วนของประเทศไทยได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า “การท่องเที่ยวที่สัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม วิถีชุมชนและเอกลักษณ์ของสถานที่โดยนักท่องเที่ยวได้เรียนรู้เพื่อสร้างประสบการณ์ตรงร่วมกับเจ้าของวัฒนธรรม วิถีชุมชนและเอกลักษณ์ของสถานที่ ไม่ใช่กิจกรรมที่เน้นรายได้ของชุมชน แต่เป็นกิจกรรมที่เน้นคุณค่าของชุมชน” (อพท, 2558: 17) และคณะทำงานโครงการต้นแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ได้ให้คำจำกัดความของ ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า “การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ คือ การท่องเที่ยวที่ สนับสนุนให้นักท่องเที่ยวได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อทำความเข้าใจในคุณค่าทางสังคม วัฒนธรรม และ สภาพแวดล้อมของพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างลึกซึ้งโดยผ่านประสบการณ์ตรงร่วมกับเจ้าของพื้นที่หรือ เจ้าของวัฒนธรรม” (สุดแดน วิสุทธิลักษณ์และคณะ, 2556) นอกจากนี้ความหมายของการท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ที่มีความคล้ายคลึงกันกล่าวคือ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เป็นการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กับแหล่งประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม วิถีความเป็นชุมชน และเอกลักษณ์ของสถานที่ โดยมุ่งส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้เพื่อสร้างประสบการณ์ร่วมกับเจ้าของวัฒนธรรม และมีโอกาส ได้ใช้ชีวิตร่วมกันกับเจ้าของสถานที่ อีกทั้งเป็นการสร้างมูลค่าและประสบการณ์ให้กับประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม วิถีชุมชน และเอกลักษณ์ของสถานที่ ไม่ใช่แค่กิจกรรมที่เน้นรายได้ของชุมชน แต่เป็น กิจกรรมที่มุ่งเน้นคุณค่าของชุมชนเท่านั้น (องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน, 2561: ออนไลน์)

จากแนวคิดในเรื่องของความหมายของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในภาพรวมจะมีข้อ แตกต่างกันอยู่บ้าง แต่มีข้อสังเกตที่น่าสนใจที่แสดงให้เห็นว่ามีองค์ประกอบเดียวกันในเรื่องของการมี ส่วนร่วมและการสร้างประสบการณ์ร่วมกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับเจ้าของบ้าน ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์ ความหมายว่า “การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เป็นการเพิ่มมูลค่าและประสบการณ์ให้กับ แหล่งท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว โดยมุ่งส่งเสริมทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมในท้องถิ่น ออกแบบกิจกรรมที่ทำให้เกิดความผูกพันระหว่างนักท่องเที่ยวกับเจ้าของบ้านผ่านการลงมือทำ พูดคุย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสร้างความประทับใจต่อกัน”

3.3 หลักเกณฑ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์จะต้องมีคุณลักษณะขององค์ประกอบ ดังนี้คือ องค์ประกอบในเชิงพื้นที่ จะต้องมีความหลากหลายและโดดเด่นทางวัฒนธรรมหรือธรรมชาติ มีความตระหนักรู้ในคุณค่าของชุมชนโดยเจ้าของวัฒนธรรม และองค์ประกอบในกระบวนการจะต้องมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วัฒนธรรมหรือธรรมชาติ มีประสบการณ์ตรงร่วมกับเจ้าของวัฒนธรรม มีกระบวนการที่นำไปสู่ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในพื้นที่ท่องเที่ยว และไม่ทำลายคุณค่าของชุมชนและนำไปสู่สมดุลทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม (สุดแดน วิสุทธิลักษณ์และคณะ, 2554)

โดยอาศัยหลักเกณฑ์ 5 ข้อเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมใดบ้างที่เข้าเกณฑ์ของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (สุดแดน วิสุทธิลักษณ์และคณะ, 2554)

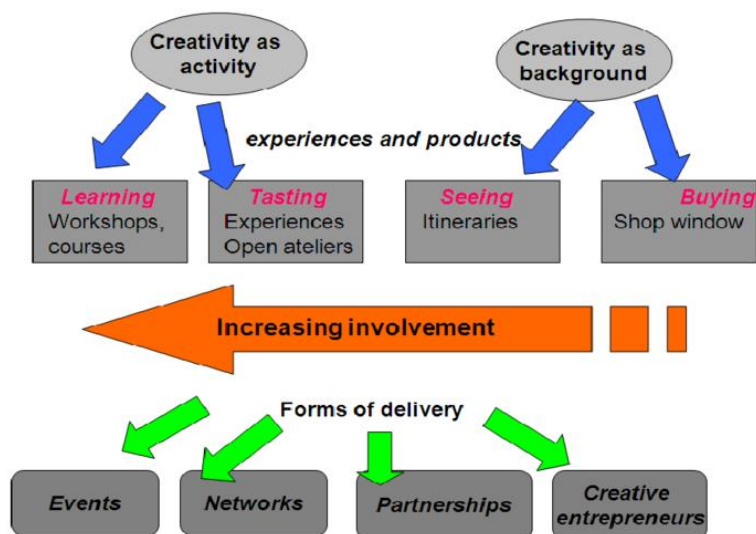
1. เป็นความคิดสร้างสรรค์ที่ไม่ได้เลียนแบบใครและเป็นต้นแบบอย่างแท้จริง (Originality) และมีความเป็นของแท้ดั้งเดิม (Authenticity)
2. มีการจินตนาการ (Imagination) และมีความจรรโลงใจ (Inspiration) ที่แสดงออกเป็นความคิดอย่างสร้างสรรค์
3. มีองค์ความรู้ (Knowledge) แฝงไว้ด้วยศิลปะ (Art) และกลิ่นอายของวัฒนธรรมท้องถิ่น
4. เกิดจากการฉลาดคิด (Ingenuity) กลายมาเป็นประดิษฐกรรม (Inventiveness)
5. เป็นทรัพย์สินทางปัญญาของคนในชุมชน (Intellectual assets)

จากหลักเกณฑ์ทั้ง 5 ข้อ แสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เป็นการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นในเรื่องของความเดิมแท้ การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของชุมชน เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างคุณค่าประสบการณ์จากการร่วมทำกิจกรรมภายใต้การบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว การออกแบบรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมนำไปสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

3.4 แบบจำลองการจัดการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

Richards (2011) ได้นำเสนอแบบจำลองการจัดการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

Models of creative tourism

ภาพที่ 2 แบบจำลองของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

ที่มา : Richards (2011)

จากแบบจำลองสามารถอธิบายได้ว่า รูปแบบของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์นั้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การสร้างสรรค์ให้เป็นกิจกรรมทางการท่องเที่ยว และการสร้างสรรค์ให้เป็นฉากหลังของการท่องเที่ยว กล่าวคือ

1. ใช้การสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมของนักท่องเที่ยว (Using creative as a tourist activity) ซึ่งใช้ตัวกิจกรรมเป็นสิ่งที่กำหนดเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความรู้ทักษะและประสบการณ์จากการท่องเที่ยว โดยกิจกรรมสร้างสรรค์ต้องประกอบไปด้วยกิจกรรมที่เกิดการเรียนรู้ (Learning) และกิจกรรมที่เกิดจากการทดสอบหรือทดลองปฏิบัติ (Testing) เช่น การเรียนในห้องเรียนการอบรมในห้องประชุมเชิงปฏิบัติการ หรือการลงมือทำในสถานที่จริง เป็นต้น

2. ใช้การสร้างสรรค์เป็นฉากหลังของการท่องเที่ยว (Using creativity as backdrop for tourism) หรือการนำเอาความสร้างสรรค์มาสร้างเป็นบรรยากาศเพื่อส่งเสริมให้สถานที่ที่มีเสน่ห์มากขึ้น โดยการนำทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีอยู่และนำไปสร้างประสบการณ์ใน 2 รูปแบบคือ การดู (Seeing) และการซื้อ (Buying) เช่นการเดินทางมาเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยว และซื้อของที่ระลึกจากหน้าร้านของสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีอยู่ในการท่องเที่ยวทั่วไป

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์มีจุดหมายเพื่อการสร้างประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมร่วมกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับเจ้าบ้านที่เป็นเจ้าของพื้นที่ ผ่านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทาง

วัฒนธรรมทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิตรวมถึงเอกลักษณ์ของชุมชนและได้รับความเติมเต็มทางวัฒนธรรมที่ได้ไปเยี่ยมเยือน

4. แนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่รอบเขตเมือง

4.1 ความหมายของพื้นที่รอบเขตเมือง

ราชบัณฑิตยสถาน (2553) อธิบายเขตชานเมือง (Suburban area) หมายถึง พื้นที่บริเวณรอบนอกของเมือง มีประชากรอาศัยอยู่ไม่หนาแน่นเหมือนในเขตเมือง แต่มีความหนาแน่นกว่าชนบท (Rural area) ที่อยู่ไกลออกไป ในพื้นที่อาจเป็นที่อาศัยของคนทำงานในเมือง และเดินทางเข้าเมืองแบบเข้าไปเย็นกลับ พื้นที่ชานเมืองเมื่อมีคนเข้าไปอาศัยมากขึ้นก็จะพัฒนาขึ้นจนกลายเป็นเมืองในเวลาต่อมา ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นลำดับขั้นตอนของการพัฒนาเป็น นคราภิวัตน์ (Urbanization)

อดิศักดิ์ น้อยสุวรรณ (2537) ได้กล่าวถึงพื้นที่รอบเขตเมืองว่า เป็นพื้นที่ที่มีลักษณะความแตกต่างของพื้นที่ โดยมีพื้นที่บางส่วนมีความเจริญเติบโตคล้ายเมือง พื้นที่บางส่วนยังคงมีลักษณะคล้ายชนบท และกำลังถูกพัฒนาอย่างรวดเร็วกว่าส่วนอื่น รวมทั้งมีการขยายไปยังพื้นที่นอกเมือง เป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทั้งย่านเก่า ย่านพักอาศัยใหม่ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว

สุวัฒนา ธาดานิติและสุดา ภิรมณ์แก้ว (2526, อ้างถึงใน วรรณญา แตรวิจิตร (2537: 17) ได้ให้นิยามถึงพื้นที่รอยต่อเมืองกับชนบทว่า เป็นพื้นที่ที่มีการทำเกษตรกรรมแต่มีลักษณะแตกต่างจากรูปแบบของชนบท มีลักษณะการใช้ประโยชน์ของที่ดินแบบเมือง (Urban land use) ผสมอยู่ด้วย โดยพื้นที่รอยต่อนี้เป็นพื้นที่เกษตรกรรมชานเมืองกระจายล้อมพื้นที่เมือง (Built-up area) ซึ่งแสดงถึงความเป็นขอบเขตเมือง ก่อนเริ่มเข้าสู่เขตชนบท นอกจากนี้ยังสามารถเรียกพื้นที่แบบนี้ได้อีกหลายคำ เช่น ชายขอบเมือง (Urban fringe) หรือพื้นที่ชายขอบ (Fringe) เป็นต้น

พื้นที่รอบเขตเมืองหรือที่เรียกว่าชานเมือง คือ ส่วนต่อประสานระหว่างเมืองกับชนบท หรือเขตเปลี่ยนผ่านระหว่างเมืองกับชนบท แสดงถึงการบรรจบกันและปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ที่ดินในเมืองและชนบท พื้นที่ในส่วนนี้ทำหน้าที่เป็นขอบเขตหรือพื้นที่เปลี่ยนผ่าน ที่แยกเขตเมืองที่สร้างขึ้นออกจากปริมณฑลหรือพื้นที่ชนบท (Harrison, 2010)

จากที่กล่าวมาเกี่ยวกับพื้นที่รอบเขตเมืองสามารถสรุปได้ว่า เป็นพื้นที่ชั้นนอกของเมือง โดยมีลักษณะพื้นที่ผสมระหว่างการใช้ประโยชน์ที่ดินแบบเมืองกับการใช้ประโยชน์ที่ดินแบบเกษตรกรรมคล้ายชนบท และยังแสดงถึงการเป็นขอบเขตของเมืองอีกด้วย ในงานวิจัยนี้หมายถึง พื้นที่ชั้นนอกของกรุงเทพมหานครฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา โดยส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม มีลักษณะผสมระหว่างเมืองกับชนบท ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน

4.2 ความสำคัญของพื้นที่รอบเขตเมือง

พื้นที่ในบริเวณรายต่อเมืองกับชนบทจัดเป็นพื้นที่ที่จำเป็นสำหรับสุขภาพและเสถียรภาพของเมืองใหญ่ การตระหนักถึงการคงอยู่และสูญเสียไปของพื้นที่เกษตรกรรมในบริเวณดังกล่าวมีมานานแล้ว โดยอังกฤษเป็นประเทศแรกที่เริ่มหลักการ ริ้วสีเขียว (Green Belt) มากำหนดขอบเขตของเมือง โดยออกเป็นพระราชบัญญัติในปี ค.ศ. 1938 และเป็นแผนนโยบายแห่งชาติในปี ค.ศ. 1955 (วรัญญา แตรวิจิตร, 2537: 20) และโสวัตรี ณ กลาง (2562: 182) กล่าวถึงพื้นที่รอบเขตเมืองหรือชานเมืองนนทบุรี ที่แต่เดิมเป็นพื้นที่เกษตรกรรมหรือพื้นที่สีเขียว (Green Area) ได้ถูกพัฒนาพื้นที่แต่ยังคงคำนึงถึงวิถีชีวิต วัฒนธรรมท้องถิ่นของผู้อาศัยในพื้นที่ โดยมีการปรับพื้นที่ให้สามารถรองรับกิจกรรมที่เกิดขึ้น เช่น การปรับเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่พักแบบโฮมสเตย์ และกิจกรรมสาธารณสุข โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมของพื้นที่ นอกจากนี้พื้นที่รอบเขตเมืองยังมีหน้าที่ (function) และความสำคัญในแง่การจัดระเบียบสังคม โดยเป็นทั้งพื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่สาธารณะ และเป็นแหล่งรวมอัตลักษณ์ของผู้คนและชุมชนที่มีความหลากหลาย

พื้นที่รอบเขตเมืองอาจมีลักษณะที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับคุณลักษณะเฉพาะของพื้นที่ ได้แก่

- 1) การใช้ประโยชน์ที่ดินแบบผสมผสาน พื้นที่ในบริเวณนี้มักถูกใช้ประโยชน์ในลักษณะของพื้นที่เกษตรกรรม เขตที่อยู่อาศัย พื้นที่พัฒนาเชิงพาณิชย์ และพื้นที่อุตสาหกรรม การใช้ประโยชน์ของที่ดินเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องจากการขยายตัวของเมืองสู่พื้นที่ชนบท และ
- 2) ที่อยู่อาศัยในพื้นที่รอบเขตเมืองจะมีความหนาแน่นน้อยกว่าในเมือง ซึ่งประกอบไปด้วย บ้านเดี่ยว ทาวน์เฮาส์ หรืออพาร์ทเมนต์ขนาดเล็ก ลักษณะที่อยู่อาศัยเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นกันชนชั่วคราวระหว่างเขตเมืองที่มีประชากรหนาแน่นและพื้นที่ชนบทที่มีประชากรเบาบาง (Smith et al., 2018)

ลักษณะของพื้นที่รอบเขตเมืองมักปรากฏลักษณะการใช้พื้นที่เพื่อการเกษตรให้เห็นเด่นชัด โดยครอบคลุมพื้นที่สวนและพื้นที่เปิดโล่ง พื้นที่รอบเขตเมืองมักประสบปัญหาความขัดแย้งระหว่างการใช้พื้นที่สำหรับเกษตรกรรมและที่อยู่อาศัยของคนเมือง ด้านภูมิทัศน์ทางธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ พื้นที่ชุ่มน้ำ หรือแม่น้ำ สามารถพบได้ในพื้นที่รอบเขตเมือง ลักษณะทางธรรมชาติเหล่านี้ไม่เพียงแต่เหมาะต่อการพักผ่อนหย่อนใจเท่านั้น แต่ยังมีส่วนทำให้บริเวณนี้มีเสน่ห์ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้อีกด้วย แต่เมื่อเกิดการขยายตัวของเมืองเข้ามาในพื้นที่รอบเขตเมือง การพัฒนาของโครงสร้างพื้นฐานและบริการต่างๆ เช่น ถนน สาธารณูปโภค โรงเรียน สถานพยาบาล และศูนย์การค้า มักจะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันไปตามบริบทของพื้นที่ (Thompson & Watson, 2016)

ความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อมถือเป็นประเด็นสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมือง เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงต่างๆ เช่น การกระจายตัวของที่อยู่อาศัย การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ มลภาวะที่เพิ่มขึ้น และความขัดแย้งระหว่างการพัฒนาเมืองและความพยายามในการอนุรักษ์ (Smith et al., 2018) การจัดการปัญหาดังกล่าวในพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนา

ที่ยั่งยืน การแก้ไขความขัดแย้งและเปลี่ยนแปลงเป็นลักษณะเฉพาะของพื้นที่รอบเขตเมือง เนื่องจากมีการใช้ลักษณะที่ดินที่หลากหลาย ทั้งประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และความคาดหวังเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของชุมชน (Harrison, 2010) การสร้างความสมดุลระหว่างการขยายตัวของเมือง การทำเกษตรกรรม การอนุรักษ์ การรักษาสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาชุมชน ถือเป็นความท้าทายหลักในการจัดการที่ต้องเกิดขึ้นในพื้นที่รอบเขตเมือง เพื่อจัดการกับลักษณะเฉพาะและความท้าทายของพื้นที่รอบเขตเมือง การวางแผนและการจัดการที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญ การจัดการที่ดีนำมาซึ่งการพิจารณาการวางแผนการใช้ที่ดิน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการพัฒนาเป็นไปอย่างยั่งยืนและสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ (Thompson & Watson, 2016)

การพัฒนาพื้นที่รอบเขตเมืองนั้นควรตระหนักถึงการทำงานร่วมกันของผู้เกี่ยวข้องระหว่างพื้นที่ในเมืองและชนบท โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างพื้นที่อยู่อาศัยซึ่งรวมเอาแง่มุมที่ดีที่สุดของทั้งสองพื้นที่เข้าไว้ด้วยกัน ส่งเสริมการใช้ที่ดินอย่างยั่งยืน ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น และมอบทางเลือกในการดำเนินชีวิตแก่ผู้อยู่อาศัยโดยให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ การมีส่วนร่วมของชุมชน และความเป็นอยู่ที่ดีแบบองค์รวม

5. ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่รอบเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

5.1 การแบ่งพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร

จากแผนการบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2556 – 2560 (สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร, 2556) ได้แบ่งพื้นที่การปกครองของกรุงเทพมหานครออกเป็น 50 เขต ได้แก่

1. พื้นที่ชั้นใน ประกอบด้วย เขตพระนคร เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย เขตสัมพันธวงศ์ เขตปทุมวัน เขตบางรักเขตวัฒนา เขตยานนาวา เขตสาทร เขตบางคอแหลม เขตดุสิต เขตบางซื่อ เขตพญาไท เขตราชเทวี เขตห้วยขวาง เขตคลองเตย เขตจตุจักร เขตธนบุรี เขตคลองสาน เขตบางกอกน้อย เขตบางกอกใหญ่ และ เขตดินแดง รวม 21 เขต
2. พื้นที่ชั้นกลาง ประกอบด้วย เขตพระโขนง เขตประเวศ เขตบางเขน เขตบางกะปิ เขตลาดพร้าว เขตบึงกุ่ม เขตบางพลัด เขตภาษีเจริญ เขตจอมทอง เขตราชพฤกษ์เขตสวนหลวง เขตบางนา เขตทุ่งครุ เขตบางแค เขตวังทองหลาง เขตคันนายาว เขตสะพานสูง และเขตสายไหม รวม 18 เขต
3. พื้นที่ชั้นนอก ประกอบด้วย เขตมีนบุรี เขตดอนเมือง เขตหนองจอก เขตลาดกระบัง เขตตลิ่งชัน เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน เขตหลักสี่ เขตคลองสามวา เขตบางบอน และเขตทวีวัฒนา รวม 11 เขต

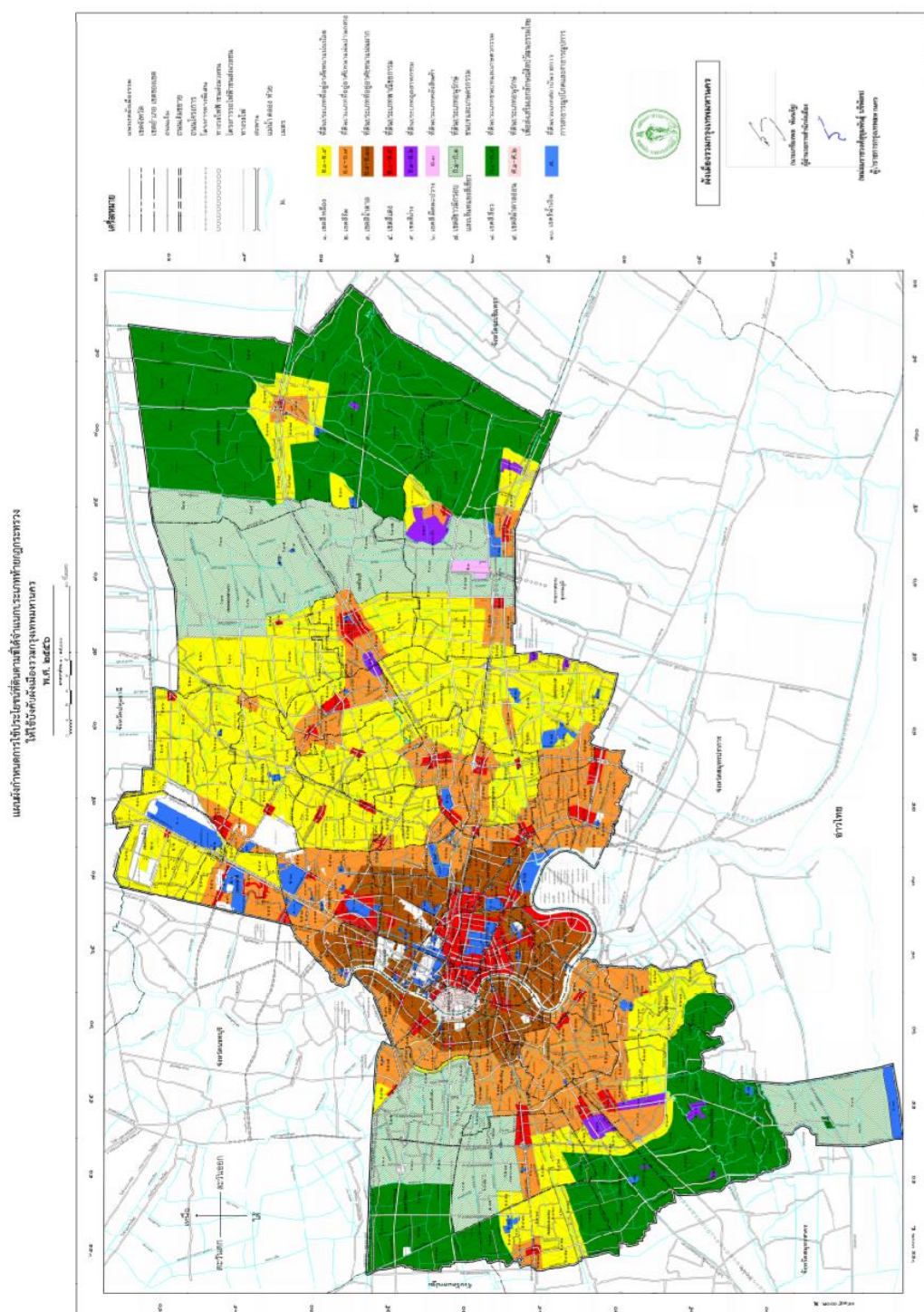
จากข้อมูลของ ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร(ออนไลน์) การแบ่งเขตตามการตั้งถิ่นฐานชุมชน ในปี พ.ศ. 2535 ทางสำนักผังเมือง กรุงเทพมหานคร ได้ทำการจำแนกกลุ่มพื้นที่เขตไว้เป็น 3 บริเวณหลัก ดังนี้

1. เขตเมืองชั้นใน (Inner City) ประกอบด้วยศูนย์กลางเมืองเดิมและเขตต่างๆ เป็นพื้นที่ที่มีการตั้งถิ่นฐานชุมชนในระยะแรกและพื้นที่อนุรักษ์ทางประวัติศาสตร์ สถานที่ราชการ สถานศึกษา ย่านธุรกิจการค้าหนาแน่น จำนวนประชากรตามทะเบียนราษฎรมีแนวโน้มลดลง แต่ความหนาแน่นประชากรในเขตต่างๆ ส่วนใหญ่เกินกว่า 10,000 คน ต่อตารางกิโลเมตร

2. เขตชั้นกลางหรือเขตต่อเมือง (Urban Fringe) เป็นเขตที่มีการขยายตัวของประชากร กิจกรรมทางการค้าและที่อยู่อาศัยอย่างต่อเนื่อง ตั้งอยู่ในรัศมีระหว่าง 10 – 20 กิโลเมตรจาก ศูนย์กลางเมือง ซึ่งในปัจจุบันเป็นบริเวณที่มีการพัฒนาเมืองอย่างกระจาย (Urban Sprawl)

3. เขตชั้นนอกหรือเขตชานเมือง (Suburb) เป็นพื้นที่เขตชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ซึ่งยังมีพื้นที่ว่างและพื้นที่เกษตรกรรมอยู่เป็นส่วนใหญ่ และมีสัดส่วนสูงกว่าพื้นที่พัฒนาแบบเมือง โดย มีลักษณะผสมระหว่างเมืองและชนบท เป็นเขตที่อยู่ห่างจากศูนย์กลางเมืองเกินกว่า 20 กิโลเมตร

ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร(ออนไลน์) ได้กล่าวถึงการแบ่งพื้นที่ของกรุงเทพมหานครว่า สามารถแบ่งลักษณะพื้นที่ตามการใช้ประโยชน์ที่ดินและอาคาร ตามการตั้งถิ่นฐานชุมชน และ ตามที่ตั้งออกเป็น 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นใน เป็นย่านธุรกิจ มีประชากรอาศัยหนาแน่น ชั้นกลาง เป็นพื้นที่ เชื่อมระหว่างชั้นในและชั้นนอก มีลักษณะทางพื้นที่ที่มีความเจริญทางด้านพาณิชยกรรม อุตสาหกรรม แต่ยังคงพื้นที่เกษตรกรรมปะปนอยู่บ้าง และชั้นนอก พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม มีลักษณะ ผสมระหว่างเมืองกับชนบท โดยอยู่ห่างจากเขตศูนย์กลางเมืองเกินกว่า 20 กิโลเมตร

ภาพที่ 3ผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2556

ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร (ออนไลน์) นอกจากการแบ่งพื้นที่ตามตั้งแล้ว ทางกรุงเทพมหานครได้มีการแบ่งการใช้พื้นที่ตามนโยบายการพัฒนาเมืองกรุงเทพมหานครออกเป็น 12 กลุ่มเขต ได้แก่ 1) กลุ่มรัตนโกสินทร์ 2) กลุ่มลุมพินี 3) กลุ่มวิภาวดี 4) กลุ่มเจ้าพระยา 5) กลุ่มกรุงธนบุรี 6) กลุ่มตากสิน 7) กลุ่มพระนครเหนือ 8) กลุ่มบูรพา 9) กลุ่มสุวินทวงศ์ 10) กลุ่มศรีนครินทร์ 11) กลุ่มมหาสวัสดิ์ และ 12) กลุ่มสนามชัย โดยขอยกตัวอย่างการแบ่งกลุ่มเขต บางกลุ่ม ดังนี้

พื้นที่ กท 1 เรียกว่า กลุ่มรัตนโกสินทร์ ประกอบด้วย เขตพระนคร เขตสัมพันธวงศ์ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย และเขตดุสิต เป็นเขตอนุรักษ์เมืองเก่ากรุงรัตนโกสินทร์ ศูนย์กลางบริหารราชการ ย่านธุรกิจพาณิชย์กรรมเฉพาะ แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรม

พื้นที่ กท 5 เรียกว่า กลุ่มกรุงธนบุรี ได้แก่ เขตธนบุรี เขตบางกอกใหญ่ เขตคลองสาน เขตบางกอกน้อย และเขตบางพลัด เป็นเขตอนุรักษ์เมืองเก่ากรุงธนบุรี ถือว่าเป็นแหล่งวิถีชีวิตเดิม และแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรม ที่ทรงคุณค่า รวมถึงวิถีชีวิตของชุมชน นานาชาติ และประเพณีไทยดั้งเดิม

พื้นที่ กท 9 เรียกว่า กลุ่มสุวินทวงศ์ ได้แก่ เขตคลองสามวา และเขตหนองจอก และพื้นที่ กท 11 เรียกว่า กลุ่มมหาสวัสดิ์ ได้แก่ เขตทวีวัฒนา ตลิ่งชัน บางแค และหนองแขม โดยทั้ง 2 พื้นที่ ถูกกำหนดให้เป็นเขตเกษตรกรรมและที่อยู่อาศัยสภาพแวดล้อมดี

พื้นที่ กท 12 เรียกว่า กลุ่มสนามชัย มีการกำหนดให้เป็นเขตเกษตรกรรม ที่อยู่อาศัย และแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ประกอบด้วยเขต บางขุนเทียน บางบอน และทุ่งครุ

ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร.(ออนไลน์) ทางกรุงเทพมหานครได้มีการนำกลุ่มเขตทั้ง 12 กลุ่มเขต มาแบ่งเขตการพัฒนาตามบทบาทการพัฒนาเมืองเป็น 6 เขต ประกอบด้วย

1. เขตอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยรวมพื้นที่ กท 1 และ กท 5
2. เขตเศรษฐกิจของเมือง ได้แก่ พื้นที่ กท 2 กท 3 กท 4 และกท 6
3. เขตที่อยู่อาศัย ได้แก่ พื้นที่ กท 7
4. เขตอุทยานนคร ได้แก่ พื้นที่ กท 9 และ กท 11
5. เขตชุมชนใหม่รอบรับสนามบินสุวรรณภูมิ ได้แก่ พื้นที่ กท 10
6. เขตควบคุมและรักษาสภาพแวดล้อมของเมือง ได้แก่ พื้นที่ กท 12

5.2 พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครในงานวิจัยเรื่องนี้ หมายถึง พื้นที่ชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ที่มีรอยต่อกับจังหวัดปริมณฑล

5.2.1 ข้อมูลทั่วไปของเขตตลิ่งชัน (สำนักงานเขตตลิ่งชัน, 2566: ออนไลน์)

มีลักษณะเป็นพื้นที่ราบลุ่ม มีคลองรอบ 3 ด้าน พื้นที่มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญหลายแห่ง มีพื้นที่การเกษตรจำนวน 1,324.45 ไร่ เขตตลิ่งชันมีการแบ่งการปกครองออกเป็น 6 แขวง ได้แก่ แขวงตลิ่งชัน แขวงคลองชักพระ แขวงฉิมพลี แขวงบางระมาด แขวงบางพรหม และแขวงบางเขื่อนหงส์ โดยมีประชากรอาศัยทั้งหมดจำนวน 101,802 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565)

เขตตลิ่งชันมีขนาดพื้นที่ประมาณ 32.855 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

ทิศตะวันออก ติดต่อกับเขตบางกอกน้อย และเขตบางพลัด

ทิศใต้ ติดต่อกับเขตภาษีเจริญ และเขตบางแค

ทิศตะวันตก ติดต่อกับเขตทวีวัฒนา

5.2.2 เขตทวีวัฒนา (สำนักงานเขตทวีวัฒนา, 2566: ออนไลน์)

มีลักษณะเป็นพื้นที่ราบลุ่มเกษตรกรรม โดยมีการแบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดินออกเป็น 2 ลักษณะตามแนวคลองขุนศรีบุรีรักษ์ ได้แก่ 1) ที่ดินประเภทอนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม (สีเขียวลาย) และ 2) ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม (สีเขียว) เขตทวีวัฒนามีการแบ่งการปกครองออกเป็น 2 แขวง ได้แก่ แขวงทวีวัฒนา และแขวงศาลาธรรมสพน์ โดยมีประชากรอาศัยทั้งหมดจำนวน 79,228 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565)

เขตทวีวัฒนามีขนาดพื้นที่ประมาณ 50.219 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

ทิศตะวันออก ติดต่อกับเขตตลิ่งชัน

ทิศใต้ ติดต่อกับเขตบางแค และเขตหนองแขม

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอสามพราน และอำเภอพุทธมณฑล

จังหวัดนครปฐม

5.2.3 เขตหนองแขม (สำนักงานเขตหนองแขม, 2566: ออนไลน์)

มีลักษณะเป็นพื้นที่ราบลุ่มต่ำเหมาะแก่การปลูกข้าว แต่ในปัจจุบันพื้นที่เกษตรกรรมในเขตหนองแขมถูกเปลี่ยนเป็นเขตที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย และเป็นที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมหลายแห่ง แต่ยังคงมีการทำสวนบ้างประปรายตามแนวคลองย่อย เขตหนองแขมมีการแบ่งการปกครองออกเป็น 2 แขวง ได้แก่ แขวงหนองค้างพลู และแขวงหนองแขม โดยมีประชากรอาศัยทั้งหมดจำนวน 155,243 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565)

เขตหนองแขมมีขนาดพื้นที่ประมาณ 35.825 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับเขตทวีวัฒนา
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับเขตบางแค
ทิศใต้	ติดต่อกับอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร และ ติดต่อกับอำเภอสามปราชญ์ จังหวัดนครปฐม

5.2.4 เขตบางขุนเทียน (สำนักงานเขตบางขุนเทียน, 2566: ออนไลน์)

มีลักษณะเป็นพื้นที่ราบลุ่มป่าชายเลน ดินทะเลอ่าวไทย พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเขตเกษตรกรรมและมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ปัจจุบันพื้นที่บางส่วนเป็นที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม เขตบางขุนเทียนมีการแบ่งการปกครองออกเป็น 2 แขวง ได้แก่ แขวงท่าข้าม และแขวงแสมดำ โดยมีประชากรอาศัยทั้งหมดจำนวน 184,805 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565)

เขตบางขุนเทียนมีขนาดพื้นที่ประมาณ 120.687 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับเขตบางบอน
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับเขตจอมทอง และเขตทุ่งครุ
ทิศใต้	ติดต่อกับจังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรปราการ และ อ่าวไทย
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับจังหวัดสมุทรสาคร

5.2.5 เขตบางบอน (สำนักงานเขตบางบอน, 2566: ออนไลน์)

เขตบางบอนแต่เดิมมีฐานะเป็นแขวง อยู่ในเขตการปกครองของสำนักงานเขตบางขุนเทียน ต่อมา กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศแยกพื้นที่แขวงบางบอนออกจากเขตบางขุนเทียน ตั้งเป็นเขตบางบอน เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2540 เขตบางบอนมีการแบ่งการปกครองออกเป็น 4 แขวง ได้แก่ แขวงบางบอนเหนือ แขวงบางบอนใต้ แขวงคลองบางพราน และแขวงคลองบางบอน โดยมีประชากรอาศัยทั้งหมดจำนวน 101,246 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565)

เขตบางบอนมีขนาดพื้นที่ประมาณ 34.745 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับเขตหนองแขม เขตบางแค และเขตภาษีเจริญ
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับเขตจอมทอง
ทิศใต้	ติดต่อกับเขตบางขุนเทียน
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับอำเภอเมืองสมุทรสาคร และอำเภอกระทุ่มแบน

จากข้อมูลทั่วไปทั้ง 5 เขต พบว่า กรุงเทพมหานครมีการแบ่งการใช้พื้นที่ตามนโยบายการพัฒนาเมือง โดย เขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา และหนองแขม ถูกกำหนดให้เป็นเขตเกษตรกรรมและที่อยู่อาศัยสภาพแวดล้อมดี ส่วนเขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ถูกกำหนดให้เป็นเขตเกษตรกรรม

ที่อยู่อาศัย และแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งพื้นที่รอบนอกของเขตแต่ละเขตนั้นจะติดต่อกับจังหวัดปริมณฑล ได้แก่ จังหวัดนนทบุรี นครปฐม และสมุทรสาคร มีลักษณะผสมระหว่างเมืองและชนบท ซึ่งปัจจุบันการพัฒนาเมืองได้ขยายตัวเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าวมากขึ้น อาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของชุมชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นได้

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธนิต แสงกระจ่าง (2558) ได้ศึกษาการพัฒนาข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการณ์เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเพื่อศึกษาผลการดำเนินงานเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจากพื้นที่ต้นแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) และเพื่อพัฒนาข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของประเทศไทย จากผลการศึกษาสามารถจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของประเทศไทยได้ 13 ข้อ ได้แก่ 1) สร้างการจัดการด้านสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นระบบ มีการติดตามกำกับดูแลผลกระทบจากการท่องเที่ยว มีการกำกับติดตามตรวจสอบ มาตรฐานความยั่งยืน สร้างมาตรการในการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว 2) การส่งเสริมและโฆษณาสินค้าและบริการของชุมชนเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อสร้างความยั่งยืน และสนับสนุนผู้ประกอบการของชุมชนโดยเน้นการค้าที่เป็นธรรม 3) สร้างการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมโดยมีระบบการจัดการการใช้น้ำ มีระบบความปลอดภัยเกี่ยวกับการใช้น้ำระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชน ระบบตรวจสอบคุณภาพน้ำ และระบบกำจัดน้ำเสีย 4) สร้างการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการท่องเที่ยวที่ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การอนุรักษ์พลังงาน การใช้ระบบขนส่งสาธารณะ และมีระบบจัดการขยะ 5) สร้างการจัดการด้านทรัพยากรทาง สังคม และวัฒนธรรม โดยปลูกฝังจิตสำนึกของชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ปกป้องและอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และให้ความเคารพต่อทรัพย์สินทางปัญญาของชุมชนแหล่งท่องเที่ยว 6) สร้างระบบที่สนับสนุนให้นักท่องเที่ยวเป็นอาสาสมัครเพื่อช่วยการพัฒนาชุมชนและอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และความหลากหลายทางชีวภาพ 7) กำหนดแนวปฏิบัติเพื่อสร้างพฤติกรรมที่ดีของนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างความพึงพอใจของผู้มาเยือนตามแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน 8) ใช้แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นเกณฑ์ประเมินผลการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่ทำงานด้านการท่องเที่ยว 9) เน้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้คงตามวัตถุประสงค์หลักของสถานที่ เช่น ศาสนสถาน โบราณสถาน มากกว่าจะเน้นการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว 10) สร้างให้พื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นตลาดกลุ่มเฉพาะ (Niche Market) 11) ใช้แนวทางการวิจัยเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ (feasibility studies) ในการกำหนดพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในลำดับถัดไป 12) สนับสนุนการสร้างเครือข่ายชุมชน

นโยบายเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพื่อกระตุ้นการติดต่อสื่อสารและประสานงานกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และ 13) สนับสนุนให้สร้างหน่วยงานกิจการเพื่อสังคม (Social Enterprise) เพื่อจัดการกับกระบวนการการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชนเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว

ภัทรอาภรณ์ เอียววิริยาวัฒน์ (2561) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนายุทธศาสตร์เพื่อยกระดับชุมชนสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชนบ้านพุน้ำร้อน อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานและศักยภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชนบ้านพุน้ำร้อน อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี 2) ร่างข้อเสนอเชิงยุทธศาสตร์เพื่อยกระดับสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชนบ้านพุน้ำร้อน อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี และ 3) นำเสนอและรับรองยุทธศาสตร์เพื่อยกระดับชุมชนสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชนบ้านพุน้ำร้อน อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า 1) ข้อมูลพื้นฐานและศักยภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชนบ้านพุน้ำร้อน มีแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ 2) ยุทธศาสตร์เพื่อยกระดับชุมชนสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชนบ้านพุน้ำร้อน มีวิสัยทัศน์ คือ ชุมชนต้นแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และอนุรักษ์ รักษาประเพณี วัฒนธรรม ทุนธรรมชาติอย่างยั่งยืน โดยยึดหลักการมีส่วนร่วม ประกอบด้วย 4 ประเด็นยุทธศาสตร์ ได้แก่ (1) การสร้างรูปแบบจากการพัฒนาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาในเชิงเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มคุณค่าและมูลค่าจากฐานอัตลักษณ์ของชุมชน สู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (2) พัฒนากลยุทธ์การตลาดเพื่อสร้างการรับรู้ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนในด้านการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (3) การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวระหว่างชุมชนและเครือข่ายเพื่อเพิ่มระยะเวลาพำนักรผ่านการยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยว (4) การพัฒนาบุคลากร องค์ความรู้ในชุมชนและสนับสนุนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และ 3) ข้อเสนอเชิงนโยบายของยุทธศาสตร์เพื่อยกระดับชุมชนสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ผ่านการรับรองจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

โสวัตรี ณ ถลาง (2561) ศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเมืองในพื้นที่ชายขอบของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปรากฏการณ์ในภาพรวมของการเติบโตเปลี่ยนแปลงและตอบรับกระแสการพัฒนาเมืองในพื้นที่ชายขอบของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และเพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความหลากหลายของรูปแบบการใช้ชีวิตและการบริโภควัฒนธรรมในเขตพื้นที่ชายขอบของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษา ด้วยวิธีการทางมานุษยวิทยา มาประยุกต์กับการศึกษาเมือง การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มคน 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มแรกได้แก่คนทำงานทั้งประเภทที่ใช้แรงงานและประเภทที่ใช้ทักษะความรู้ กลุ่มที่สองได้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งของภาครัฐ และเอกชน กลุ่มที่สามได้แก่เยาวชน คนชรา คนว่างงาน และคนด้อยโอกาส ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาทาง

กายภาพอันเนื่องมาจากการขยายตัวของกรุงเทพมหานครยังปริมนทลนั้นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยพื้นที่ทางฝั่งตะวันออกของกรุงเทพมหานครพื้นที่สีเขียวลดน้อยลงเนื่องจากถูกพัฒนาเป็นเมืองมากขึ้น ในขณะที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครมีลักษณะการพัฒนาเมืองที่น้อยกว่ามีพื้นที่สีเขียวมากกว่า แต่ในขณะเดียวกันพบว่าการพัฒนาถนนเพื่อการคมนาคมมากขึ้น และมีการพัฒนาคอมมูนิตี้มอลล์เป็นจำนวนมาก ดังนั้นการพัฒนาทางกายภาพนำมาซึ่งความเจริญความสะดวกสบาย และความทันสมัย ในขณะเดียวกันผลจากการเติบโตของเมืองก็ส่งปัญหาให้กับพื้นที่เช่นกัน การพัฒนาเมืองในพื้นที่ขอบเมืองสามารถทำให้เกิดความสมดุลและยั่งยืนได้ หากคำนึงถึงความสำคัญของความเป็นท้องถิ่นทั้งทางกายภาพ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมมากขึ้น

อติเทพพงศ์ วัชรารักษ์ (2561) ศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทวัดเพื่อให้เป็นแหล่งเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของวัดที่จัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว และเพื่อจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทวัดเพื่อให้เป็นแหล่งเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน ได้แก่ การเก็บแบบสอบถามจากผู้มาวัดในจังหวัดนครปฐม จำนวน 420 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบโควต้า และสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารวัดและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 11 คน ด้วยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ SWOT Analysis และ TOWS Matrix Analysis เพื่อจัดทำร่างข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและรับรองผลด้วยการจัดประชุมผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) จากผลการศึกษาสามารถแบ่งได้เป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งสภาพปัจจุบันของวัดที่จัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวมีการดำเนินความพร้อม สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ จัดเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณค่าโดยมีจุดเด่นด้านศิลปวัฒนธรรม มีรูปแบบด้านศิลปกรรมที่บ่งบอกถึงเอกลักษณ์เฉพาะ และมีความร่วมมือกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เข้มแข็ง ส่วนที่สองวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายได้ 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ข้อเสนอแนะด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการจัดการ ด้านสถานที่ ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านกิจกรรม ด้านการให้บริการ และด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายโดยมุ่งประเด็นไปที่กระบวนการจัดการ ที่แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกันในทุกภาคส่วน เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้โดดเด่น และจัดทำมาตรฐานในการจัดการการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวสัมผัสได้

วายุภักษ์ วงศ์ศักดิ์รินทร์ (2563) ศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการจัดการพื้นที่คลองเจดีย์บูชาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ของจังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาบริบทพื้นที่คลองเจดีย์บูชาในการจัดการให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของจังหวัดนครปฐม เพื่อศึกษาศักยภาพพื้นที่คลองเจดีย์บูชาในการจัดการให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของจังหวัดนครปฐม และเพื่อจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการจัดการคลองเจดีย์บูชาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของจังหวัดนครปฐม โดยเป็นการวิจัยเชิงนโยบาย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงผสมผสาน การวิจัยเชิงปริมาณ

และการวิจัยเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่า 1) บริบททั่วไปของพื้นที่คลองเจดีย์บูชาสามารถจัดการให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้ 2) การประเมินศักยภาพการจัดการพื้นที่คลองเจดีย์บูชาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของจังหวัดนครปฐม อยู่ในระดับปานกลาง 3) ข้อเสนอเชิงนโยบายการจัดการพื้นที่คลองเจดีย์บูชาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของจังหวัดนครปฐม ประกอบด้วย 5 นโยบาย ดังนี้ (1) นโยบายด้านการบริหารจัดการ (2) นโยบายด้านการปรับปรุงทัศนียภาพ (3) นโยบายด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว (4) นโยบายด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยว และ (5) นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ และข้อเสนอเชิงนโยบายนี้ได้ผ่านกระบวนการประเมินเพื่อรับรองจากผู้เชี่ยวชาญเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

วรพล เกิดแก้ว (2565) ศึกษาการนำนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองไปปฏิบัติในจังหวัดราชบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการนำนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองไปปฏิบัติในจังหวัดราชบุรี และเพื่อเสนอแนะแนวทางในการดำเนินนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองในอนาคต โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้ข้อมูลจาก 2 ประเภท ได้แก่ การศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย บทความวิชาการ ต่างๆ และศึกษาผ่านการลงพื้นที่เก็บข้อมูล ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interview) ผลการศึกษาพบว่า การนำนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองไปใช้ในจังหวัดราชบุรี ขยับเคลื่อนผ่านนโยบายของรัฐบาล โดยมี 2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมการพัฒนาชุมชนจังหวัดราชบุรี และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจังหวัดราชบุรี มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านโครงการชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ส่วนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจังหวัดราชบุรีมีหน้าที่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยเน้นที่แหล่งท่องเที่ยวหลักในจังหวัดราชบุรี กับแหล่งท่องเที่ยวชุมชน OTOP นวัตวิถี ผ่านการเชื่อมโยง เช่น การสร้างเส้นทางท่องเที่ยว การทำคัลลิวิตีโอประชาสัมพันธ์ เพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวทำให้นักท่องเที่ยวเกิดการเดินทางเป็นการกระจายรายได้เข้าสู่พื้นที่ และชุมชนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันจากการศึกษายังพบปัญหาและอุปสรรค คือ การที่นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองของภาครัฐนั้นมีลักษณะเป็นภาพกว้างไม่เฉพาะเจาะจงให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน และปัญหาด้านการสื่อสารระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค ดังนั้นจึงควรจัดให้มียุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเมืองรองที่มีความชัดเจน เฉพาะเจาะจงให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน และการกำหนดบทบาทหน่วยงานที่รับผิดชอบหรือเกี่ยวข้องให้ชัดเจน รวมถึงการอบรมความรู้เกี่ยวกับนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

วงศ์ระวิทย์ น้อมนาทรพิทย์ และพยอม ธรรมบุตร (2559) ศึกษาเกี่ยวกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครปฐม โดย

ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก การอภิปรายกลุ่มย่อย การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก (SWOT Analysis) การวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยว ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชนในท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวชาวไทย การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติพื้นฐาน ได้แก่ การหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลการศึกษาได้แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่ง คือ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครปฐม มีวิสัยทัศน์ คือ “จังหวัดนครปฐมจะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาของโลก เพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมและพัฒนาจิตใจ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาให้มีมาตรฐานและคุณภาพระดับโลกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น และเป็นต้นแบบการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน” ส่วนด้านยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครปฐม ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา เพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรม 2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา เพื่อสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและกระจายรายได้สู่ชุมชน และ 4) ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา เพื่อเป็นต้นแบบการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน และส่วนที่สอง ผลการประเมินแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครปฐม พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก จึงยืนยันให้เห็นว่าแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวมีความเหมาะสมกับจังหวัดนครปฐม สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้ และเพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาต่อไป

คณิงกรณ วงเวียน (2555) ศึกษาการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสถานการณ์การท่องเที่ยว ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนา การท่องเที่ยวที่เกาะเสม็ด และเพื่อสร้างยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ที่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง ผลการศึกษา พบว่า 1) เกาะเสม็ดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความพร้อมด้านทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลและป่าไม้ มีความสวยงามและโดดเด่นในด้านหาดทรายขาวละเอียด น้ำทะเลใส มีอ่าวและหาดทรายต่างๆ มากมาย อีกทั้งมีสัญลักษณ์ของวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณี กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม การบริการจัดการด้านการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยวของเกาะเสม็ดภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก โดยปริมาณนักท่องเที่ยวที่ต้องการให้มาท่องเที่ยวที่เกาะเสม็ดส่วนมากอยู่ระหว่าง 200,001-500,000 คน/ปี 2) เกาะเสม็ด มีปัญหาด้านมลภาวะทางสิ่งแวดล้อม

เช่น การกำจัดขยะ การจัดการน้ำเสีย ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม ความขัดแย้งด้านกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และปริมาณน้ำจืดไม่เพียงพอ ส่วนอุปสรรค คือ ขาดการบูรณาการในการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ งบประมาณในการบริหารจัดการท่องเที่ยวและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมที่ไม่เพียงพอ ขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ขาดการวางแผนพื้นที่เฉพาะในการพัฒนาและอนุรักษ์เกาะเสม็ด ขาดหน่วยงานหลัก/เจ้าภาพหรือกลไกการประสานความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่เกาะเสม็ดอย่างจริงจัง และ 3) ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ที่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง มีวิสัยทัศน์ คือ “เกาะเสม็ดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลที่ได้มาตรฐานและยั่งยืนในภาคตะวันออกของไทย” ด้านยุทธศาสตร์ประกอบด้วย 1) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว 2) เสริมสร้างการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และระบบสาธารณูปโภค 3) พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการตลาดท่องเที่ยวเชิงคุณภาพอย่างยั่งยืน ซึ่งในการประเมินยุทธศาสตร์ดังกล่าว โดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า ยุทธศาสตร์ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของเกาะเสม็ดและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้

ประกอบศิริ ภักดีพินิจ (2550) ศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาการท่องเที่ยวทางน้ำชุมชนริมคลองเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือน และเพื่อจัดทำแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนริมคลองเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า 1) ชุมชนริมคลองเขตตลิ่งชันมีศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้เนื่องจากชุมชนมีสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ และมีวิถีชีวิตริมคลอง มีวัดและศาสนสถาน มีทรัพยากรที่สามารถพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ชุมชนมีอาชีพการทำสวนผักและสวนกล้วยไม้ การเข้าถึงมีความสะดวกสามารถเดินทางได้ทั้งทางบกและทางน้ำ พื้นที่ที่มีความปลอดภัยเพราะลักษณะของชุมชนเป็นสังคมแบบเครือญาติการระงับภัยของแหล่งท่องเที่ยวมีทั้งคนในชุมชนเองและเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเอง สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้มาก เพราะการท่องเที่ยวมีลักษณะของหมุนเวียนและใช้เวลาท่องเที่ยวไม่มาก ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต้องมีการพัฒนาและการส่งเสริมของการมีส่วนร่วมในชุมชนให้เพิ่มขึ้น ซึ่งในปัจจุบันมีการมีส่วนร่วม 2 ลักษณะ ได้แก่ การทำกิจกรรมร่วมกันและการรับผลประโยชน์ร่วมกัน 2) ด้านความพึงพอใจต่อการมาท่องเที่ยวในภาพรวมทั้งหมดแล้วอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวในภาพรวมด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย ส่วนความพึงพอใจในระดับมาก ได้แก่ ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม 3) ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินการที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนให้มีความยั่งยืนมี 5 แนวทาง คือ การพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายทั้งเส้นทางและกิจกรรม การส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วม การพัฒนาตลาด

การท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน การพัฒนาด้านบริการให้กับชุมชนเพื่อสร้างความประทับใจ และการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

Fabricius, M. (2021) ได้ทำการศึกษาเรื่องแนวทางการจัดทำนโยบายด้านการท่องเที่ยวในประเทศกำลังพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กรอบการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ เพื่อจัดทำนโยบายที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นและการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และเพื่อสร้างแนวทางสำหรับกลยุทธ์การแข่งขันในตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ จากผลการศึกษาพบว่า ประเทศกำลังพัฒนาควรใช้กรอบการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวที่ครอบคลุม ซึ่งควรรวมถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและภาคธุรกิจ การประเมินห่วงโซ่คุณค่าของจุดหมายการท่องเที่ยว และการวางตำแหน่งเชิงกลยุทธ์ในตลาดโลก นอกจากนี้ยังเน้นความสำคัญของการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยนโยบายควรมุ่งเน้นที่การปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น พร้อมกับการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์กับชุมชนในวงกว้าง จากผลการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวในประเทศกำลังพัฒนาควรได้รับการออกแบบอย่างรอบคอบเพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดความไม่สมดุลในระบบเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม

Guo, Y., Jiang, J., & Li, S. (2015) การพัฒนาเขตชานเมืองและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษาในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน งานวิจัยนี้มุ่งเน้นการศึกษาการพัฒนาพื้นที่รอบเขตเมืองในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการขยายตัวของเมือง และเพื่อศึกษาวิธีการจัดการกับปัญหาทางสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพื้นที่ จากผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาเขตเมืองในอู่ฮั่นส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างชัดเจน เช่น การลดลงของพื้นที่เกษตรกรรม การเสื่อมสภาพของคุณภาพน้ำ และมลภาวะทางอากาศ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนานโยบายเพื่อจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน โดยเน้นการวางแผนเมืองที่มีความสมดุลระหว่างการขยายตัวของเศรษฐกิจและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

APEC Tourism Working Group. (2012) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: ข้อเสนอเชิงนโยบายสำหรับเศรษฐกิจเอเปค งานวิจัยนี้มุ่งเน้นการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับประเทศสมาชิก APEC โดยวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ภาครัฐและภาคเอกชนทำงานร่วมกันในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อสร้างระบบการรับรองคุณภาพสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวที่สนับสนุนการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม และเพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนานโยบายเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในระยะยาว จากผลการศึกษาชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน โดยเฉพาะในด้านการรับรองมาตรฐานความยั่งยืน การมีส่วนร่วมของชุมชน และการรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม ผลลัพธ์จากการวิจัยนี้เสนอให้มีการพัฒนาระบบการรับรองคุณภาพที่ชัดเจนสำหรับธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศ

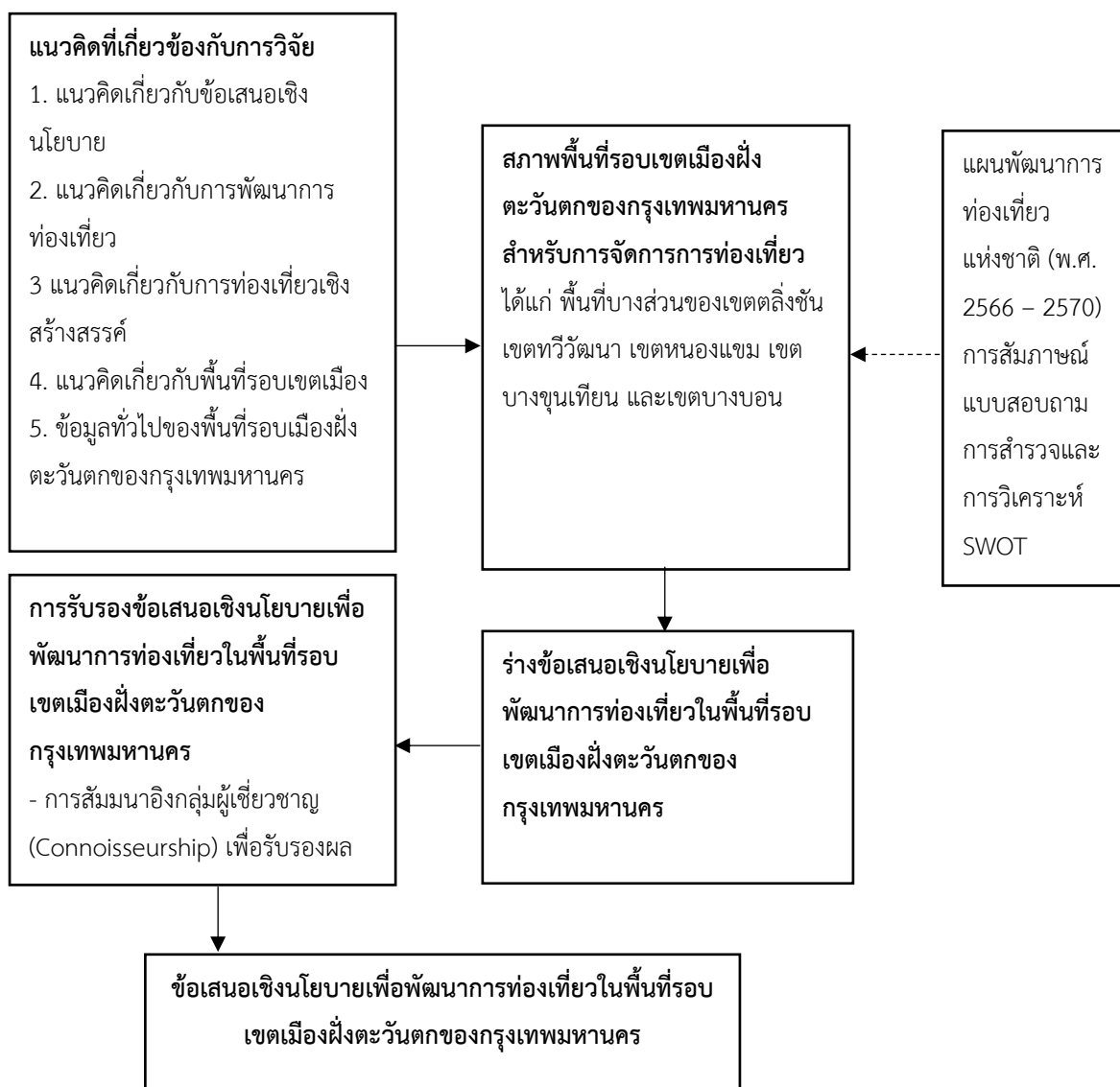
สมาชิก APEC ซึ่งจะช่วยสร้างความน่าเชื่อถือและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นและการเสริมสร้างศักยภาพของกลุ่มผู้หญิงยังเป็นประเด็นสำคัญที่ถูกเสนอในงานวิจัยนี้

Schmitt, G., & Iffland, A. (2010) การขยายตัวของเมืองและการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร: การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบการพัฒนาเขตชานเมืองในยุโรป งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการขยายตัวของเมืองในพื้นที่รอบเขตเมือง (urban sprawl) และเพื่อศึกษาผลกระทบต่อการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตรในหลายประเทศในยุโรป โดยการวิจัยเน้นการวิเคราะห์รูปแบบการพัฒนาพื้นที่และวิธีการจัดการที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพในแต่ละประเทศ จากผลการศึกษาพบว่า การขยายตัวของเมืองในยุโรปส่งผลกระทบต่อพื้นที่เกษตรกรรมอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในประเทศที่มีการขยายตัวของเมืองอย่างรวดเร็ว เช่น เยอรมนี และฝรั่งเศส ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าประเทศที่มีนโยบายการจัดการที่ดินที่มีประสิทธิภาพ เช่น เนเธอร์แลนด์ สามารถลดผลกระทบจากการขยายตัวของเมืองต่อที่ดินเกษตรกรรมได้ดีกว่าประเทศอื่น ๆ

Daniels, P., & Bradshaw, M. (1997) ได้ศึกษาเรื่อง เขตชานเมือง: การศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการที่กำหนดรูปร่างเขตชานเมือง งานวิจัยมุ่งเน้นการศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเขตชานเมือง (urban fringe) โดยเน้นการพัฒนาเมืองและพื้นที่รอบข้าง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจว่าเขตชานเมืองมีบทบาทอย่างไรในการขยายตัวของเมือง และเพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาดังกล่าว ทั้งในเชิงกายภาพ เศรษฐกิจ และสังคม จากผลการศึกษาพบว่า กระบวนการขยายตัวของเขตชานเมืองมีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายด้าน เช่น การอพยพของประชากร การเปลี่ยนแปลงของการใช้ที่ดิน และผลกระทบจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ผลลัพธ์จากการวิจัยชี้ให้เห็นว่าเขตชานเมืองมีความสำคัญในการวางแผนเมือง เพราะเป็นพื้นที่ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด นอกจากนี้ การพัฒนาเขตเมืองยังต้องคำนึงถึงการจัดการทรัพยากรที่เหมาะสมเพื่อป้องกันปัญหาการกระจายตัวของเมืองที่ไม่เป็นระเบียบ

7. กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยเรื่อง ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร เพื่อเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร และเพื่อรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้ศึกษาดำเนินการโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed methods Research) เพื่อให้ได้ข้อมูลทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ สำหรับการวิจัยในครั้งนี้มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยสามารถดำเนินการได้ตามระเบียบและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษานโยบายทางการท่องเที่ยว และศึกษาสภาพแวดล้อมของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครจำนวน 5 เขต

ขั้นตอนที่ 2 จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ขั้นตอนที่ 3 รับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ขั้นตอนที่ 4 สรุปผลและจัดทำรายงาน

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษานโยบายทางการท่องเที่ยว และศึกษาสภาพแวดล้อมของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครจำนวน 5 เขต

1.1 วิเคราะห์นโยบายทางการท่องเที่ยวและข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ศึกษา

1.3 การทำแบบสอบถาม ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.4 นำข้อมูลข้างต้นมาประกอบการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ (SWOT Analysis) โดยผู้วิจัยลงสำรวจพื้นที่เพื่อตรวจสอบลักษณะของสภาพแวดล้อม และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ศึกษา

1.5 วิเคราะห์ TOWS Matrix เพื่อกำหนดกลยุทธ์

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

1. วิธีการดำเนินการวิจัย

1.1 การวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ และสังเคราะห์แผนพัฒนาการท่องเที่ยว โดยทำการรวบรวมข้อมูล บันทึกข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบ และสร้างกรอบการวิจัย

1.2 นำผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์เอกสารมาจัดทำแบบสัมภาษณ์ จากนั้นทำการสัมภาษณ์กับผู้อยู่อาศัยในพื้นที่หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ จำนวน 5 คน ทั้งหมด 5 เขต รวมเป็น 25 คน ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว จากนั้นทำการเรียบเรียงจัดให้เป็นหมวดหมู่ แยกประเภทให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวสรุปและตรวจสอบความสมบูรณ์เหมาะสม

1.3 นำผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์เอกสารมาจัดทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำมาใช้กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เคยมีประสบการณ์ท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ศึกษาเท่านั้นเพื่อทำการประเมินด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างให้ตรงตามหลักเกณฑ์หรือจุดมุ่งหมายของผู้วิจัย จำนวน 150 คน โดยแบ่งตามเขต เขตละ 30 คน จำนวน 5 เขต

1.4 ศึกษาสภาพแวดล้อมปัจจุบัน (Survey) ผู้วิจัยใช้การลงพื้นที่บางส่วนในบริเวณรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 เขต และนำผลที่ได้จากการสัมภาษณ์และจากผลแบบสอบถามมาประกอบ เพื่อวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ (SWOT Analysis) รวมถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ และทำการบันทึกปรากฏการณ์ทางการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจริง

1.5 นำผลการศึกษาที่ได้มาจัดกระทำข้อมูลด้วย TOWS Matrix มากำหนดเป็นกลยุทธ์ และจัดทำร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ตรวจสอบความสมบูรณ์เหมาะสมของข้อมูล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) จากนั้นนำมาทำเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว และการสำรวจ (Survey) เพื่อวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ (SWOT Analysis)

2.1 การวิเคราะห์เอกสาร การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หนังสือ บทความวิชาการ งานวิจัย และข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จากเว็บไซต์ ต่างๆ มาทำการบันทึกข้อมูลในการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา

2.2 การสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวนเขตละ 5 คน จำนวน 5 เขต รวมเป็น 25 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน ถูกต้อง และครอบคลุมประเด็นที่ทำการวิจัยมากที่สุดซึ่งเป็นแนวคำถามที่ผ่านการกลั่นกรองและพิจารณาแล้วว่า จะสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ชัดเจนและครอบคลุมมากที่สุด โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ในการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

2.3 การทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำมาใช้กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่เพื่อทำการประเมิน โดยแบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน โดยแบ่งเป็น 1) ข้อมูลส่วนบุคคลและพฤติกรรมการท่องเที่ยว 2) ความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และ 3) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2.4 การสำรวจ การเก็บข้อมูลจากการลงพื้นที่จริง เพื่อทำการบันทึก ตรวจสอบ ยืนยันข้อมูลที่ได้จากข้อมูลทุติยภูมิ และเป็นการศึกษาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่ นำมาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ (SWOT Analysis)

2.5 การจัดทำกลยุทธ์ นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาทำ TOWS Matrix

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 25 คน และเก็บแบบสอบถามนักท่องเที่ยวจำนวน 150 คน โดยการกำหนดกลุ่มตัวอย่างเชิงคุณภาพนั้นควรกำหนดอยู่ระหว่าง 10 – 15 คน (Smith, 2010) ส่วนการกำหนดกลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณเป็นการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 150 คน เป็นการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย การสุ่มกลุ่มตัวอย่างนี้ช่วยให้สามารถเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยโดยตรง (Patton, 2002) และเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ทางผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างสำหรับงานวิจัยนี้เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ ที่เป็นตัวแทนของประชากรในพื้นที่ที่ศึกษาจำนวน 5 เขต ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ที่อาศัยในบริเวณพื้นที่ที่ศึกษาต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 10 ปีขึ้นไป จำนวนเขตละ 2 คน รวม 10 คน ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เพื่อถามประเด็นคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้ประกอบการในพื้นที่ ที่เป็นตัวแทนของประชากรในพื้นที่ที่ศึกษาจำนวน 5 เขต ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ที่ดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวหรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ในบริเวณพื้นที่ที่ศึกษา จำนวนเขตละ 2 คน รวม 10 คน ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเพื่อถามประเด็นคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่

3. นักวิชาการ ที่เป็นตัวแทนของประชากรในพื้นที่ที่ศึกษาจำนวน 5 เขต ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ที่เคยอาศัยในพื้นที่ หรือเคยท่องเที่ยวในบริเวณพื้นที่ที่ศึกษา จำนวนเขตละ 1 คน รวม 5 คน ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเพื่อถามประเด็นคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่

4. นักท่องเที่ยวในพื้นที่ ที่เป็นตัวแทนของประชากรในพื้นที่ที่ศึกษาจำนวน 5 เขต ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ใช้วิธีกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) คัดเลือกจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ศึกษา จำนวนเขตละ 30 คน รวม 150 คน โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อให้ได้ข้อมูลจากมุมมองของคนภายนอกที่เข้ามาท่องเที่ยว และใช้บริการต่าง ๆ ของพื้นที่

ขั้นตอนที่ 2 จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อสร้างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

1. วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาเรียบเรียงเป็นร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อจัดเตรียมก่อนนำเสนอในการประชุมอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) ในลำดับถัดไป

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) จากการทำ TOWS Matrix มาพัฒนาเป็นข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ขั้นตอนที่ 3 รับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

1. วิธีการดำเนินการวิจัย

การสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) โดยผู้เข้าร่วมประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว นักวิชาการจากสถาบันการศึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว เพื่อทำการรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 การจัดสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) เพื่ออภิปราย เสนอแนะ และรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

2.2 การทำแบบประเมิน ผู้วิจัยนำมาใช้กับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยแบบประเมินประกอบด้วย 2 ส่วน โดยแบ่งเป็น 1) การประเมินกลยุทธ์ และ 2) ข้อเสนอแนะท้ายกลยุทธ์

ขั้นตอนที่ 4 สรุปผลและจัดทำรายงาน

หลังจาก เพื่อรับรองผล หากมีการปรับปรุง และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ทางผู้วิจัยจะดำเนินการปรับปรุงให้เรียบร้อยตามที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเสนอมา จากนั้นนำเสนอให้ทางอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอีกครั้งก่อนจัดทำเป็นรูปเล่มฉบับสมบูรณ์

ตารางที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลวิจัย วิธีการวิจัย วิธีการเก็บข้อมูลวิจัยแต่ละขั้นตอน

ขั้นตอน	วิธีการวิจัย				
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	จำนวนผู้ให้ข้อมูล	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ข้อมูล	ผลที่ได้
ขั้นตอนที่ 1	1. การวิเคราะห์เอกสาร 2. การสัมภาษณ์ 3. การทำแบบสอบถาม 4. การสำรวจ	- 25 คน 150 คน	-การจดบันทึก -แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง -แบบสอบถาม -การสำรวจ (SWOT Analysis) -TOWS Matrix	1.สังเคราะห์ข้อมูล เรียบเรียงเป็น ความเรียงเชิง เนื้อหา (Content Analysis) 2. ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และข้อเสนอแนะ	ข้อมูลนโยบาย และ สภาพแวดล้อม ของพื้นที่
ขั้นตอนที่ 2	ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร		- การบรรยาย	สังเคราะห์ข้อมูล เรียบเรียงเป็น ความเรียงเชิง เนื้อหา (Content Analysis)	(ร่าง) ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
ขั้นตอนที่ 3	รับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร	10 คน	- การจดบันทึก - การจัดสัมมนา กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) - แบบประเมิน	1. สั ง เ ค ร า ะ ห์ ข้อมูลเรียบเรียง เป็นความเรียงเชิง เนื้อหา (Content Analysis) 2.ค่าเฉลี่ย และ ข้อเสนอแนะ	ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
ขั้นตอนที่ 4	สรุปและจัดทำรายงาน				รายงานวิจัย

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ด้วยการศึกษากรอบแนวคิดในการวิจัย เพื่อกำหนดประเด็นที่จะถามในเครื่องมือวิจัย จากนั้นสร้างเครื่องมือวิจัยให้ครอบคลุมประเด็นที่จะศึกษา จากนั้นตรวจสอบความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามจากผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับสิ่งที่วัด (Index of Item Object Congruence: IOC) และผ่านการตรวจสอบจริยธรรมในมนุษย์ โดยแบบสอบถาม (Questionnaire) ตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงด้วย IOC จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยมีการประเมินความเหมาะสมของตัวแปรที่ใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เป็นรายชื่อ การใช้สูตรหา IOC จากการประเมินคะแนน 3 ระดับ คือ +1 เท่ากับ คำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ 0 เท่ากับ คำถามไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และ -1 คำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ (อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล, 2561) และทุกข้อคำถามการวิจัยทั้งหมดได้ผ่านการคัดกรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ส่วนการสัมภาษณ์ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structure interview) ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงของเนื้อหา และนำมาปรับแก้ตามข้อเสนอแนะให้ถูกต้อง จากนั้นนำไปทดลองใช้ในการสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีการเก็บข้อมูล (Methodological Triangulation) โดยนำข้อมูลที่ได้จากวิธีการเก็บรวบรวมหลายวิธีที่แตกต่างกันมาเปรียบเทียบกัน แล้วนำมาพิจารณาว่าข้อมูลที่ได้สอดคล้องกันหรือไม่ สำหรับการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากข้อมูลที่ศึกษาจากนโยบายและแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากการสำรวจ และจากการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อดูลักษณะและความสอดคล้องกันของข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองหลังจากได้เครื่องมือที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว โดยเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามในพื้นที่ใช้ระยะเวลา 5 เดือน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลจากกลุ่มผู้อยู่อาศัย

ก่อนทำการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะสอบถามความสมัครใจของบุคคลเป้าหมายเพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะชี้แจงข้อมูลและวัตถุประสงค์เบื้องต้นเกี่ยวกับการทำวิจัยครั้งนี้รวมถึงระยะเวลาที่จะใช้ในการสัมภาษณ์โดยประมาณ และขออนุญาตบันทึกเสียง โดยผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ไม่น้อยกว่า 10 ปี เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ยินยอมให้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะแจ้งให้ทราบถึงแนวปฏิบัติ โดยผู้ให้สัมภาษณ์สามารถยุติการสัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา หากเกิดความไม่สะดวกใจในการตอบคำถาม

ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวในสถานที่ตามสะดวกของผู้ให้สัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ของกลุ่มเป้าหมายแต่ละราย ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง โดยจะมีการบันทึกข้อมูลด้วยการจดบันทึกเพื่อเก็บประเด็นสำคัญต่าง ๆ

หากผู้ให้สัมภาษณ์ไม่สะดวก ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายวันและเวลาล่วงหน้าตามความสะดวกของผู้ให้สัมภาษณ์พร้อมขอข้อมูลการติดต่อ ก่อนถึงวันและเวลานัดหมายการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายผู้ให้สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์อีกครั้งก่อนการเดินทางไปเพื่อยืนยันการเข้าพบ และเดินทางไปยังสถานที่และวันเวลาที่นัดหมาย

2. ข้อมูลจากกลุ่มผู้ประกอบการ

ก่อนทำการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะสอบถามความสมัครใจของกลุ่มเป้าหมายเพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะชี้แจงข้อมูลและวัตถุประสงค์เบื้องต้นเกี่ยวกับการทำวิจัยครั้งนี้รวมถึงระยะเวลาที่จะใช้ในการสัมภาษณ์โดยประมาณ และขออนุญาตบันทึกเสียง โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตสัมภาษณ์เจ้าของธุรกิจสถานประกอบการหรือผู้ก่อตั้งธุรกิจ เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ยินยอมให้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะแจ้งให้ทราบถึงแนวปฏิบัติ โดยผู้ให้สัมภาษณ์สามารถยุติการสัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา หากเกิดความไม่สะดวกใจในการตอบคำถาม ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวในสถานที่ตามสะดวกของผู้ให้สัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ของกลุ่มเป้าหมายแต่ละราย ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง โดยจะมีการบันทึกข้อมูลด้วยการจดบันทึกเพื่อเก็บประเด็นสำคัญต่าง ๆ

หากผู้ให้สัมภาษณ์ไม่สะดวก ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายวันและเวลาล่วงหน้าตามความสะดวกของผู้ให้สัมภาษณ์พร้อมขอข้อมูลการติดต่อ ก่อนถึงวันและเวลานัดหมายการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายผู้ให้สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์อีกครั้งก่อนการเดินทางไปเพื่อยืนยันการเข้าพบ และเดินทางไปยังสถานที่และวันเวลาที่นัดหมาย

3. ข้อมูลจากกลุ่มนักวิชาการ

ก่อนที่จะทำการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะสอบถามความสมัครใจของกลุ่มเป้าหมายเพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะชี้แจงข้อมูลและวัตถุประสงค์เบื้องต้นเกี่ยวกับการทำวิจัยครั้งนี้รวมถึงระยะเวลาที่จะใช้ในการสัมภาษณ์โดยประมาณ และจะขออนุญาตบันทึกเสียง โดยผู้วิจัยจะสัมภาษณ์นักวิชาการที่มีความรู้ด้านการท่องเที่ยว หรือสาขาที่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กัน เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ยินยอมให้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะแจ้งให้ทราบถึงแนวปฏิบัติ โดยผู้ให้สัมภาษณ์สามารถยุติการสัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา หากเกิดความไม่สะดวกใจในการตอบคำถาม ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวในสถานที่ตามสะดวกของผู้ให้สัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ของกลุ่มเป้าหมายแต่ละราย ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง โดยจะมีการบันทึกข้อมูลด้วยการจดบันทึกเพื่อเก็บประเด็นสำคัญต่าง ๆ

หากผู้ให้สัมภาษณ์ไม่สะดวก ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายวันและเวลาล่วงหน้าตามความสะดวกของผู้ให้สัมภาษณ์พร้อมขอข้อมูลการติดต่อ ก่อนถึงวันและเวลานัดหมายการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายผู้ให้สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์อีกครั้งก่อนการเดินทางไปเพื่อยืนยันการเข้าพบ และเดินทางไปยังสถานที่และวันเวลาที่นัดหมาย

4. ข้อมูลจากกลุ่มนักท่องเที่ยว

ผู้วิจัยจะขออนุญาตแจกแบบสอบถาม มีการชี้แจงข้อมูลและวัตถุประสงค์เบื้องต้นเกี่ยวกับการทำวิจัยครั้งนี้รวมถึงระยะเวลาที่จะใช้ในการตอบแบบสอบถาม เมื่อผู้ตอบแบบสอบถามให้คำยินยอมทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะอธิบายถึงแนวปฏิบัติให้ผู้ตอบแบบสอบถามทราบ และสามารถยุติการตอบได้ตลอดเวลา หากผู้ตอบแบบสอบถามไม่สะดวกใจในการตอบคำถาม

5. ข้อมูลจากการจัดสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) มีขั้นตอนดังนี้

- 5.1 ประสานผู้เชี่ยวชาญ เพื่อขอความอนุเคราะห์ร่วมประชุมสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ
- 5.2 วางแผนการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ โดยการจัดเตรียมประเด็นการประชุมสนทนากลุ่ม การจัดทำเอกสารประกอบการประชุม
- 5.3 จัดทำหนังสือจากมหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งการจัดส่งเอกสารประกอบการสัมมนาให้ผู้ร่วมสัมมนาศึกษาก่อนการเข้าร่วมสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ
- 5.4 ดำเนินการประชุมสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญในวันเสาร์ที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2567 เวลา 10.00 – 12.00 น. ณ ห้องนภลัย บ้านดุสิตธานี กรุงเทพมหานคร
- 5.5 นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากการประเมินมาวิเคราะห์ข้อมูล สรุปข้อคิดเห็นจากการวิพากษ์ของผู้เชี่ยวชาญ ตามประเด็นการประชุม สรุป อภิปราย และให้ข้อเสนอแนะ
- 5.6 ปรับปรุงข้อมูลเนื้อหาตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์นโยบายทางการท่องเที่ยวและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับตัวแทน ผู้วิจัยดำเนินการถอดเทปบันทึกเสียง (Transcription) และพยายามรักษาคำของให้ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนให้ถูกต้องมากที่สุด สอดคล้องกับประเด็นจัดทำ และนำมารวบรวมจัดเป็นหมวดหมู่ (Categorization) จากนั้นใช้วิธีตีความและสรุปผล (Interpretation and Analysis) โดยเชื่อมโยงกับคำถามงานวิจัย ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อสรุปผล เขียนรายงานและใช้วิธีอธิบายเชิงพรรณนา โดยมีการกำหนดพื้นที่ในการเก็บข้อมูลดังนี้

- 2.1 เขตตลิ่งชัน ได้แก่ บริเวณพื้นที่ตลาดน้ำตลิ่งชัน และตลาดคลองลัดมะยม

2.2 เขตทวีวัฒนา ได้แก่ บริเวณตลาดสดธนบุรี และสวนทวีวนารมย์

2.3 เขตหนองแขม ได้แก่ บริเวณโดยรอบวัดศรีนวล และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติหนองแขม

2.4 เขตบางขุนเทียน ได้แก่ บริเวณสะพานรัษฎาทะเล และจุดชมวิวกะปิ

2.5 เขตบางบอน ได้แก่ บริเวณตลาดบางบอน 5 และวัดบางบอน

3. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive Statistics) ดังนี้

3.1 ข้อมูลจากแบบสอบถามใช้การหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) โดยใช้เกณฑ์ตามแนวคิดของ เบสท์ (Best, 1981) ดังนี้

ความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 0.50-1.49 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดในแบบสอบถามใช้การหาค่าความถี่

4. จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ (SWOT Analysis) เพื่อวิเคราะห์หาจุดแข็ง (Strengths) จุดอ่อน (Weaknesses) โอกาส (Opportunities) และภัยคุกคาม (Threats) โดยนำข้อมูลจากผลการสัมภาษณ์และผลจากแบบสอบถามมาประกอบการวิเคราะห์

5. นำข้อมูลจากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ มาจัดกระทำด้วย TOWS Matrix ซึ่งเป็นการกำหนดกลยุทธ์เชิงรุก (SO) กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO) กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST) และกลยุทธ์เชิงรับ (WT) จากนั้นรวบรวมจัดเป็นหมวดหมู่ และเรียบเรียงเป็นร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

6. การเขียนข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ให้สอดคล้องและครอบคลุมกับข้อมูลได้มา และจัดเตรียมนำเสนอให้กับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

7. การรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นรายประเด็น (Content Analysis) หลังจากได้ข้อเสนอเชิงนโยบายแล้ว ผู้วิจัยจะนำผลที่ได้มาจัดการสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) โดยผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมจำนวน 10 คน ประกอบไปด้วย เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว นักวิชาการจากสถาบันการศึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ/เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว

ทำการประเมิน ร่วมแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ และรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

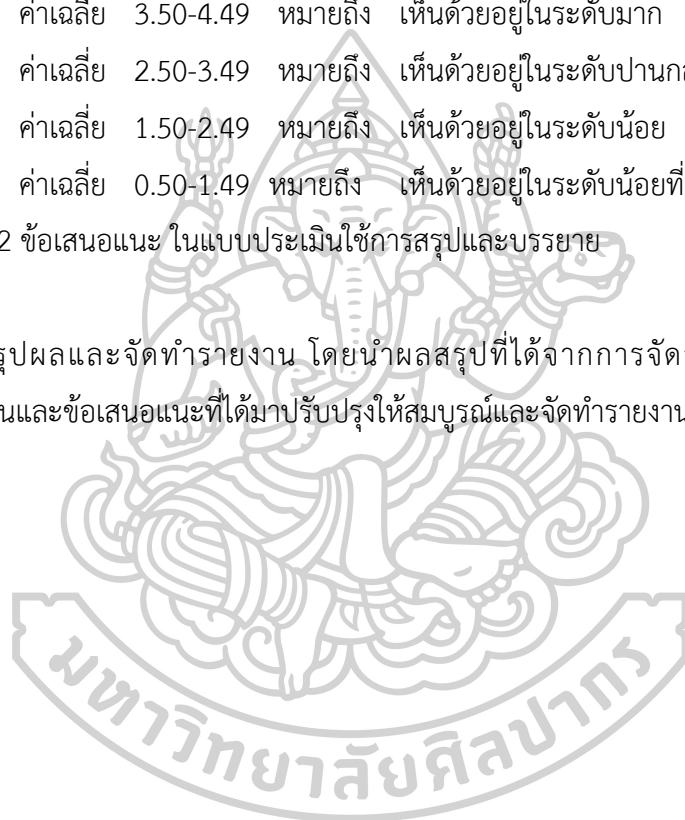
7.1 ข้อมูลจากแบบประเมินใช้การหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) โดยใช้เกณฑ์ตามแนวคิดของ เบสท์ (Best, 1981) ดังนี้

ความคิดเห็นต่อ (ร่าง) ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ค่าเฉลี่ย	4.50-5.00	หมายถึง	เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50-4.49	หมายถึง	เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50-3.49	หมายถึง	เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.50-2.49	หมายถึง	เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	0.50-1.49	หมายถึง	เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

7.2 ข้อเสนอแนะ ในแบบประเมินใช้การสรุปและบรรยาย

8. สรุปผลและจัดทำรายงาน โดยนำผลสรุปที่ได้จากการจัดสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ ทั้งความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงให้สมบูรณ์และจัดทำรายงาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่องข้อเสนอเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้ 1) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร และ 3) เพื่อรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว และผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 ทำการรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว และผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

1. ผลการวิเคราะห์นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว

ผู้วิจัยได้สรุปนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 – 2570) (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2566) ดังนี้

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวฉบับนี้มุ่งเน้นการสร้างภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมไทยให้เป็นที่รู้จักในระดับสากลอย่างยั่งยืนและมีการใช้เทคโนโลยีและการตลาดให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด นอกจากนี้ยังมุ่งหน้าสู่การสร้างสถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและเป็นเอกลักษณ์ที่สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลกและเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย การส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของชุมชนเอง ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการบูรณาการร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกภาคส่วนที่มีความเกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถใช้เป็นกรอบการดำเนินงานในการพัฒนา

การท่องเที่ยวได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ทางผู้วิจัยได้สังเคราะห์ออกเป็นประเด็นที่มุ่งเน้นการพัฒนาท่องเที่ยว ออกเป็นหลายประเด็นดังนี้

1. การอนุรักษ์และพัฒนาการท่องเที่ยว การสร้างและปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้เป็นที่น่าสนใจและมีความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว โดยเน้นการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น
2. การสร้างหรือพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งนำเสนอสินค้าและบริการท่องเที่ยว การสร้างพื้นที่ให้เป็นจุดประสงค์สำคัญของการท่องเที่ยวและการค้าของท้องถิ่น
3. การสร้างหรือพัฒนาสถานที่เพื่อรองรับกิจกรรมนันทนาการและกีฬา เพื่อสร้างประสบการณ์ใหม่ ซึ่งเป็นอีกทางเลือกในการท่องเที่ยว
4. การสร้างและพัฒนาที่พักอาศัยสำหรับนักท่องเที่ยว การสร้างสถานที่ที่สะดวกสบายและมีคุณภาพสำหรับการพักผ่อนของนักท่องเที่ยว
5. การส่งเสริมการศึกษา และการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยว การสนับสนุนการศึกษา และการอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบุคลากรท่องเที่ยว
6. การสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยีใหม่เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเข้าถึงได้ง่ายขึ้น
7. การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดท่องเที่ยว การใช้กลยุทธ์การตลาดที่เหมาะสมเพื่อสร้างความรู้และความสนใจในการท่องเที่ยว
8. การสร้างศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การสนับสนุนภาคเอกชนและชุมชนในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวของประเทศให้เกิดคุณค่าและแตกต่างทั้งในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม
9. การสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว การสนับสนุนและส่งเสริมความมีส่วนร่วมของชุมชนในการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตน

2. ผลจากการสัมภาษณ์

โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structure interview) โดยได้มาจากการสังเคราะห์แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ จำนวน 9 ข้อคำถาม ใช้การสัมภาษณ์จากผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่บางส่วนของเขตต่อไปนี้ ได้แก่ เขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน จำนวน 25 คน ซึ่งสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

จากการถอดเทปการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 การอนุรักษ์และพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่

2.1.1 ท่านคิดว่าการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นส่งผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นในพื้นที่ต่างมีความเชื่อมโยงกันอย่างมีระบบ โดยสามารถแยกออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1. การอนุรักษ์ธรรมชาติ

- การอนุรักษ์ธรรมชาติช่วยสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับธรรมชาติอย่างแท้จริงในทุกพื้นที่ เช่น ในพื้นที่ชายทะเลเขตบางขุนเทียน และเขตทวีวัฒนา

2. การรักษาวัฒนธรรม

- การรักษาวัฒนธรรมในพื้นที่ช่วยสร้างความเป็นเอกลักษณ์และความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของท้องถิ่น เช่น ในเขตตลิ่งชัน

3. ประสบการณ์ท่องเที่ยว

- การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมช่วยสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและน่าสนใจ ทำให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสและเข้าใจมิติต่างๆ ของท้องถิ่นได้อย่างเต็มที่

4. ความเข้าใจของชุมชนท้องถิ่น

- การเรียนรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวช่วยให้ชุมชนเกิดความเข้าใจ ห่วงแหนทรัพยากร และสามารถนำความรู้ถ่ายทอดไปสู่ชุมชนท้องถิ่นใกล้เคียงได้

2.1.2 ท่านมีแนวทาง/ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้มีความปลอดภัยและสะดวกสบายมากขึ้นไหม

แนวทางในการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก โดยสามารถแยกออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการสื่อสาร

- การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางและการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว เช่น การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อเพิ่มความสะดวกสบายและความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว

2. สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ

- การสร้างสถานที่พักผ่อนและบริการที่เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในขณะที่เดินทาง

3. การใช้เทคโนโลยีในการจัดการ

- การใช้เทคโนโลยีในการจัดการและบริหารงานท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความสะดวกสบายในการให้บริการ

4. การอบรมและพัฒนาบุคลากร

- การอบรมและพัฒนาบุคลากรท่องเที่ยวให้มีความรอบรู้และทักษะในการให้บริการที่มีคุณภาพ เพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว

5. การจัดทำแผนงานและการกำหนดกฎระเบียบ

- การจัดทำแผนงานที่สนับสนุนการท่องเที่ยว การสร้างกฎระเบียบ เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ สามารถสร้างความยั่งยืน และสร้างสัมพันธภาพที่ดีในชุมชนท้องถิ่นได้

สรุปการพัฒนาท่องเที่ยวในพื้นที่พบว่า การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างมีคุณค่า โดยการอนุรักษ์ธรรมชาติช่วยสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีการเชื่อมโยงกับธรรมชาติและชุมชนท้องถิ่นในทุกพื้นที่ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวช่วยเพิ่มความสะดวกสบายและความปลอดภัย และการใช้เทคโนโลยีในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานและให้บริการที่ดียิ่งขึ้นด้วย

2.2 สินค้าและบริการท้องถิ่น

2.2.1 ท่านคิดว่าสินค้าและบริการท้องถิ่นมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง การสนับสนุนสินค้าและบริการท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญต่อการท่องเที่ยวในทุกเขตของกรุงเทพฯ โดยมีประเด็นหลักที่สำคัญดังนี้

1. การสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและชุมชนท้องถิ่น
 - สินค้าและบริการท้องถิ่นสามารถสร้างประสบการณ์ให้นักท่องเที่ยว สร้างการรับรู้และความเข้าใจลักษณะพื้นที่ของชุมชน และวัฒนธรรมของชุมชนในพื้นที่ได้มากขึ้น
2. ความหลากหลายและเป็นเอกลักษณ์ของสินค้าและบริการท้องถิ่น
 - ความหลากหลายของสินค้าและบริการท้องถิ่นช่วยสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากขึ้น และช่วยเพิ่มความพิเศษให้กับประสบการณ์การท่องเที่ยว
3. การสร้างรายได้และการจ้างงานให้กับชุมชนท้องถิ่น
 - การสนับสนุนสินค้าและบริการท้องถิ่นยังมีผลทำให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับประโยชน์โดยตรงผ่านการสร้างรายได้และการจ้างงานให้กับชุมชนในการพัฒนาท้องถิ่นและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน

2.2.2 ท่านคิดว่าควรมีการจัดหรือสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นหรือไม่ และส่งผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวอย่างไร

การจัดหรือสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นเป็นสิ่งที่สามารถสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเป็นประสบการณ์ที่ไม่เหมือนใครให้กับนักท่องเที่ยวได้ นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น และส่งเสริมการท่องเที่ยวยั่งยืนในพื้นที่ได้

1. การสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยว

- การมีพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นช่วยสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าสนใจและสะดวกสบายสำหรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น ๆ

2. การสร้างความสนใจและความเชื่อมโยง

- การมีพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นช่วยสร้างความน่าสนใจและสร้างความเชื่อมโยงระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น

3. การส่งเสริมการท่องเที่ยวยั่งยืน

- การมีพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนในพื้นที่นั้น ๆ โดยช่วยเสริมสร้างธุรกิจท้องถิ่นและส่งเสริมการค้าในพื้นที่นั้น

สรุปว่าการสนับสนุนสินค้าและบริการท้องถิ่นเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและชุมชนท้องถิ่น ความหลากหลายของสินค้าและบริการท้องถิ่นช่วยสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเป็นเอกลักษณ์เพิ่มรายได้และสร้างงานให้กับชุมชนท้องถิ่น การสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นช่วยสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ไม่เหมือนใครและเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น ซึ่งส่งผลต่อการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนในพื้นที่นั้นต่อไปด้วย

2.3 กิจกรรมด้านนันทนาการและกีฬา เพื่อการท่องเที่ยว

2.3.1 ท่านคิดว่าควรมีการส่งเสริมกิจกรรมด้านนันทนาการและกีฬาหรือไม่ และสามารถสร้างประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวได้อย่างไร

การส่งเสริมกิจกรรมด้านนันทนาการและกีฬาเป็นสิ่งที่สามารถช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่หลากหลายและน่าสนใจได้ โดยให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นที่และกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่งานนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น โดยมุ่งเน้นไปที่

1. การสร้างพื้นที่และสถานที่เหมาะสม

- การสร้างสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมนันทนาการและกิจกรรมกีฬา เช่น สนามกีฬาหรือสวนสาธารณะแบบเปิด เพื่อให้นักท่องเที่ยวและชุมชนมีโอกาสในการทำกิจกรรมและออกกำลังกายได้อย่างสม่ำเสมอ

2. การจัดกิจกรรมเพื่อการออกกำลังกายและนันทนาการ

- การสร้างกิจกรรมที่เน้นการออกกำลังกายและคลายเครียด เช่น การแข่งขันกีฬาหรือการเต้น สามารถสร้างความเพลิดเพลิน สร้างความสุขให้นักท่องเที่ยวและชุมชนได้

3. การเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

- การจัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น เช่น การแสดงศิลปะและงานเทศกาล เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดความเข้าใจ ได้รับประสบการณ์ที่ดี และเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมท้องถิ่น

4. การสร้างประสบการณ์ที่สนุกสนานและไม่เหมือนใคร

- การจัดกิจกรรมที่สร้างประสบการณ์ที่มีความสนุกสนานและน่าจดจำ เช่น การแข่งขันกีฬา การละเล่นท้องถิ่น หรืองานประเพณีท้องถิ่น

5. การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างชุมชนและนักท่องเที่ยว

- การสร้างพื้นที่และกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับชุมชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและเป็นส่วนสนับสนุนในการพัฒนาท่องเที่ยวของชุมชน

2.3.2 ท่านมีแนวคิด/ข้อเสนอแนะในการสร้างสถานที่สำหรับนันทนาการและกีฬาที่เป็นเอกลักษณ์ในท้องถิ่นหรือไม่

แนวคิดในการสร้างสถานที่ที่เป็นเอกลักษณ์ในท้องถิ่นมีดังนี้

1. การเชื่อมโยงกับธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น

- สร้างสถานที่สำหรับนันทนาการและกีฬาที่มีความเชื่อมโยงกับธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น สวนสาธารณะที่มีกิจกรรมกีฬาและลานกิจกรรม หรือสนามกีฬาที่มีการแข่งขันแบบท้องถิ่นและมีการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของท้องถิ่น

2. การสร้างความเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น

- สร้างสถานที่สำหรับนันทนาการและกีฬาที่มีความเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น เช่น สนามกลางแจ้งที่ออกแบบให้สอดคล้องกับลักษณะพื้นที่ธรรมชาติของเขตทวีวัฒนา

3. การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

- สร้างสถานที่สำหรับนันทนาการและกีฬาให้มีความกลมกลืนกับธรรมชาติ เพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยว และยังช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้เกิดความยั่งยืนได้

4. การสร้างโอกาสในการเพิ่มรายได้และสร้างงาน

- สร้างสถานที่สำหรับนันทนาการและกีฬาที่มีความเป็นเอกลักษณ์เพื่อสร้างโอกาสในการเพิ่มรายได้ให้กับธุรกิจท้องถิ่นและสร้างงานให้กับชุมชนท้องถิ่น

การส่งเสริมกิจกรรมด้านนันทนาการและกีฬาในท่องเที่ยวเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่หลากหลายและน่าสนใจ โดยการสร้างพื้นที่และกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น สนามกีฬาหรือสวนสาธารณะ เพื่อให้นักท่องเที่ยวและชุมชนได้มีโอกาสที่จะออกกำลังกายและทำกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ การสร้างกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นยังช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและประสบการณ์ที่มีคุณค่าในท่องเที่ยวได้

2.4 การพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว

2.4.1 บริเวณแหล่งท่องเที่ยว หากมีการสร้างที่พักที่ดีและมีคุณภาพสำหรับนักท่องเที่ยวจะมีผลต่อการดึงดูดนักท่องเที่ยวมาพักผ่อนในพื้นที่ของคุณหรือไม่

การพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างมากในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ดีและเป็นที่ยึดจำในพื้นที่ต่าง ๆ ดังนี้

1. เพิ่มความสะดวกสบาย

- การมีที่พักที่มีคุณภาพสูงช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์การเข้าพักที่สะดวกสบายและพักผ่อนได้อย่างแท้จริง

2. เสริมภูมิทัศน์

- การสร้างที่พักที่มีการออกแบบที่เชื่อมโยงกับภูมิทัศน์และวิถีชีวิตของพื้นที่ช่วยเพิ่มความสวยงามและน่าสนใจให้กับสถานที่

3. สร้างประสบการณ์

- ที่พักที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมที่น่าสนใจช่วยสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่น่าจดจำและน่าสนใจ

4. ส่งเสริมการเดินทางยามค่ำคืน

- การมีที่พักที่มีคุณภาพสำหรับการพักผ่อนยามค่ำคืน การเดินทางในช่วงเวลาดังกล่าวอาจมีความน่าสนใจและเป็นประสบการณ์ใหม่สำหรับชุมชนและนักท่องเที่ยว

5. สร้างความได้เปรียบ

- ที่พักที่มีคุณภาพสูงและมีราคาที่คุ้มค่า อาจช่วยให้เข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวได้ง่ายขึ้นและมีผลต่อการดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาใช้บริการ

2.4.2 มีแนวทางในการพัฒนาที่พักอาศัยเพื่อให้เข้ากับความต้องการของนักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันไหม

การพัฒนาที่พักในพื้นที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อให้เข้ากับความต้องการของนักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันมีแนวทางหลัก ๆ ดังนี้

1. การใช้เทคโนโลยีในการบริการ

- การใช้แพลตฟอร์มการจองออนไลน์และการให้บริการดิจิทัล เช่น การจองผ่านแอปพลิเคชันหรือการให้บริการห้องพักแบบอัตโนมัติ
- การใช้เทคโนโลยีเพื่อลดเวลาในการทำรายการ เช่น เช็คอินและเช็คเอาท์แบบอัตโนมัติ

2. การสร้างที่พักที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

- การพัฒนาโครงการที่ให้ความสำคัญกับการใช้พลังงานทดแทนและการลดการใช้พลาสติก

3. การให้บริการแบบเฉพาะบุคคล

- การให้บริการที่สามารถปรับตัวตามความต้องการของแต่ละผู้เข้าพัก เช่น เลือกเสิร์ฟอาหารหรือเครื่องดื่มตามกำหนดเวลาที่สั่ง การเช็คอิน เช็คเอาท์ แบบ 24 ชั่วโมง

4. การสร้างประสบการณ์ที่ทันสมัย

- การใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่ทันสมัย เช่น ห้องพักและพื้นที่ส่วนกลางที่ออกแบบให้เชื่อมโยงกับโลกออนไลน์และการสื่อสาร

5. การให้บริการที่มีคุณภาพสูง

- การพัฒนาบุคลากรและการบริการที่มีคุณภาพสูงเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่ดีที่สุดในการเข้าพัก

การพัฒนาที่พักที่มีคุณภาพเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวและการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่น่าจดจำในพื้นที่ต่าง ๆ โดยการใช้เทคโนโลยีช่วยในการบริการ การสร้างที่พักที่เชื่อมโยงกับธรรมชาติและลักษณะของท้องถิ่น เพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดีและมีคุณภาพ การให้บริการแบบเฉพาะบุคคลและการพัฒนาโครงการที่มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เป็นหลักการสำคัญที่ช่วยให้เกิดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างยั่งยืน

2.5 การให้การศึกษาและความรู้ทางการท่องเที่ยว

2.5.1 ควรมีการสนับสนุนการศึกษาและจัดอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบุคลากรท่องเที่ยวอย่างไร

การพัฒนาทักษะและความรู้ของผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบุคลากรท่องเที่ยวในด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว การตลาด การบริการลูกค้า การนำเทคโนโลยีมาช่วยในการพัฒนาและส่งเสริมธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ต่าง ๆ

1. การจัดโครงการอบรมและสัมมนา

- จัดกิจกรรมอบรมและสัมมนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวและการบริการลูกค้า เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ให้กับผู้ประกอบการท่องเที่ยวในพื้นที่

2. การเพิ่มศักยภาพผ่านอบรมเชิงปฏิบัติการและออนไลน์

- จัดโครงการอบรมที่เน้นการใช้เทคโนโลยีในการตลาดท่องเที่ยวและ
การบริหารจัดการสมดุระหว่างการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์
- เปิดคอร์สอบรมออนไลน์เกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยว การตลาด
ท่องเที่ยว และการบริการลูกค้า

3. การสนับสนุนการศึกษาและการวิจัย

- ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยว
ในพื้นที่ เพื่อเพิ่มความรู้และข้อมูลที่ต้องสำหรับการดำเนินธุรกิจ

4. การสร้างชุมชนและเครือข่าย

- สร้างชุมชนของผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่สนับสนุนและแลกเปลี่ยนความรู้
และประสบการณ์กัน
- สร้างเครือข่ายสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษาและองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อ
แบ่งปันความรู้และประสบการณ์

5. การสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต

- สนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านการจัดกิจกรรมสัมมนาและอบรมที่
ตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในทุกวัย

2.5.2 ควรให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรให้กับคนในท้องถิ่นเพื่อเป็นการช่วย
เพิ่มคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวอย่างไร

การสนับสนุนโครงการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเป็นกระบวนการที่มี
หลายด้านและมีหลายประเด็นที่ควรพิจารณาสามารถแบ่งออกเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. การสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

- การให้ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
ในการสร้างและพัฒนาโปรแกรมการท่องเที่ยวที่ให้โอกาสแก่นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพสิ่งแวดล้อม

2. การสร้างสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

- การสร้างสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ต้องคำนึงถึงสภาพพื้นที่ ความกลมกลืน
การใช้วัสดุที่มีคุณภาพและไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

3. การให้ความรู้เรื่องการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรน้ำ

- การสอนและแนะนำเรื่องการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร
น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว

- การจัดการทรัพยากรในพื้นที่เพื่อดูแลและบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงความสวยงามและคุณค่าของสิ่งแวดล้อมในระยะยาว

5. การสนับสนุนการศึกษาและการสร้างความตระหนักรู้

- การจัดกิจกรรมการศึกษาและการสร้างความตระหนักรู้ให้กับประชาชนในท้องถิ่นเกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากร

การให้การศึกษาและความรู้ทางการท่องเที่ยวมีความสำคัญในการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการและบุคลากรทางการท่องเที่ยว โดยการจัดโครงการอบรมและสัมมนาเพื่อเสริมสร้างทักษะในการบริหารจัดการท่องเที่ยวและบริการลูกค้า เช่น การจัดกิจกรรมอบรมที่เน้นเทคโนโลยีและการเพิ่มศักยภาพผ่านคอร์สอบรมออนไลน์ การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มข้อมูลและความเข้าใจที่เพียงพอในยุคที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การสร้างเครือข่ายชุมชนและผู้ประกอบการท่องเที่ยวเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้ การสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและการสร้างสิ่งปลูกสร้างที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังมีการให้ความรู้เรื่องการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรน้ำ เพื่อสร้างความตระหนักรู้ในท้องถิ่น เพื่อเตรียมพร้อมในการดูแลแหล่งท่องเที่ยวให้คงความสวยงามและยั่งยืนในระยะยาว

2.6 การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว

2.6.1 คุณมองว่าการใช้เทคโนโลยีใหม่ในการพัฒนาท่องเที่ยวจะมีผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างไร

การนำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาใช้สามารถช่วยในการพัฒนาท่องเที่ยวมีผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยว ดังนี้

1. การสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีความสมจริงและน่าสนใจ

- การใช้เทคโนโลยี VR และ AR เพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีความสมจริงและน่าสนใจสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ

2. การเข้าถึงข้อมูลท่องเที่ยวที่สะดวกสบาย

- การพัฒนาแอปพลิเคชันท่องเที่ยวและเว็บไซต์ท่องเที่ยวที่ให้ข้อมูลสถานที่และเส้นทางการเดินทางที่สะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยว

3. การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ

- การใช้ระบบจัดการท่องเที่ยวอัจฉริยะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทรัพยากรและการบริการท่องเที่ยว

2.6.2 มีเทคโนโลยีใดที่คุณคิดว่าสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาท่องเที่ยวในพื้นที่ของคุณได้บ้าง

การเลือกใช้เทคโนโลยีให้เหมาะสมมีส่วนช่วยในการพัฒนาท่องเที่ยวในพื้นที่ได้แก่

1. การใช้เทคโนโลยีนำทางอัจฉริยะ (Smart Navigation)

- ใช้แอปพลิเคชันการนำทางที่อัจฉริยะเพื่อช่วยในการเดินทางและสำรวจสถานที่ท่องเที่ยวในเขต

2. การพัฒนาแอปพลิเคชันท่องเที่ยวแบบเสมือนจริง

- การใช้ VR หรือ AR เพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีความสมจริงในพื้นที่ ต้องมีการพัฒนาข้อมูลให้ทันสมัยอยู่เสมอ

3. การใช้ระบบการจัดการข้อมูลแบบคลาวด์

- การใช้งาน IoT (Internet of Things) เพื่อการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวในพื้นที่ และการจองที่พักในพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

4. แนวทางการใช้งานเทคโนโลยี Blockchain

- เพื่อเพิ่มความปลอดภัยและความโปร่งใสในการทำธุรกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่

การใช้เทคโนโลยีใหม่ในการพัฒนาท่องเที่ยวมีผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ โดยการใช้ VR และ AR เพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีความสมจริง และการพัฒนาแอปพลิเคชันท่องเที่ยวเพื่อเข้าถึงข้อมูลสถานที่และเส้นทางการเดินทางที่สะดวกสบาย การใช้ระบบจัดการท่องเที่ยวอัจฉริยะและการนำเทคโนโลยี IoT เข้ามาช่วยในการบริหารจัดการทรัพยากรและการจองที่พักให้มีประสิทธิภาพ ในอนาคตการนำเทคโนโลยี Blockchain ช่วยเพิ่มความปลอดภัยและความโปร่งใสในการทำธุรกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ได้

2.7 การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว

2.7.1 คุณมีแนวคิดในการใช้กลยุทธ์การตลาดที่เหมาะสมเพื่อสร้างการรับรู้และทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก

เพื่อสร้างการรับรู้และเพิ่มความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ สามารถใช้กลยุทธ์การตลาดที่หลากหลายดังนี้

1. การใช้สื่อสังคมออนไลน์

- โพสต์ภาพและวิดีโอท่องเที่ยวที่น่าสนใจบนสื่อสังคมออนไลน์เพื่อสร้างความน่าสนใจ และการติดตามจากนักท่องเที่ยว

2. การสร้างความสัมพันธ์กับคนในชุมชนท้องถิ่น

- สนับสนุนกิจกรรมท้องถิ่นเพื่อสร้างความสัมพันธ์และการสนับสนุนจาก

ชุมชน

3. การใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร

- ส่งข้อมูลต่าง ๆ ผ่านช่องทางออนไลน์เพื่อสร้างความสนใจจาก

นักท่องเที่ยว

4. การจัดงานแสดงสินค้าและเวทีแสดงสินค้า

- โปรโมตสินค้าและบริการท้องถิ่นผ่านการจัดงานแสดงสินค้า

5. การให้บริการที่ปรึกษาและการสนับสนุน

- สำนักงานเขต สถาบันการศึกษาในพื้นที่มีการให้คำปรึกษาและสนับสนุน

การตลาดแก่ธุรกิจท้องถิ่น

2.7.2 การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวสามารถช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้

จากการท่องเที่ยวได้อย่างไร

การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ได้โดยมีประเด็นสำคัญดังนี้

1. การสร้างการรับรู้

- การสร้างแบรนด์ชุมชนท้องถิ่นเพื่อการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการจดจำแหล่งท่องเที่ยวของพื้นที่ ช่วยเพิ่มทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยว

- การส่งเสริมท่องเที่ยวในพื้นที่ สามารถช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ให้กับธุรกิจในพื้นที่

2. การสร้างโอกาสทางธุรกิจและพัฒนาอาชีพ

- การตลาดที่เชื่อถือได้ช่วยสร้างโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ ส่งเสริมการสร้างงาน และรายได้ให้กับชุมชน

- การส่งเสริมธุรกิจท้องถิ่นและการพัฒนาอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวช่วยเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่น

3. การสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่น่าจดจำ

- การวิเคราะห์และประเมินแนวโน้มการท่องเที่ยวช่วยปรับกลยุทธ์การตลาดให้เหมาะสมกับตลาดเป้าหมาย

- การพัฒนากิจกรรมและสถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและเป็นเอกลักษณ์เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวใหม่และสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวเดิม

4. การสร้างพันธมิตรและเครือข่าย

- การทำงานร่วมกับภาคเอกชนและองค์กรท้องถิ่นช่วยสร้างการตลาดและส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวให้กับกลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้น
- การสร้างพันธมิตรทางธุรกิจเพื่อสร้างแพคเกจท่องเที่ยวและโปรโมชั่นพิเศษสำหรับชุมชนท้องถิ่น

5. การให้บริการลูกค้าที่ดี

- การมอบประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ดีและบริการลูกค้าที่มีคุณภาพช่วยสร้างผลประโยชน์ที่ยั่งยืนในระยะยาว

การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวสามารถช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ โดยการใช้อีเมลออนไลน์เพื่อสร้างความน่าสนใจและการติดตามจากนักท่องเที่ยว การสร้างความสัมพันธ์กับคนในชุมชนท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนกิจกรรมท้องถิ่นและทำให้ชุมชนเป็นที่รู้จัก การใช้เทคโนโลยีการสื่อสารเพื่อส่งข้อมูล การจัดงานแสดงสินค้าเพื่อส่งเสริมสินค้าท้องถิ่น การให้บริการที่ปรึกษาและสนับสนุนจากสำนักงานเขตหรือสถาบันการศึกษาในพื้นที่

2.8 การพัฒนาศักยภาพให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

2.8.1 คุณคิดว่าการนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างเป็นกิจกรรมที่ผ่านการลงมือทำเพื่อทำให้เกิดความแตกต่างไปจากเดิม

การนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างเป็นกิจกรรมท่องเที่ยวที่ผ่านการลงมือทำเป็นการสร้างความเชื่อมโยงและความร่วมมือระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น ซึ่งมีประโยชน์ทั้งสองฝ่ายในด้านการประยุกต์ใช้และส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยมีลักษณะการสร้างกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่นดังนี้

1. การสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น
 - การจัดงานเทศกาลหรือพิธีกรรมที่เน้นการเฉลิมฉลองและสืบสานประเพณีของชุมชนท้องถิ่น เช่น งานเทศกาลที่สืบสานวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อสร้างความเข้าใจและความสนใจจากนักท่องเที่ยว
2. การสร้างโครงการท่องเที่ยวที่เน้นการศึกษาและประสานงานกับชุมชนท้องถิ่น
 - การจัดงานเที่ยวเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชุมชน การจัดทัศนศึกษาเกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรมท้องถิ่น ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น

3. การสนับสนุนการพัฒนาศิลปะและงานฝีมือท้องถิ่น

- การสนับสนุนศิลปินและช่างฝีมือท้องถิ่นในการสร้างงานศิลปะและของฝากที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ ซึ่งช่วยสร้างรายได้และเสริมสร้างองค์ประกอบทางวัฒนธรรมให้กับชุมชน

4. การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวที่เน้นการเรียนรู้และลงมือปฏิบัติ

- การสอนการทำงานศิลปะและช่างฝีมือท้องถิ่นเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้มีประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์และสนุกสนาน

5. การสร้างชุมชนที่มีการเชื่อมโยงและร่วมมือกัน

- การสร้างพันธมิตรและเครือข่ายร่วมกันระหว่างภาคเอกชนและชุมชนท้องถิ่น เพื่อสร้างโอกาสในการพัฒนาและสร้างสรรค์ท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย

2.8.2 คุณมีความคิดเห็นในเรื่องของการสร้างผลิตภัณฑ์และบริการที่เน้นคุณค่าและวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือไม่

การสร้างผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่าและวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นส่วนที่สำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สามารถแบ่งออกเป็น

1. การสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่าวัฒนธรรม

- การใช้วัสดุธรรมชาติท้องถิ่นและการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีลักษณะเฉพาะที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมของพื้นที่ เช่น ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากวัสดุธรรมชาติสามารถบ่งบอกที่มาของพื้นที่

2. การให้บริการท่องเที่ยวที่เน้นการสืบค้นและเข้าใจวัฒนธรรมท้องถิ่น

- การจัดท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยวที่ช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รู้จักและเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของพื้นที่ที่เข้าชม

3. การสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวสร้างสรรค์

- การสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการลงมือทำ เช่น การเรียนรู้การประกอบอาหารท้องถิ่น การเรียนรู้ประโยชน์และกิจกรรมปลูกป่าชายเลน

4. การสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรและเป็นกันเอง

- การให้บริการที่มีความอบอุ่นและเป็นกันเองตามวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่เป็นที่ประทับใจและเข้าใจวัฒนธรรมของพื้นที่

5. การสร้างโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยว

- การสร้างศูนย์อนุรักษ์วัฒนธรรมและการเรียนรู้ในพื้นที่ท่องเที่ยว เพื่อสนับสนุนการพัฒนาและการเข้าถึงข้อมูลวัฒนธรรมท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์โดยการนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างเป็นกิจกรรมท่องเที่ยวที่มีความสำคัญที่เชื่อมโยงนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โปรแกรมการท่องเที่ยวที่เน้นการเรียนรู้และการลงมือทำ อาจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม หรืองานฝีมือท้องถิ่น รวมถึงการสร้างความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนและชุมชนท้องถิ่นเพื่อพัฒนาและสร้างสรรค์ท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีคุณค่าในพื้นที่

2.9 การสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว

2.9.1 คุณเห็นว่าการสนับสนุนและส่งเสริมความมีส่วนร่วมของชุมชนในการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนมีความสำคัญอย่างไร

การสนับสนุนและส่งเสริมความมีส่วนร่วมของชุมชนในการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนมีความสำคัญ ดังนี้

1. การสร้างความเชื่อมั่นและความเข้าใจ
 - การมีส่วนร่วมของชุมชนในการตัดสินใจช่วยสร้างความเชื่อมั่น และความเข้าใจในเรื่องการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับพื้นที่ของตนเอง
2. การรับรู้และเข้าใจปัญหาและความต้องการของชุมชน
 - การมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยสร้างการรับรู้และความเข้าใจในปัญหาและความต้องการของชุมชนที่ต้องการแก้ไขผ่านการท่องเที่ยว
3. การเชื่อมั่นและเข้าใจในกลไกการทำงาน
 - การมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยสร้างความเชื่อมั่นและความเข้าใจในกลไกการทำงานของกลุ่มชุมชนที่ทำเรื่องการท่องเที่ยวและเจ้าของกิจการต่างๆ ในพื้นที่
4. การอนุรักษ์และรักษาทรัพยากร
 - การสนับสนุนความมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์และรักษาทรัพยากรท่องเที่ยว
5. การเข้าใจผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อม
 - การมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยสร้างความเข้าใจในผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมท่องเที่ยวและการพัฒนาท่องเที่ยว

2.9.2 มีแนวคิดในการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่เพื่อสร้างความร่วมมือและการเปิดโอกาสให้กับชุมชนไหม

แนวคิดในการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชนเพื่อสร้างความร่วมมือและการเปิดโอกาสให้กับชุมชนสามารถแยกเป็นหมวดหมู่ได้ดังนี้

1. การสร้างโครงสร้างหรือแพลตฟอร์มการเชื่อมโยง

- การสร้างโครงสร้างหรือแพลตฟอร์มที่เชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวเกี่ยวกับชุมชนในพื้นที่ช่วยให้ชุมชนมีโอกาสร่วมมือและมีส่วนร่วมในการพัฒนาท่องเที่ยวในหลายๆ ด้าน เช่น การเลือกสถานที่ท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่จะจัดขึ้นในพื้นที่

2. การสร้างโอกาสให้กับชุมชน

- การเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวเกี่ยวกับชุมชนสร้างโอกาสให้กับชุมชนในการเข้าร่วมและมีส่วนร่วมในกิจกรรมท่องเที่ยว ส่งผลให้ชุมชนมีโอกาสในการแสดงความเป็นเจ้าของและสร้างผลิตภัณฑ์หรือบริการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าต่อการท่องเที่ยวในพื้นที่

3. การสนับสนุนความร่วมมือและความเข้าใจ

- เชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวเกี่ยวกับชุมชนช่วยสร้างความเข้าใจและความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาและความท้าทายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ และเสริมสร้างความเชื่อมั่นในการต่อสู้กับปัญหา

4. การสร้างพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยน

- การสร้างพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้ระหว่างชุมชนและผู้เข้าพักในการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความเข้าใจและความร่วมมือในการพัฒนาท่องเที่ยวในอนาคต

การสนับสนุนและส่งเสริมความมีส่วนร่วมของชุมชนในการท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างมาก เช่น การสร้างความเชื่อมั่นและความเข้าใจในเรื่องการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับพื้นที่ของตนเอง การรับรู้และเข้าใจปัญหาและความต้องการของชุมชน ความเชื่อมั่นและเข้าใจในกลไกการทำงานของกลุ่มชุมชนที่ทำเรื่องการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว และการเข้าใจถึงผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้การเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวเกี่ยวกับชุมชน การสร้างโอกาสให้กับชุมชนในการเข้าร่วมและมีส่วนร่วมในกิจกรรมท่องเที่ยว การสนับสนุนความร่วมมือและการแก้ไขปัญหา ตลอดจนการสร้างพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนประสบการณ์

3. ผลจากแบบสอบถามการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยแบบสอบถามจำนวน 150 ชุด จากกลุ่มนักท่องเที่ยว เป็นวิธีเชิงปริมาณเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) และจัดกระทำข้อมูลด้วยเทคนิค TOWs Matrix เพื่อใช้ในการจัดทำร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และพฤติกรรมทางท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านพฤติกรรมทางท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม

	ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (150 คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	54	36.0
	หญิง	77	51.3
	LGBTQ+	17	11.3
	ไม่ระบุ	2	1.4
อายุ	น้อยกว่า 20 ปี	4	2.7
	ระหว่าง 21 – 30 ปี	36	24.0
	ระหว่าง 31 – 40 ปี	34	22.7
	ระหว่าง 41 – 50 ปี	26	17.3
	ระหว่าง 51 – 60 ปี	30	20.0
	61 ปีขึ้นไป	20	13.3
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	13	8.7
	ปริญญาตรี	97	64.7
	สูงกว่าปริญญาตรี	40	26.6
อาชีพ	นักเรียน/นักศึกษา	11	7.3
	พนักงานบริษัทเอกชน	43	28.7
	ธุรกิจส่วนตัว	33	22.0
	ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ	10	6.7
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3	2.0
	อาชีพอิสระ	34	22.7
	แม่บ้าน	3	2.0
	ครู/อาจารย์	6	4.0
รายได้ต่อเดือน	น้อยกว่า 10,000 บาท	16	10.7
	10,000 – 20,000 บาท	20	13.3
	20,001 – 30,000 บาท	44	29.3
	30,000 – 40,000 บาท	29	19.3
	40,001 บาท ขึ้นไป	41	27.4

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน (150 คน)	ร้อยละ
การเดินทาง	ไปคนเดียว	11	7.3
ท่องเที่ยว	ไปกับเพื่อน 2 – 3 คน	44	29.3
	ไปกับเพื่อนมากกว่า 3 คน	20	13.3
	ไปกับพ่อแม่พี่น้อง	10	6.7
	ไปกับครอบครัว/คู่รัก	65	43.4
ระยะเวลาการ	1 วัน	27	18.0
ท่องเที่ยวในแต่ละครั้ง	2 วัน 1 คืน	43	28.7
	3 วัน 2 คืน	60	40.0
	4 วัน 3 คืน	5	3.3
	มากกว่า 4 วัน	15	10.0
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง	ไม่เกิน 2,500 บาท	22	14.7
	2,501 – 5,000 บาท	41	27.3
	5,001 – 7,500 บาท	29	19.3
	7,501 – 10,000 บาท	26	17.3
	มากกว่า 10,000 บาท	32	21.4
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ชอบ	แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	97	64.7
	แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์โบราณคดี	10	6.7
	แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	19	12.6
	แหล่งท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิง	24	16.0
เคยท่องเที่ยวแหล่ง	เคย	128	85.9
ท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร	ครั้งแรก	21	14.1
ความถี่ในการ	น้อยกว่า 1 ครั้งต่อเดือน	83	55.4
ท่องเที่ยวตามแหล่ง	1 ครั้งต่อเดือน	29	19.3
ท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่ง	2 ครั้งต่อเดือน	14	9.3
ตะวันตกของกรุงเทพมหานคร	มากกว่า 2 ครั้งต่อเดือน	24	16.0

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

	ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (150 คน)	ร้อยละ
เหตุผลในการเลือก	เรียนรู้วิถีชีวิตของคนในพื้นที่	9	6.0
ท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่ง	ชอบอาหารท้องถิ่น/ขึ้นชื่อ	34	22.7
ตะวันตกของ	มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน	4	2.7
กรุงเทพมหานคร	มีความร่มรื่นและมีความเป็นธรรมชาติ	20	13.3
	พักผ่อนหย่อนใจ	40	26.7
	แหล่งท่องเที่ยวมีอัตลักษณ์ที่ชัดเจน	8	5.3
	ชื่อของกินของใช้ หรือของฝาก	28	18.7
	ใกล้บ้าน	7	4.6

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 51.3 โดยมีอายุเฉลี่ยมากที่สุดระหว่าง 21 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.0 การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 64.7 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 28.7 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 21,000 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.3 ผู้ตอบแบบสอบถามชอบเดินทางท่องเที่ยวแบบไปกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 43.4 โดยมีระยะเวลาการท่องเที่ยวเฉลี่ยในแต่ละครั้งอยู่ที่ 3 วัน 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 40.0 โดยมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งประมาณ 2,501 – 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.3 ส่วนใหญ่มีความชอบแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 64.7 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยมาท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (เขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน) คิดเป็นร้อยละ 85.9 ความถี่ที่นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่น้อยกว่า 1 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 55.4 โดยให้เหตุผลในการเลือกท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร มาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.7 รองลงมาเพราะชอบอาหารท้องถิ่น/ขึ้นชื่อ คิดเป็นร้อยละ 22.7

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับนำไปจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

การพัฒนาการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าระดับ
1. การอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว			
1.1 การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นส่งผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยว	4.64	0.58	มากที่สุด
1.2 การปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความปลอดภัยและความสะดวกสบายมากขึ้น	4.72	0.55	มากที่สุด
2. สินค้าและบริการท้องถิ่น			
2.1 สินค้าและบริการท้องถิ่น มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยว	4.53	0.63	มากที่สุด
2.2 ควรมีการจัดหรือสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่น	4.48	0.66	มาก
3. กิจกรรมนันทนาการและกีฬา เพื่อการท่องเที่ยว			
3.1 กิจกรรมนันทนาการและกีฬาสามารถสร้างประสบการณ์ทางการท่องเที่ยว	4.25	0.73	มาก
3.2 ควรมีการสร้าง/จัด พื้นที่สำหรับกิจกรรมนันทนาการ และกีฬา	4.29	0.72	มาก
4. การพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว			
4.1 ควรพัฒนาที่พักในพื้นที่และบริเวณโดยรอบให้มีคุณภาพและสะดวกสบาย	4.62	0.55	มากที่สุด
4.2 ควรพัฒนาที่พักให้มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	4.54	0.67	มากที่สุด
5. การส่งเสริมความรู้ทางการท่องเที่ยว			
5.1 ควรมีการจัดอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับบุคลากร และผู้ประกอบการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.70	0.45	มากที่สุด
5.2 ควรให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรให้กับคนในท้องถิ่น	4.75	0.42	มากที่สุด

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (ต่อ)

การพัฒนาการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าระดับ
6. การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว			
6.1 เพื่ออำนวยความสะดวก หรือเป็นตัวเลือกใหม่ให้กับนักท่องเที่ยว	4.62	0.59	มากที่สุด
6.2 สามารถสร้างประสบการณ์ใหม่หรือแตกต่างให้กับนักท่องเที่ยวได้	4.62	0.59	มากที่สุด
7. การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว			
7.1 สามารถเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว	4.64	0.57	มากที่สุด
7.2 สามารถสร้างการรับรู้และส่งเสริมให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก	4.65	0.57	มากที่สุด
8. การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในพื้นที่			
8.1 การนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างกิจกรรมที่ผ่านการลงมือทำ	4.58	0.59	มากที่สุด
8.2 การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวให้เกิดคุณค่าและแตกต่าง	4.66	0.57	มากที่สุด
9. การสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว			
9.1 การส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นและชุมชนมีส่วนร่วมการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนเอง	4.65	0.59	มากที่สุด
9.2 การเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่เพื่อให้เกิดความร่วมมือ	4.62	0.66	มากที่สุด
รวม	4.59	0.59	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ระดับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ในเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นส่งผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.64$, $SD = 0.58$) และการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยว

เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและความสะดวกสบายมากขึ้นเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, $SD = 0.55$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสินค้าและบริการท้องถิ่น พบว่าสินค้าและบริการท้องถิ่นมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, $SD = 0.63$) และควรมีการจัดหรือสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, $SD = 0.66$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมนันทนาการและกีฬา เพื่อการท่องเที่ยว พบว่ากิจกรรมนันทนาการและกีฬาสามารถสร้างประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวได้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.25$, $SD = 0.73$) และควรมีการสร้าง/จัด พื้นที่สำหรับกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$, $SD = 0.72$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าควรพัฒนาที่พักในพื้นที่และบริเวณโดยรอบให้มีคุณภาพและสะดวกสบายในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, $SD = 0.55$) และเห็นด้วยว่าควรพัฒนาที่พักให้มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่นในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, $SD = 0.67$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมความรู้ทางการท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่าควรมีการจัดอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับบุคคลากรและผู้ประกอบการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, $SD = 0.45$) และควรให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรให้กับคนในท้องถิ่นในระดับมากที่สุดเช่นกัน ($\bar{X} = 4.75$, $SD = 0.42$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว เพื่ออำนวยความสะดวกหรือเป็นตัวเลือกใหม่ให้กับนักท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, $SD = 0.59$) และสามารถสร้างประสบการณ์ใหม่หรือแตกต่างให้กับนักท่องเที่ยวได้ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, $SD = 0.59$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยว่าการตลาดท่องเที่ยวสามารถเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.64$, $SD = 0.57$) อีกทั้งยังเห็นด้วยว่าการตลาดท่องเที่ยวสามารถสร้างการรับรู้และส่งเสริมให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.65$, $SD = 0.57$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในพื้นที่ ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยกับการนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างกิจกรรมที่ผ่านการลงมือทำในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, $SD = 0.59$) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวให้เกิดคุณค่าและแตกต่างในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.66$, $SD = 0.57$)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยกับการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นและชุมชนมีส่วนร่วมการตัดสินใจและการ

ดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนเองในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.65$, $SD = 0.59$) และเห็นด้วยกับการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่เพื่อให้เกิดความร่วมมือในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, $SD = 0.66$)

ในภาพรวมระดับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, $SD = 0.59$)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามปลายเปิด (Open-ended question) เพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เสนอความคิดเห็นอย่างเสรีเกี่ยวกับการปรับปรุง การพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content analysis) สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ภาครัฐควรมีการช่วยเหลืออย่างจริงจังและเพิ่มงบประมาณให้กับพื้นที่มากขึ้น
2. ปรับปรุงเรื่องที่พัก รถโดยสาร ปรับปรุงความสะอาด และจำนวนของห้องสุขา
3. ควรเพิ่มเส้นทางรถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวให้สะดวก พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวตามแนวเส้นทางรถไฟฟ้า และพัฒนาเส้นทางจักรยาน
4. จัดทำทางและพื้นที่เพื่อรองรับกลุ่มคนพิการ หรือผู้ชรา
5. พัฒนากิจกรรมให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมร่วมกับชุมชน และคิดสินค้าที่เป็นอัตลักษณ์ของท้องถิ่นเพื่อสร้างความแตกต่าง รวมถึงการใช้ Soft Power
6. สร้างความเชื่อมโยงกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้กระจายตัว เช่น การทำสมุดสะสมแต้มหรือจุดหมายที่กำหนด มีการแลกของเพื่อจูงใจให้นักท่องเที่ยวไปตามจุดต่าง ๆ
7. พัฒนาการประชาสัมพันธ์เพราะคนในพื้นที่ยังไม่ทราบถึงแหล่งท่องเที่ยวใกล้บ้าน
8. ควรพัฒนากิจกรรมให้เหมาะสมนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มช่วงอายุ
9. การคิดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวใหม่ ควรคำนึงถึงผลเสียที่อาจส่งผลกระทบต่อวิถีเดิมในท้องถิ่นได้

4. ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากการศึกษาในข้อที่ 1 ถึง 3 มาใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ร่วมกับการลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบลักษณะของสภาพแวดล้อม และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นใน

พื้นที่ที่ศึกษา มาวิเคราะห์และสรุปเป็นสภาพแวดล้อมภายในและภายนอก รวมถึงศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 เขต ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ที่มีพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดปริมณฑล ตามตารางด้านล่างต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

จุดแข็ง (S-Strength)	จุดอ่อน (W-Weakness)
เขตตลิ่งชัน S1 มีมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย เช่น ตลาดน้ำ วิถีชีวิตริมคลอง S2 การเข้าถึง ใกล้กับเส้นทางคมนาคมหลัก เขตทวีวัฒนา S1 มีพื้นที่สีเขียว พื้นที่เกษตรกรรม และสวนสาธารณะที่กว้างขวาง S2 มีวิถีชีวิตริมคลอง และวิถีเกษตรกรรม เขตหนองแขม S1 มีความผสมผสานระหว่างเมืองกับชนบท ซึ่งมีสิ่งอำนวยความสะดวกแบบเมืองและเสน่ห์ชนบทผสมกัน S2 มีศักยภาพทางการเกษตรในบางพื้นที่ เขตบางขุนเทียน S1 มีพื้นที่ชายฝั่งที่มีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งและปายาเลน S2 เป็นศูนย์กลางของกิจการอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมที่สำคัญ เขตบางบอน S1 มีการพัฒนาที่อยู่อาศัยเพิ่มจำนวนมากขึ้น S2 เกิดธุรกิจท้องถิ่นและตลาดที่เข้มแข็ง	เขตตลิ่งชัน W1 การจราจรติดขัดอย่างหนัก W2 มีสิ่งอำนวยความสะดวกจำนวนจำกัดสำหรับนักท่องเที่ยว เขตทวีวัฒนา W1 มีระบบขนส่งสาธารณะที่จำกัด W2 ขาดโครงสร้างพื้นฐานในการรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก เขตหนองแขม W1 การพัฒนาพื้นที่ที่ไม่สมดุล W2 สถานที่ท่องเที่ยวมีจำกัด เขตบางขุนเทียน W1 ความเสี่ยงจากน้ำท่วมชายฝั่ง และแผ่นดินถูกกัดเซาะ W2 การเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมของอุตสาหกรรม เขตบางบอน W1 มีปัญหาด้านมลพิษทางสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมที่อยู่อาศัยและอุตสาหกรรม W2 มีปัญหาด้านความปลอดภัยในบางพื้นที่

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร (ต่อ)

โอกาส (O-Opportunities)	อุปสรรค (T-Threats)
เขตตลิ่งชัน O1 มีการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ O2 มีการส่งเสริมสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เขตทวีวัฒนา O1 มีพื้นที่สาธารณะที่สามารถพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสีเขียว O2 ใช้ประโยชน์จากสถาบันการศึกษาสร้างความร่วมมือกับชุมชนให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ผ่านการเรียนรู้ เขตหนองแขม O1 ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร O2 การผสมผสานระหว่างเมืองกับชนบทสามารถพัฒนาประสบการณ์การท่องเที่ยวแบบผสมผสาน เขตบางขุนเทียน O1 มีการพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งและป่าชายเลน O2 ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรม เขตบางบอน O1 มีการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน O2 ส่งเสริมตลาดท้องถิ่นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว	เขตตลิ่งชัน T1 การพัฒนาเมืองอย่างรวดเร็วกระทบต่อมรดกทางวัฒนธรรม T2 ปัญหาสิ่งแวดล้อม มลพิษ และการจัดการขยะ เขตทวีวัฒนา T1 การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมส่งผลต่อพื้นที่สีเขียว T2 การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวค่อนข้างลำบากหากไม่มีรถยนต์ส่วนบุคคล เขตหนองแขม T1 การพัฒนาและขยายเมืองอย่างรวดเร็วส่งผลกระทบต่อพื้นที่ชนบท T2 ขาดแคลนสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ เขตบางขุนเทียน T1 ภัยธรรมชาติ T2 อุบัติเหตุที่เกิดจากอุตสาหกรรม เขตบางบอน T1 ความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจความผันผวนทางเศรษฐกิจที่กระทบต่อธุรกิจท้องถิ่น T2 ปัญหาสังคม และการขยายเมืองอย่างรวดเร็ว

จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน แล้ว ได้นำมาจัดทำด้วยวิธี TOWS Matrix ซึ่งเป็นการกำหนดกลยุทธ์เชิงรุก (SO) กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO) กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST) และกลยุทธ์เชิงรับ (WT) ก่อนนำมากำหนดเป็นร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

กลยุทธ์ SO (จุดแข็ง-โอกาส)

1. เขตตลิ่งชัน ใช้ประโยชน์จากมรดกทางวัฒนธรรมและการเข้าถึง ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ผ่านการใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อยกระดับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
2. เขตทวีวัฒนา ใช้พื้นที่สีเขียวและสถาบันการศึกษาเป็นตัวเชื่อมกับชุมชนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียวและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
3. เขตหนองแขม ใช้การผสมผสานระหว่างเมืองกับชนบทและศักยภาพทางการเกษตร เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและสร้างประสบการณ์ใหม่กับเมืองและชนบทที่เป็นเอกลักษณ์
4. เขตบางขุนเทียน ใช้ประโยชน์จากความใกล้ชิดชายฝั่งทะเลและสถานะศูนย์กลางอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งและการท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรม
5. เขตบางบอน ใช้ประโยชน์จากการเติบโตของที่อยู่อาศัยและธุรกิจท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวสร้างสรรค์โดยชุมชนและการท่องเที่ยวในตลาดท้องถิ่น

กลยุทธ์ WO (จุดอ่อน-โอกาส)

1. เขตตลิ่งชัน แก้ไขปัญหาจราจรติดขัดและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำกัดด้วยการพัฒนาด้านคมนาคมที่ยั่งยืนและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวที่ทันสมัย
2. เขตทวีวัฒนา ปรับปรุงการขนส่งสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นและใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวสีเขียวและการศึกษา
3. เขตหนองแขม สร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาและปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวโดยบูรณาการการวางผังเมืองอย่างยั่งยืนและส่งเสริมสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น
4. เขตบางขุนเทียน ลดความเสี่ยงจากน้ำท่วม แผ่นดินถุกัดเซาะและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมผ่านการจัดการชายฝั่งและแนวปฏิบัติด้านอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน
5. เขตบางบอน จัดการกับปัญหามลพิษและความปลอดภัยด้วยการปฏิบัติตามกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมและยกระดับมาตรการความปลอดภัยสาธารณะ

กลยุทธ์ST (จุดแข็ง-ภัยคุกคาม)

1. เขตตลิ่งชัน ปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมจากปัญหาการขยายตัวของเมืองและสิ่งแวดล้อมโดยดำเนินโครงการอนุรักษ์และแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน
2. เขตทวีวัฒนา อนุรักษ์พื้นที่สีเขียวและหาวิธีลดผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยหาแนวทางปฏิบัติที่ดีและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
3. เขตหนองแขม ดำเนินนโยบายการพัฒนาที่สมดุลเพื่อจัดการกับแรงกดดันในการขยายเมืองกับชนบท และกลยุทธ์การอนุรักษ์ทรัพยากร
4. เขตบางขุนเทียน พัฒนามาตรการเตรียมความพร้อมในการรับมือภัยพิบัติและมาตรการความปลอดภัยทางอุตสาหกรรม เพื่อป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติและอุบัติเหตุทางอุตสาหกรรม
5. เขตบางบอน สนับสนุนธุรกิจในพื้นที่ผ่านมาตรการทางเศรษฐกิจ และแก้ไขปัญหาสังคมด้วยโครงการพัฒนาชุมชน

กลยุทธ์ WT (จุดอ่อน-ภัยคุกคาม)

1. เขตตลิ่งชัน พัฒนากลยุทธ์การวางผังเมืองและการจัดการขยะอย่างครอบคลุมเพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองและปัญหาด้านมลพิษ
2. เขตทวีวัฒนา เพิ่มความยืดหยุ่นในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และพัฒนากลยุทธ์สำหรับการปรับตัวต่อสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง
3. เขตหนองแขม ส่งเสริมแนวปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและการจัดการทรัพยากรเพื่อสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาและการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติ
4. เขตบางขุนเทียน ปรับปรุงการป้องกันชายฝั่งและบังคับใช้กฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อลดความเสี่ยงจากน้ำท่วมการกัดเซาะชายฝั่งและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม
5. เขตบางบอน เสริมสร้างการสนับสนุนเศรษฐกิจและโครงสร้างทางสังคมเพื่อสร้างเสถียรภาพให้กับธุรกิจท้องถิ่นและแก้ไขปัญหาสังคมที่เพิ่มขึ้น

ตอนที่ 2 จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

2.1 จัดทำ (ร่าง) ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์โดยใช้ TOWS Matrix ผู้วิจัยได้ทำการร่างและใช้ชื่อแผนนโยบายนี้ว่าการเพิ่มประสิทธิภาพการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครแบบบูรณาการ

(Integrated Tourism Enhancement for Rural-Urban Fringe of Western Bangkok: ITER) ซึ่งสะท้อนถึงองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

1. การบูรณาการ (Integrated) เน้นการดำเนินงานที่ครอบคลุมและสอดคล้องกัน
2. การท่องเที่ยว (Tourism) แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวที่มีต่อบริบทพื้นที่
3. การเพิ่มประสิทธิภาพ (Enhancement) บ่งบอกถึงเป้าหมายในการปรับปรุงและยกระดับการท่องเที่ยว
4. พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (Rural-Urban Fringe of Western Bangkok) พื้นที่บางส่วนของทั้ง 5 เขต ที่เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาการท่องเที่ยว

**นโยบาย: การเพิ่มประสิทธิภาพการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
แบบบูรณาการ**

**Policy: Integrated Tourism Enhancement for Rural-Urban Fringe of
Western Bangkok (ITER)**

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development)

วัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว
แผนงาน

1.1 การเชื่อมต่อการคมนาคมปรับปรุงเครือข่ายการขนส่งสาธารณะ รวมถึงเส้นทางรถประจำทาง รถไฟฟ้า และเส้นทางจักรยาน เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

กิจกรรมที่ 1 การปรับปรุงเส้นทางรถประจำทางเพื่อเชื่อมต่อกับสถานที่ท่องเที่ยวในเขตฝั่งตะวันตก

กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อจุดสำคัญ

กิจกรรมที่ 3 สร้างเส้นทางจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

1.2 การบำรุงรักษาและการขยายถนนเพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด และปรับปรุงความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักอาศัย

กิจกรรมที่ 4 การปรับปรุงถนนและทางเท้าเพื่อลดปัญหาการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 5 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวอัจฉริยะ เช่น กล้อง CCTV ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

1.3 โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ เช่น ตู้บริการอาหาร เครื่องดื่มอัตโนมัติ Wi-Fi สาธารณะฟรี และพัฒนาแอปพลิเคชันในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 6 พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อให้ข้อมูลท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 7 ให้บริการ Wi-Fi สาธารณะฟรีในพื้นที่ท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation)

วัตถุประสงค์ เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม

แผนงาน

2.1 การฟื้นฟูแหล่งมรดก บูรณะ และบำรุงรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญในเขตต่างๆ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

กิจกรรมที่ 1 การฟื้นฟูแหล่งมรดกและสถานที่ทางประวัติศาสตร์

กิจกรรมที่ 2 การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์

2.2 เทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรม จัดเทศกาลวัฒนธรรมชุมชนเป็นประจำเพื่อแสดงผลมรดกท้องถิ่น ผ่านการเรียนรู้และลงมือทำ เพื่อดึงดูดผู้มาเยี่ยมชม

กิจกรรมที่ 3 การจัดงานเทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างมรดกท้องถิ่น

กิจกรรมที่ 4 จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน

แผนงาน

3.1 ริเริ่มโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การลดของเสีย การส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon)

กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนโครงการรีไซเคิล การใช้พลังงานหมุนเวียนและการลดการใช้พลังงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

3.2 พื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ พัฒนาและบำรุงรักษาสวนสาธารณะและพื้นที่สีเขียวในบริเวณชุมชนเพื่อจัดให้มีพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมนันทนาการและกีฬาแก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น

กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ

กิจกรรมที่ 3 การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเพื่อชุมชนและนักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Base Tourism Engagement)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว

แผนงาน

4.1 การสนับสนุนธุรกิจท้องถิ่นจัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์ของตนสำหรับนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจท้องถิ่นเพื่อการท่องเที่ยว

4.2 การท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยคนในพื้นที่สามารถนำเสนอโฮมสเตย์ ที่พักแบบใกล้ชิดธรรมชาติ (Eco Lodge) รายการนำเที่ยวพร้อมปราชญ์ชุมชนในการสื่อความหมาย และการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับชุมชนในท้องถิ่น

กิจกรรมที่ 2 สนับสนุนโครงการท่องเที่ยวโดยชุมชน

กิจกรรมที่ 3 การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน

กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion)

วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

แผนงาน

5.1 แคมเปญการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Marketing) แบบกำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์

กิจกรรมที่ 1 การจัดทำเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 เขต

5.2 ทำความร่วมมือกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ (Influencer) ด้านการท่องเที่ยวและบล็อกเกอร์ (Blogger) เพื่อถ่ายทอดให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและประสบการณ์ที่ได้รับ

กิจกรรมที่ 2 การสร้างเรื่องราว (Storytelling) ให้กับพื้นที่

กิจกรรมที่ 3 การร่วมมือกับผู้ส่งอิทธิพลบนสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training)

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว

แผนงาน

6.1 ส่งเสริมการศึกษาด้านการท่องเที่ยว จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมสำหรับชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ ทักษะการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำเที่ยว การใช้เทคโนโลยี และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 1 การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการให้บริการแก่ชุมชน

กิจกรรมที่ 2 การฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 3 การฝึกอบรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ

6.2 การฝึกอบรมภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรม จัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศ การฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความละเอียดอ่อนในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวต่างชาติ

กิจกรรมที่ 4 หลักสูตรการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 5 หลักสูตรพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุง และการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security)

วัตถุประสงค์ เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

แผนงาน

7.1 สายตรวจตำรวจท่องเที่ยว เพิ่มจุดตรวจของตำรวจท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 1 การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

7.2 บริการฉุกเฉิน ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

กิจกรรมที่ 2 พัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน

การติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน

ข้อเสนอเชิงนโยบายเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อบูรณาการในการสร้างสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและน่าดึงดูดใจ ทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยใช้ประโยชน์จากวัฒนธรรมท้องถิ่น การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังนั้นควรมีการติดตามและประเมินผลเพื่อให้บรรลุตามแผนงานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 การรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้จัดการสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ในวันเสาร์ที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2567 ณ ห้องนภลัย บ้านดุสิตธานี กรุงเทพมหานคร เพื่อใช้ในการรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

โดยการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ได้ใช้ชื่อแผนนโยบายว่า การเพิ่มประสิทธิภาพการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครแบบบูรณาการ (Integrated Tourism Enhancement for Rural-Urban Fringe of Western Bangkok: ITER) หรือ ITER Model ที่สามารถสะท้อนถึงองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่

- I: Integrated การบูรณาการ ที่เน้นการดำเนินงานที่ครอบคลุมและสอดคล้องกัน
- T: Tourism การท่องเที่ยว มีความสำคัญต่อบริบทพื้นที่
- E: Enhancement การเพิ่มประสิทธิภาพ ระบุเป้าหมายในการปรับปรุงและยกระดับการท่องเที่ยว
- R: Rural-Urban Fringe of Western Bangkok พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยพื้นที่บางส่วนของทั้ง 5 เขต ที่เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว

ภายใต้นโยบายการเพิ่มประสิทธิภาพการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครแบบบูรณาการ ประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ 15 แผนงาน 27 กิจกรรม

ผลการจัดสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีรายละเอียดกล่าวโดยสรุปดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวแบบเศรษฐกิจหมุนเวียน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว การจัดประชุมและนิทรรศการ 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านนันทนาการและกีฬา 1 คน เจ้าของธุรกิจนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย 1 คน เจ้าของธุรกิจนำเที่ยวเพื่อสังคม 1 คน นักวิชาการด้านการท่องเที่ยว 2 คน และสื่อมวลชนด้านการท่องเที่ยว 1 คน รวมทั้งหมด 10 คน โดยผู้เชี่ยวชาญทุกคนมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ และเห็นด้วยกับข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยมีความเห็นว่าหากนำข้อเสนอเชิงนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติได้จริง จะเกิดประโยชน์ต่อคนในชุมชน และเขตอื่น ๆ ของกรุงเทพมหานคร โดยมีผลการประเมิน และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

ตารางที่ 5 ผลการประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

รายการประเมิน	ผลประเมินข้อเสนอเชิงนโยบาย	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	แปลผล
กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development)	5.0	มากที่สุด
วัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
แผนงาน 1.1 การเชื่อมต่อการคมนาคมปรับปรุงเครือข่ายการขนส่งสาธารณะ รวมถึงเส้นทางรถประจำทาง รถไฟฟ้า และเส้นทางจักรยาน เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร	4.8	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 1 การปรับปรุงเส้นทางรถประจำทางเพื่อเชื่อมต่อกับสถานที่ท่องเที่ยวในเขตฝั่งตะวันตก	4.8	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อจุดสำคัญ	4.4	มาก
กิจกรรมที่ 3 สร้างเส้นทางจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ	4.8	มากที่สุด
1.2 การบำรุงรักษาและการขยายถนนเพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด และปรับปรุงความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักอาศัย	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 4 การปรับปรุงถนนและทางเท้าเพื่อลดปัญหาการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 5 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวอัจฉริยะ เช่น กล้อง CCTV ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	4.8	มากที่สุด
1.3 โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ เช่น ตู้บริการอาหาร เครื่องดื่มอัตโนมัติ Wi-Fi สาธารณะฟรี และพัฒนาแอปพลิเคชันในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว	4.5	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 6 พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อให้ข้อมูลท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว	4.6	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 7 ให้บริการ Wi-Fi สาธารณะฟรีในพื้นที่ท่องเที่ยว	4.8	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation)	5.0	มากที่สุด
วัตถุประสงค์ เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม	5.0	มากที่สุด

ตารางที่ 5 ผลการประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลประเมินข้อเสนอเชิงนโยบาย	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	แปลผล
แผนงาน	5.0	มากที่สุด
2.1 การฟื้นฟูแหล่งมรดก บุรณะ และบำรุงรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญในเขตต่างๆ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 1 การฟื้นฟูแหล่งมรดกและสถานที่ทางประวัติศาสตร์	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 2 การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์	5.0	มากที่สุด
2.2 เทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรม จัดเทศกาลวัฒนธรรมชุมชนเป็นประจำเพื่อแสดงมรดกท้องถิ่น ผ่านการเรียนรู้และลงมือทำ เพื่อดึงดูดผู้มาเยี่ยมเยือน	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 3 การจัดงานเทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างมรดกท้องถิ่น	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 4 จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม	5.0	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)	5.0	มากที่สุด
วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน	5.0	มากที่สุด
แผนงาน	5.0	มากที่สุด
3.1 ริเริ่มโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การลดของเสีย การส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon)	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนโครงการรีไซเคิล การใช้พลังงานหมุนเวียนและการลดการใช้พลังงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
3.2 พื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ พัฒนาและบำรุงรักษาสวนสาธารณะและพื้นที่สีเขียวในบริเวณชุมชนเพื่อจัดให้มีพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมนันทนาการและกีฬา แก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 3 การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเพื่อชุมชนและนักท่องเที่ยว	4.7	มากที่สุด

ตารางที่ 5 ผลการประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลประเมินข้อเสนอเชิงนโยบาย	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	แปลผล
กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Base Tourism Engagement)	5.0	มากที่สุด
วัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
แผนงาน 4.1 การสนับสนุนธุรกิจท้องถิ่นจัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์ของตนสำหรับนักท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจท้องถิ่นเพื่อการท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
4.2 การท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยคนในพื้นที่สามารถนำเสนอโฮมสเตย์ ที่พักแบบใกล้ชิดธรรมชาติ (Eco Lodge) รายการนำเที่ยวพร้อมปราชญ์ชุมชนในการสื่อความหมาย และการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับชุมชนในท้องถิ่น	5.0	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 2 สนับสนุนโครงการท่องเที่ยวโดยชุมชน	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 3 การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน	4.9	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion)	5.0	มากที่สุด
วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มวิสัยทัศน์และความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร	5.0	มากที่สุด
แผนงาน 5.1 แคมเปญการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Marketing) แบบกำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 1 การจัดทำเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 เขต	4.6	มากที่สุด
5.2 ทำความร่วมมือกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ (Influencer) ด้านการท่องเที่ยว และบล็อกเกอร์ (Blogger) เพื่อถ่ายทอดให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและประสบการณ์ที่จะได้รับ	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 2 การสร้างเรื่องราว (Storytelling) ให้กับพื้นที่	4.8	มากที่สุด

ตารางที่ 5 ผลการประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลประเมินข้อเสนอเชิงนโยบาย	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	แปลผล
กิจกรรมที่ 3 การร่วมมือกับผู้ส่งอิทธิพลบนสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training)	5.0	มากที่สุด
วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
แผนงาน 6.1 ส่งเสริมการศึกษาด้านการท่องเที่ยว จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมสำหรับชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ ทักษะการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำเที่ยว การใช้เทคโนโลยี และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 1 การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการให้บริการแก่ชุมชน	4.6	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 2 การฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว	4.6	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 3 การฝึกอบรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ	4.6	มากที่สุด
6.2 การฝึกอบรมภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรม จัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศ การฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความละเอียดอ่อนในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวต่างชาติ	4.8	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 4 หลักสูตรการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	4.7	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 5 หลักสูตรพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว	4.5	มากที่สุด
กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุง และการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security)	5.0	มากที่สุด
วัตถุประสงค์ เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว	5.0	มากที่สุด
7.1 สายตรวจตำรวจท่องเที่ยว เพิ่มจุดตรวจของตำรวจท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว	4.9	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 1 การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว	4.7	มากที่สุด
7.2 บริการฉุกเฉิน ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว	4.9	มากที่สุด

ตารางที่ 5 ผลการประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลประเมินข้อเสนอเชิงนโยบาย	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	แปลผล
กิจกรรมที่ 2 พัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน	4.8	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 สรุปผลการประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 กลยุทธ์ 15 แผนงาน และ 27 กิจกรรมจากผู้เชี่ยวชาญได้ผลดังนี้

ผลการประเมินกลยุทธ์ที่ 1

การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด วัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงานที่ 1.1 การเชื่อมต่อการคมนาคมปรับปรุงเครือข่ายการขนส่งสาธารณะ รวมถึงเส้นทางรถประจำทาง รถไฟฟ้า และเส้นทางจักรยาน เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงานที่ 1.2 การบำรุงรักษาและการขยายถนนเพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด และปรับปรุงความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักอาศัย มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงานที่ 1.3 โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ เช่น ตู้บริการอาหาร เครื่องดื่มอัตโนมัติ Wi-Fi สาธารณะฟรี และพัฒนาแอปพลิเคชันในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.5 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 1 การปรับปรุงเส้นทางรถประจำทางเพื่อเชื่อมต่อกับสถานที่ท่องเที่ยวในเขตฝั่งตะวันตก มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อจุดสำคัญ มีค่าเฉลี่ย 4.4 อยู่ในระดับมาก กิจกรรมที่ 3 สร้างเส้นทางจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 4 การปรับปรุงถนนและทางเท้าเพื่อลดปัญหาการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 5 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวอัจฉริยะ เช่น กล้อง CCTV ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 6 พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อให้ข้อมูลท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.6 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 7 ให้บริการ Wi-Fi สาธารณะฟรีในพื้นที่ท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินกลยุทธ์ที่ 2

การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด วัตถุประสงค์เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงาน 2.1 การฟื้นฟูแหล่งมรดก บุรณะ และบำรุงรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญในเขตต่างๆ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด 2.2 เทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรม จัดเทศกาลวัฒนธรรมชุมชนเป็นประจำเพื่อแสดงมรดกท้องถิ่น ผ่านการเรียนรู้และลงมือทำ เพื่อดึงดูดผู้มาเยี่ยมชม มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 1 การฟื้นฟูแหล่งมรดก และสถานที่ทางประวัติศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 2 การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 3 การจัดงานเทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างมรดกท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด และกิจกรรมที่ 4 จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินกลยุทธ์ที่ 3

แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงาน 3.1 ริเริ่มโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การลดของเสีย การส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด 3.2 พื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ พัฒนาและบำรุงรักษาสวนสาธารณะและพื้นที่สีเขียวในบริเวณชุมชนเพื่อจัดให้มีพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมนันทนาการและกีฬา แก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนโครงการรีไซเคิล การใช้พลังงานหมุนเวียนและการลดการใช้พลังงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด และกิจกรรมที่ 3 การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเพื่อชุมชนและนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.7 อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินกลยุทธ์ที่ 4

กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Base Tourism Engagement) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด วัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงาน 4.1 การสนับสนุนธุรกิจ ในท้องถิ่นจัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์ของ

ต้นสำหรับนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด 4.2 การท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยคนในพื้นที่ที่สามารถนำเสนอโฮมสเตย์ ที่พักแบบใกล้ชิดธรรมชาติ (Eco Lodge) รายการนำเที่ยวพร้อมปราชญ์ชุมชนในการสื่อความหมาย และการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับชุมชนในท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจในพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 2 สนับสนุนโครงการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด และกิจกรรมที่ 3 การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินกลยุทธ์ที่ 5

การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มวิสัยทัศน์และความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงาน 5.1 แคมเปญการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Marketing) แบบกำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด 5.2 ทำความร่วมมือกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ (Influencer) ด้านการท่องเที่ยว และบล็อกเกอร์ (Blogger) เพื่อถ่ายทอดให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและประสบการณ์ที่จะได้รับ มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 1 การจัดทำเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 เขต มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 2 การสร้างเรื่องราว (Storytelling) ให้กับพื้นที่ มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และกิจกรรมที่ 3 การร่วมมือกับผู้ส่งอิทธิพลบนสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินกลยุทธ์ที่ 6

การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงาน 6.1 ส่งเสริมการศึกษาด้านการท่องเที่ยว จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมสำหรับชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ ทักษะการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำเที่ยว การใช้เทคโนโลยี และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด 6.2 การฝึกอบรมภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรม จัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศ การฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความละเอียดอ่อนในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 1 การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการให้บริการแก่ชุมชน มีค่าเฉลี่ย 4.6

อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 2 การฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.6 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 3 การฝึกอบรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ มีค่าเฉลี่ย 4.6 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 4 หลักสูตรการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.7 อยู่ในระดับมากที่สุด และกิจกรรมที่ 5 หลักสูตรพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.5 อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินกลยุทธ์ที่ 7

การปรับปรุง และการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security) มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด วัตถุประสงค์ เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 5.0 อยู่ในระดับมากที่สุด แผนงาน 7.1 สายตรวจตำรวจท่องเที่ยว เพิ่มจุดตรวจของตำรวจท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด 7.2 บริการฉุกเฉิน ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ย 4.9 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 1 การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.7 อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมที่ 2 พัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน มีค่าเฉลี่ย 4.8 อยู่ในระดับมากที่สุด

1. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญ

1.1 กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development)

ควรทบทวนแผนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เข้ากับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยการพัฒนาการเดินทางเข้าถึงและการคมนาคมทางน้ำ การจัดทำท่าเรือเพื่อปรับปรุงความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยว

1.2 กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation)

ให้ใส่ใจในการสร้างนโยบายที่สนับสนุนการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยการสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรม การฟื้นฟูสถาปัตยกรรมโบราณ และการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น และส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีความเชื่อ (การท่องเที่ยวสายบุญเตลู่) ส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน

1.3 กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

ควรส่งเสริมการใช้งานทรัพยากรที่ยั่งยืน ส่งเสริมเรื่องโมเดลเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (BCG) เช่น การจัดโครงการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับธรรมชาติและสังคม

1.4 กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังชุมชน (Community-Base Tourism)

ส่งเสริมให้กลุ่มชุมชนมีส่วนร่วมและเข้าร่วมในการวางแผนและดำเนินโครงการท่องเที่ยว ร่วมพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ จุดแวะพักใหม่ และสนับสนุนการพัฒนาทักษะทางธุรกิจ และการบริหารจัดการให้กับชุมชนท้องถิ่น

1.5 กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion)

สร้างแผนการตลาดที่มีประสิทธิภาพในการโปรโมตท่องเที่ยวเน้นไปที่พื้นที่ของทั้ง 5 เขต ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางน้ำ และทางจักรยาน

1.6 กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training)

สนับสนุนโครงการฝึกอบรมและการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การอบรมควรอบรมผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) ทางการท่องเที่ยวด้วย แต่มีข้อสังเกตว่าการอบรมให้กับชุมชนนั้นควรจัดในสิ่งที่ชุมชนเป็นผู้ร้องขอตามความสนใจ เพราะหากจัดขึ้นเองอาจจะไม่ได้รับความสนใจจากชุมชนเท่าที่ควร

1.7 กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุงและการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security)

พัฒนามาตรการเพื่อปรับปรุงความปลอดภัยทางน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น รวมถึงการพัฒนาเทคโนโลยีที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดูแลความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว

2. นำผลจากการสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ที่ผ่านการรับรองร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 คน เป็นที่เรียบร้อยแล้ว มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะให้ถูกต้องครบถ้วน ซึ่งผลการศึกษาทั้งหมดสรุปได้เป็นข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ 15 แผนงาน และ 31 กิจกรรม ดังนี้

ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ได้ใช้ชื่อแผนนโยบายว่า การเพิ่มประสิทธิภาพการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครแบบบูรณาการ (Integrated Tourism Enhancement for Rural-Urban Fringe of Western Bangkok: ITER) หรือ ITER Model ที่สามารถสะท้อนถึงองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่

I: Integrated	การบูรณาการ ที่เน้นการดำเนินงานที่ครอบคลุมและสอดคล้องกัน
T: Tourism	การท่องเที่ยว มีความสำคัญต่อบริบทพื้นที่
E: Enhancement	การเพิ่มประสิทธิภาพ ระบุเป้าหมายในการปรับปรุงและยกระดับการท่องเที่ยว

R: Rural-Urban Fringe of Western Bangkok

พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย
พื้นที่บางส่วนของทั้ง 5 เขต ที่เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาด้าน
การท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development)

วัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว
แผนงาน

1.1 การเชื่อมต่อการคมนาคมปรับปรุงเครือข่ายการขนส่งสาธารณะ เส้นทางรถประจำทาง รถไฟฟ้า เส้นทางจักรยาน และระบบขนส่งทางน้ำ เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

กิจกรรมที่ 1 การปรับปรุงเส้นทางรถประจำทางเพื่อเชื่อมต่อกับสถานที่ท่องเที่ยวในเขตฝั่งตะวันตก

กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อจุดสำคัญ

กิจกรรมที่ 3 สร้างเส้นทางจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

กิจกรรมที่ 4 การพัฒนาระบบขนส่งทางน้ำเพื่อเชื่อมต่อการคมนาคม

1.2 การบำรุงรักษาและการขยายถนน และท่าเรือ เพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด และปรับปรุงความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักอาศัย

กิจกรรมที่ 5 การปรับปรุงถนนและทางเท้าเพื่อลดปัญหาการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 6 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวอัจฉริยะ เช่น กล้อง CCTV ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

1.3 โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ เช่น ตู้บริการอาหาร เครื่องดื่มอัตโนมัติ Wi-Fi สาธารณะฟรี และพัฒนาแอปพลิเคชันในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 7 พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อให้ข้อมูลท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 8 ให้บริการ Wi-Fi สาธารณะฟรีในพื้นที่ท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation)

วัตถุประสงค์ เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม

แผนงาน

2.1 การฟื้นฟูแหล่งมรดก บุรณะ และบำรุงรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญในเขตต่างๆ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

กิจกรรมที่ 1 การฟื้นฟูแหล่งมรดกและสถานที่ทางประวัติศาสตร์

กิจกรรมที่ 2 การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์

กิจกรรมที่ 3 การท่องเที่ยวทางมิตความเชื่อ (การท่องเที่ยวสายมู(เตลู))

2.2 เทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรม จัดเทศกาลวัฒนธรรมชุมชนเป็นประจำเพื่อแสดงมรดกท้องถิ่น ผ่านการเรียนรู้และลงมือทำ เพื่อดึงดูดผู้มาเยี่ยมชม

กิจกรรมที่ 4 การจัดงานเทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างมรดกท้องถิ่น

กิจกรรมที่ 5 จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน

แผนงาน

3.1 ริเริ่มโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมเรื่องโมเดลเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (BCG) เช่น การลดของเสีย การส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon)

กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนโครงการรีไซเคิล การใช้พลังงานหมุนเวียนและการลดการใช้พลังงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

3.2 พื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ พัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวในบริเวณชุมชน เพื่อจัดให้มีพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ นันทนาการและกีฬา แก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น

กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ

กิจกรรมที่ 3 การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเพื่อชุมชนและนักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Base Tourism Engagement)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว

แผนงาน

4.1 การสนับสนุนธุรกิจท้องถิ่นจัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์ของตนสำหรับนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจท้องถิ่นเพื่อการท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 2 การร่วมสร้างเส้นทางท่องเที่ยวในชุมชน

4.2 การท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยคนในพื้นที่สามารถนำเสนอโฮมสเตย์ ที่พักแบบใกล้ชิดธรรมชาติ (Eco Lodge) รายการนำเที่ยวพร้อมปราชญ์ชุมชนในการสื่อความหมาย และการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับชุมชนในท้องถิ่น

กิจกรรมที่ 3 สนับสนุนโครงการท่องเที่ยวโดยชุมชน

กิจกรรมที่ 4 การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน

กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion)

วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

แผนงาน

5.1 แคมเปญการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Marketing) แบบกำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์

กิจกรรมที่ 1 การจัดทำเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 เขต

5.2 ให้ความร่วมมือกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ (Influencer) ด้านการท่องเที่ยวและบล็อกเกอร์ (Blogger) เพื่อถ่ายทอดให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและประสบการณ์ที่จะได้รับ

กิจกรรมที่ 2 การสร้างเรื่องราว (Storytelling) ให้กับพื้นที่

กิจกรรมที่ 3 การร่วมมือกับผู้ส่งอิทธิพลบนสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training)

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว

แผนงาน

6.1 ส่งเสริมการศึกษาด้านการท่องเที่ยว จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ ทักษะการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำเที่ยว การใช้เทคโนโลยี และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 1 การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการให้บริการแก่ชุมชน

กิจกรรมที่ 2 การฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 3 การฝึกอบรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ โดยจัดตามความสนใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว

6.2 การฝึกอบรมภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรม จัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศ การฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความละเอียดอ่อนในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวต่างชาติ

กิจกรรมที่ 4 หลักสูตรการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 5 หลักสูตรพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุง และการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security)

วัตถุประสงค์ เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

แผนงาน

7.1 สายตรวจท่องเที่ยว เพิ่มจุดตรวจของตำรวจท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 1 การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

กิจกรรมที่ 2 การดูแลและซ่อมบำรุงบริเวณจุดเข้าออก จุดจอดรถ และท่าเรือ

7.2 บริการฉุกเฉิน ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็ว

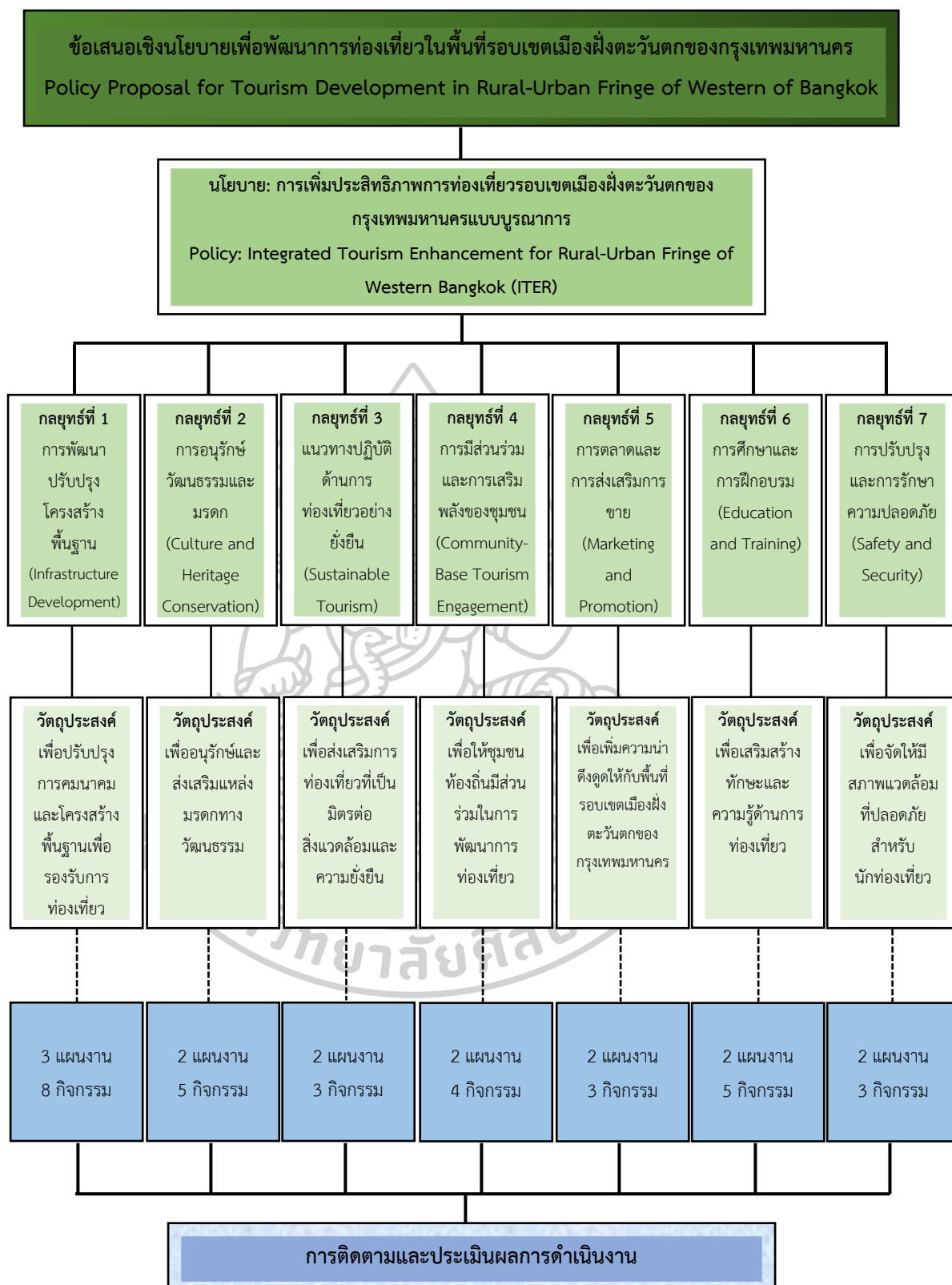
กิจกรรมที่ 3 พัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน

การติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน

ข้อเสนอเชิงนโยบายเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อบูรณาการในการสร้างสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและน่าดึงดูดใจ ทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยใช้ประโยชน์จากวัฒนธรรมท้องถิ่น การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังนั้นควรมีการติดตามและประเมินผลเพื่อให้บรรลุตามแผนงานที่ตั้งไว้

จากการสรุปข้อมูลข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร สามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ดังปรากฏในแผนภาพที่ 5

ภาพที่ 5 ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร และ 3) เพื่อรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยใช้ระเบียบการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-Method research) และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) สามารถสรุปผลอภิปราย และข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

ข้อค้นพบจากวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อที่ 1 ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร พบว่า

1.1 วิเคราะห์นโยบายทางการท่องเที่ยวและข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง สามารถสังเคราะห์ออกเป็นประเด็นที่มุ่งเน้นการพัฒนาท่องเที่ยว ออกเป็นหลายประเด็นดังนี้

1. การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว การสร้างและปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้เป็นที่น่าสนใจและมีความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว โดยเน้นการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

2. การสร้างหรือพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งนำเสนอสินค้าและบริการท่องเที่ยว การสร้างพื้นที่ให้เป็นจุดประสงค์สำคัญของการท่องเที่ยวและการค้าของท้องถิ่น

3. การสร้างหรือพัฒนาสถานที่เพื่อรองรับกิจกรรมนันทนาการและกีฬา เพื่อสร้างประสบการณ์ใหม่ ซึ่งเป็นอีกทางเลือกในการท่องเที่ยว

4. การสร้างและพัฒนาที่พักอาศัยสำหรับนักท่องเที่ยว การสร้างสถานที่ที่สะดวกสบายและมีคุณภาพสำหรับการพักผ่อนของนักท่องเที่ยว

5. การส่งเสริมการศึกษา และการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยว การสนับสนุนการศึกษา และการอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบุคลากรท่องเที่ยว

6. การสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยีใหม่เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเข้าถึงได้ง่ายขึ้น

7. การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดท่องเที่ยว การใช้กลยุทธ์การตลาดที่เหมาะสมเพื่อสร้างความรู้และความสนใจในการท่องเที่ยว

8. การสร้างศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การสนับสนุนภาคเอกชนและชุมชนในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวของประเทศให้เกิดคุณค่าและแตกต่างทั้งในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

9. การสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว การสนับสนุนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตน

1.2 ในส่วนของผลจากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structure interview) มาจากการสังเคราะห์แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติและเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 9 ข้อคำถาม ใช้การสัมภาษณ์จากผู้ที่อาศัยในพื้นที่ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ บางส่วนของเขตต่อไปนี้ ได้แก่ เขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน จำนวน 25 คน ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นในเรื่องของการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยข้อมูลเชิงคุณภาพนี้เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และพัฒนา การมีส่วนร่วม และการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ทั้งหมดนำมาวิเคราะห์เพื่อใช้ข้อมูลทั้งหมดโดยสรุปผลได้ดังนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นในพื้นที่ต่างมีความเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ โดยสามารถแยกออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ การอนุรักษ์ธรรมชาติ การรักษาวรรณกรรม การสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยว และการสร้างความเข้าใจแก่ชุมชนท้องถิ่น ส่วนแนวทางในการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวมีความคล้ายคลึงกัน สามารถแยกออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการสื่อสาร สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ การใช้เทคโนโลยีในการจัดการ การอบรมและพัฒนาบุคลากร การจัดทำแผนงานและการกำหนดกฎระเบียบ

การสนับสนุนสินค้าและบริการท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญต่อการท่องเที่ยวในทุกเขตของกรุงเทพฯ โดยมีประเด็นหลักที่สำคัญ ได้แก่ การสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและชุมชนท้องถิ่น ความหลากหลายและเป็นเอกลักษณ์ของสินค้าและบริการท้องถิ่น การสร้างรายได้และการจ้างงานให้กับชุมชนท้องถิ่น ในส่วนของการจัดหรือสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นเป็นสิ่งที่สามารถสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเป็นประสบการณ์ที่ไม่เหมือนใครให้กับนักท่องเที่ยวได้ นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น และส่งเสริมการท่องเที่ยวยั่งยืนในพื้นที่ได้

การส่งเสริมกิจกรรมด้านนันทนาการและกีฬาเป็นสิ่งที่สามารถช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่หลากหลายและน่าสนใจได้ โดยให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นที่หรือจัดหาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น ควรมีการเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อสร้างกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์ที่สนุกสนาน น่าจดจำ อีกทั้งยังเป็นการเชื่อมโยงระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยวอีกด้วย โดยการกำหนดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาควรส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น การออกแบบสถานที่เน้นที่เอกลักษณ์ท้องถิ่น มีความกลมกลืนกับบริบทของพื้นที่ เน้นการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทั้งยังเป็นโอกาสในการสร้างงานให้คนในชุมชนท้องถิ่นและสร้างรายได้ให้กับธุรกิจท้องถิ่น

การพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างมากในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ดีและเป็นที่ยอมรับ โดยการพัฒนาที่พักที่มีคุณภาพสูง เน้นการออกแบบที่สอดคล้องกับพื้นที่ มีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อม เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน การพัฒนาที่พักต้องตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการให้บริการ เน้นความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเน้นการบริการแบบเฉพาะบุคคล

การพัฒนาทักษะและความรู้ให้กับชุมชนท้องถิ่นด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว การส่งเสริมตลาด การบริการลูกค้า การนำเทคโนโลยีมาช่วยในการพัฒนาและส่งเสริมธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ ควรมีการจัดโครงการอบรมและสัมมนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การอบรมเชิงปฏิบัติการและออนไลน์ การให้ความร่วมมือในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ เพื่อเพิ่มความรู้และข้อมูลที่ถูกต้องสำหรับการดำเนินธุรกิจ การสร้างชุมชนและเครือข่าย ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต นอกจากนี้ต้องให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรกับคนในท้องถิ่น การสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เป็นการสร้างความตระหนักรู้ให้กับชุมชนในท้องถิ่น

การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยวสามารถช่วยในการพัฒนาท่องเที่ยวมีผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวได้ เช่น การใช้เทคโนโลยี VR และ AR เพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีความสมจริงและน่าสนใจสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ การพัฒนาแอปพลิเคชันท่องเที่ยวและเว็บไซต์ท่องเที่ยวที่ให้ข้อมูลสถานที่และเส้นทางการเดินทางที่สะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยว มีการใช้ระบบจัดการท่องเที่ยวอัจฉริยะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทรัพยากรและการบริการท่องเที่ยว การเลือกใช้เทคโนโลยีให้เหมาะสมมีส่วนช่วยในการพัฒนาท่องเที่ยวในพื้นที่ เช่น การใช้เทคโนโลยีนำทางอัจฉริยะ (Smart Navigation) การใช้งานระบบการจัดการข้อมูลแบบคลาวด์ การใช้งาน IoT (Internet of Things) เพื่อการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวในพื้นที่ ในอนาคตอาจมีการพัฒนาการใช้เทคโนโลยี Blockchain เพื่อความปลอดภัย

การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อโพสต์ภาพและวิดีโอท่องเที่ยวที่น่าสนใจบนสื่อสังคมออนไลน์เพื่อสร้างความน่าสนใจ และการติดตามจากนักท่องเที่ยว มีการสนับสนุนกิจกรรมเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับคนในชุมชนท้องถิ่น ใช้การส่งข้อมูลผ่านช่องทางออนไลน์ มีการจัดแสดงสินค้าเพื่อทำการโปรโมต ควรมีการสร้างการรับรู้ผ่านการสร้างแบรนด์ชุมชน การมีส่วนร่วมให้คำปรึกษาและการสนับสนุนจากสำนักงานเขต และสถาบันการศึกษาที่อยู่ในพื้นที่ มีการสร้างพันธมิตรและเครือข่ายเพื่อช่วยกันสร้างแพคเกจท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ โดยนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างเป็นกิจกรรมท่องเที่ยวที่ผ่านการลงมือทำเป็นการสร้างความเชื่อมโยงและความร่วมมือระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น ซึ่งมีประโยชน์ทั้งสองฝั่งในด้านการประยุกต์ใช้และส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยมีลักษณะการสร้างกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่นดังนี้ ได้แก่ การสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น การสร้างโครงการท่องเที่ยวที่เน้นการศึกษา เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชุมชน การจัดทัศนศึกษาเกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรมท้องถิ่น มีการสนับสนุนการพัฒนาศิลปะและงานฝีมือท้องถิ่น สร้างเครือข่ายร่วมกันระหว่างภาคเอกชนและชุมชนท้องถิ่น เพื่อสร้างโอกาสในการพัฒนาและสร้างสรรค์ท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ต่อทั้งสองฝั่ง เช่น การเรียนรู้การประกอบอาหารท้องถิ่น การเรียนรู้ประโยชน์จากกิจกรรมปลูกป่าชายเลน

การสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว ต้องสร้างความเชื่อมั่นและเข้าใจถึงปัญหา รวมถึงความต้องการของชุมชนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว สร้างความเข้าใจในผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดจากกิจกรรมท่องเที่ยว เชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชน สร้างโอกาสให้กับชุมชนในการเข้าร่วมและมีส่วนร่วมในกิจกรรมท่องเที่ยว ส่งผลให้ชุมชนมีโอกาสด้านการแสดงความเป็นเจ้าของและสร้างผลิตภัณฑ์หรือบริการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าต่อการท่องเที่ยวในพื้นที่

1.3 ข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามนักท่องเที่ยวโดยใช้คำถามปลายปิด และในส่วนของข้อเสนอแนะใช้คำถามปลายเปิด ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สามารถสรุปผลจากแบบสอบถามได้ดังนี้

1.3.1 ข้อมูลทั่วไปและพฤติกรรมการท่องเที่ยว

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 51.3 และมีอายุเฉลี่ยระหว่าง 21 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.0 ซึ่งเป็นช่วงอายุที่ชอบทำกิจกรรมและความสนใจในการท่องเที่ยวสูง นอกจากนี้ การศึกษาส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 64.7 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนี้มีความรู้และสามารถรับข้อมูลข่าวสารได้อย่างดี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 28.7 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีรายได้ประจำและมีศักยภาพ

ในการใช้จ่ายโดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในช่วง 21,000 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.3 ทำให้เห็นถึงความสามารถในการใช้จ่ายที่พอสมควรในการท่องเที่ยวและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบเดินทางท่องเที่ยวแบบไปกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 43.4 โดยมีระยะเวลาการท่องเที่ยวเฉลี่ยในแต่ละครั้งอยู่ที่ 3 วัน 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และมีการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งประมาณ 2,501 – 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนี้มีการวางแผนการท่องเที่ยวที่มีระยะเวลาสั้นและมีการควบคุมงบประมาณการใช้จ่าย ในด้านของแหล่งท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความชอบแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 64.7 ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยมาท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบไปด้วยพื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน คิดเป็นร้อยละ 85.9 อย่างไรก็ตาม ความถี่ในการท่องเที่ยวในพื้นที่นี้ส่วนใหญ่น้อยกว่า 1 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 55.4 แสดงให้เห็นว่ามีโอกาสในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มากกลับมาท่องเที่ยวได้อีก เหตุผลหลักที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครคือการพักผ่อนหย่อนใจ คิดเป็นร้อยละ 26.7 รองลงมาคือการชอบอาหารท้องถิ่น/ขึ้นชื่อ คิดเป็นร้อยละ 22.7 ข้อมูลนี้สามารถนำมาใช้ในการพัฒนากิจกรรมและบริการที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น การจัดกิจกรรมนันทนาการที่เน้นความเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และการส่งเสริมอาหารท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จัก ข้อค้นพบทั้งหมดนี้ชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมและความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมาย ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการวางแผนและพัฒนากลยุทธ์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.2 ความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ด้านการอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยว่าการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญในระดับมากที่สุด นอกจากนี้การปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มความปลอดภัยและความสะดวกสบายก็ได้รับการเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ในด้านสินค้าและบริการท้องถิ่น ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระดับมาก ในประเด็นสินค้าและบริการท้องถิ่นมีความสำคัญ และเห็นว่าควรมีการจัดพื้นที่เพื่อการนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่น สำหรับกิจกรรมนันทนาการและกีฬา ผู้ตอบแบบสอบถามมองว่ากิจกรรมเหล่านี้สามารถสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวได้ และเห็นควรให้มีการสร้างพื้นที่สำหรับกิจกรรมนันทนาการและกีฬา ในระดับมาก ด้านที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าควรพัฒนาที่พักในพื้นที่ให้มีคุณภาพและสะดวกสบาย ในระดับมากที่สุด และควรพัฒนาที่พัก

ให้มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดเช่นกัน ด้านการส่งเสริมความรู้ทางการท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าควรมีการจัดอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับบุคลากรและผู้ประกอบการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และควรให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรแก่คนในท้องถิ่นในระดับมากที่สุดทั้งสองประเด็น ด้านเทคโนโลยีก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญในการพัฒนาท่องเที่ยว โดยผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าควรใช้เทคโนโลยีในการอำนวยความสะดวกหรือเป็นตัวเลือกใหม่ให้กับนักท่องเที่ยว และสามารถสร้างประสบการณ์ใหม่หรือแตกต่างให้กับนักท่องเที่ยวได้ในระดับมากที่สุด ด้านการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด ว่าการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวมีความสำคัญในการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว และสามารถสร้างการรับรู้และส่งเสริมให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ก็เป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ตอบแบบสอบถามโดยมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุดว่าควรนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างกิจกรรมที่ผ่านการลงมือทำ และควรพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวให้เกิดคุณค่าและแตกต่าง และด้านการสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด เกี่ยวกับการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นและชุมชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนเอง และควรเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่เพื่อให้เกิดความร่วมมือ โดยในภาพรวมของระดับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับมากที่สุด

1.3.3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครในหลายด้าน ผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาจึงสามารถสรุปข้อค้นพบที่สำคัญ ดังนี้ การเพิ่มการสนับสนุนจากภาครัฐ นักท่องเที่ยวเห็นว่าภาครัฐควรมีการช่วยเหลืออย่างจริงจังและเพิ่มงบประมาณให้กับพื้นที่มากขึ้น เพื่อส่งเสริมการพัฒนาและการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การสนับสนุนที่เพียงพอจากภาครัฐจะช่วยให้การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นไปได้อย่างรวดเร็วและมีคุณภาพ ควรมีการปรับปรุงเรื่องที่พักจอดรถ ความสะอาด และจำนวนของห้องสุขา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น การมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอและมีคุณภาพจะช่วยสร้างความประทับใจและทำให้นักท่องเที่ยวมีความสะดวกสบายมากขึ้น อีกหนึ่งข้อเสนอที่สำคัญคือการพัฒนาเส้นทาง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ควรเพิ่มเส้นทาง การเข้าถึงให้สะดวกยิ่งขึ้น เช่น พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวตามแนวเส้นทางรถไฟฟ้า และพัฒนาเส้นทางจักรยานเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกมากขึ้นในการเดินทาง การปรับปรุงเส้นทาง การเข้าถึงจะช่วยให้การเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอเกี่ยวกับการรองรับกลุ่มคนพิการหรือผู้ชรา โดยควรจัดทำทางและพื้นที่เพื่อรองรับกลุ่มคน

เหล่านี้ เพื่อให้การท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้ทุกกลุ่มคน การมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมจะทำให้การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ทุกคนสามารถเข้าร่วมได้อย่างเท่าเทียม การพัฒนากิจกรรมให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมกับชุมชน และสร้างสินค้าที่เป็นอัตลักษณ์ของท้องถิ่นเพื่อสร้างความแตกต่างก็เป็นข้อเสนอที่สำคัญ นักท่องเที่ยวเสนอให้ใช้ Soft Power เพื่อดึงดูดความสนใจและสร้างความประทับใจในการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของชุมชนในกิจกรรมท่องเที่ยวจะช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักท่องเที่ยวและส่งเสริมเศรษฐกิจท้องถิ่น ด้านการกระจายตัวของนักท่องเที่ยว ควรสร้างความเชื่อมโยงกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้กระจายตัวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น การทำสมุดสะสมแต้มหรือกำหนดจุดหมายที่มีการแลกของเพื่อจูงใจนักท่องเที่ยว การกระจายนักท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ต่าง ๆ จะช่วยลดความแออัดและเพิ่มโอกาสให้แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ใกล้เคียงได้รับความสนใจ ในด้านการประชาสัมพันธ์ ควรพัฒนาการประชาสัมพันธ์เพื่อให้คนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวทราบถึงแหล่งท่องเที่ยวใกล้บ้านมากขึ้น การประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพจะช่วยเพิ่มการรับรู้และกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวมาเยือนพื้นที่มากขึ้น ส่วนการพัฒนาโปรแกรมที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มอายุเป็นอีกหนึ่งข้อเสนอที่สำคัญ ควรมีการออกแบบกิจกรรมให้เหมาะสมกับทุกช่วงอายุเพื่อให้ทุกคนสามารถมีส่วนร่วมและเพลิดเพลินกับการท่องเที่ยวได้ การคิดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวใหม่ควรคำนึงถึงผลเสียที่อาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตเดิมในท้องถิ่น การพัฒนาโปรแกรมควรมีความรับผิดชอบและเคารพต่อวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

จากข้อเสนอแนะเหล่านี้สามารถนำไปใช้ในการวางแผนและพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครให้มีความยั่งยืนและสอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบัน การพัฒนาในทุกด้านควรคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน ความยั่งยืน และการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้นักท่องเที่ยว

1.4 นำข้อมูลข้างต้นมาประกอบการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ (SWOT Analysis) โดยผู้วิจัยลงสำรวจพื้นที่เพื่อตรวจสอบลักษณะของสภาพแวดล้อม และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

1.4.1 จุดแข็ง เขตตลิ่งชันเป็นพื้นที่ที่มีมรดกทางวัฒนธรรมหลากหลายและมีวิถีชีวิตริมคลองที่ใกล้กับเส้นทางคมนาคมหลัก ขณะที่เขตทวีวัฒนามีพื้นที่สีเขียวและเกษตรกรรมกว้างขวาง รวมถึงวิถีชีวิตริมคลองที่ยังคงอยู่อย่างครบถ้วน เขตหนองแขมมีการผสมผสานระหว่างความเป็นเมืองและชนบท มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันและมีศักยภาพทางการเกษตรในบางพื้นที่ ส่วนเขตบางขุนเทียนมีพื้นที่ชายฝั่งที่เหมาะสมกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม เขตบางบอนมีการพัฒนาที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้นอย่างมาก และเกิดธุรกิจท้องถิ่นและตลาดที่เข้มแข็ง ทำให้ชุมชนมีความเจริญก้าวหน้า

1.4.2 จุดอ่อน เขตตลิ่งชันประสบปัญหาการจราจรติดขัดอย่างหนักและมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวจำกัด ในขณะที่เขตทวีวัฒนามีระบบขนส่งสาธารณะที่จำกัดและขาดโครงสร้างพื้นฐานรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก เขตหนองแขมเผชิญกับการพัฒนาพื้นที่ที่ไม่สมดุลและมีสถานที่ท่องเที่ยวจำกัด ส่วนเขตบางขุนเทียนมีความเสี่ยงจากน้ำท่วมชายฝั่งและแผ่นดินถุกัดเซาะ รวมถึงการเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมอุตสาหกรรม เขตบางบอนมีปัญหามลพิษทางสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมที่อยู่อาศัยและอุตสาหกรรม และยังมีปัญหาด้านความปลอดภัยในบางพื้นที่

1.4.3 โอกาส เขตตลิ่งชันมีโอกาสพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ รวมถึงการส่งเสริมสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ขณะที่เขตทวีวัฒนามีพื้นที่สาธารณะที่สามารถพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสีเขียวและใช้ประโยชน์จากสถาบันการศึกษาในการสร้างความร่วมมือกับชุมชนเพื่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ผ่านการเรียนรู้ เขตหนองแขมสามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการพัฒนาประสบการณ์การท่องเที่ยวแบบผสมผสานระหว่างเมืองกับชนบท ส่วนเขตบางขุนเทียนมีโอกาสพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งและป่าชายเลน รวมถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรม เขตบางบอนสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนและส่งเสริมตลาดท้องถิ่นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

1.4.4 อุปสรรค เขตตลิ่งชันเผชิญกับปัญหาการพัฒนาเมืองอย่างรวดเร็วที่กระทบต่อมรดกทางวัฒนธรรมและปัญหาสิ่งแวดล้อม มลพิษ และการจัดการขยะ ขณะที่เขตทวีวัฒนาประสบปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อพื้นที่สีเขียวและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ค่อนข้างลำบากหากไม่มีรถยนต์ส่วนบุคคล เขตหนองแขมเผชิญกับการพัฒนาและขยายเมืองอย่างรวดเร็วที่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ชนบทและขาดแคลนสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ ส่วนเขตบางขุนเทียนต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติและอุบัติเหตุที่เกิดจากอุตสาหกรรม เขตบางบอนประสบปัญหาความไม่แน่นอนและความผันผวนทางเศรษฐกิจที่กระทบต่อธุรกิจท้องถิ่น รวมถึงปัญหาสังคมและการขยายเมืองอย่างรวดเร็ว

1.5 วิเคราะห์ TOWS Matrix เพื่อเป็นการกำหนดกลยุทธ์เชิงรุก (SO) กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO) กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST) และ กลยุทธ์เชิงรับ (WT) สามารถสรุปได้ดังนี้

1.5.1 กลยุทธ์เชิงรุก เขตตลิ่งชันสามารถใช้ประโยชน์จากมรดกทางวัฒนธรรมและการเข้าถึงที่สะดวกในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ผ่านการใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อยกระดับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ส่วนเขตทวีวัฒนาสามารถใช้พื้นที่สีเขียวและสถาบันการศึกษาเป็นตัวเชื่อมกับชุมชนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียวและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เขตหนองแขมสามารถใช้การผสมผสานระหว่างเมืองกับชนบทและศักยภาพทางการเกษตรเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและสร้างประสบการณ์ใหม่ที่เป็นเอกลักษณ์ เขตบางขุนเทียนสามารถใช้

ประโยชน์จากความใกล้ชิดชายฝั่งทะเลและสถานะศูนย์กลางอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งและการท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรม ขณะที่เขตบางบอนสามารถใช้ประโยชน์จากการเติบโตของที่อยู่อาศัยและธุรกิจท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวสร้างสรรค์โดยชุมชนและการท่องเที่ยวในตลาดท้องถิ่น

1.5.2 กลยุทธ์เชิงแก้ไข เขตตลิ่งชันสามารถแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศและสิ่งแวดล้อม ความสะอาดที่จำกัดด้วยการพัฒนาคมนาคมที่ยั่งยืนและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวที่ทันสมัย ขณะที่เขตทวีวัฒนาควรปรับปรุงการขนส่งสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นและใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวสีเขียวและการศึกษา เขตหนองแขมควรสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาและปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวโดยบูรณาการการวางผังเมืองอย่างยั่งยืนและส่งเสริมสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น เขตบางขุนเทียนควรลดความเสี่ยงจากน้ำท่วม แผ่นดินถุกัดเซาะและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมผ่านการจัดการชายฝั่งและแนวปฏิบัติด้านอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน ส่วนเขตบางบอนควรจัดการกับปัญหามลพิษและความปลอดภัยด้วยการปฏิบัติตามกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมและยกระดับมาตรการความปลอดภัยสาธารณะ

1.5.3 กลยุทธ์เชิงป้องกัน เขตตลิ่งชันสามารถปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมจากปัญหาการขยายตัวของเมืองและสิ่งแวดล้อมโดยดำเนินโครงการอนุรักษ์และแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน ขณะที่เขตทวีวัฒนาควรอนุรักษ์พื้นที่สีเขียวและหาวิธีลดผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยหาแนวทางปฏิบัติที่ดีและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เขตหนองแขมควรดำเนินนโยบายการพัฒนาที่สมดุลเพื่อจัดการกับแรงกดดันในการขยายเมืองกับชนบท และมีกลยุทธ์การอนุรักษ์ทรัพยากร ส่วนเขตบางขุนเทียนควรพัฒนามาตรการเตรียมความพร้อมในการรับมือภัยพิบัติและมาตรการความปลอดภัยทางอุตสาหกรรม เพื่อป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติและอุบัติเหตุทางอุตสาหกรรม เขตบางบอนควรสนับสนุนธุรกิจในพื้นที่ผ่านมาตรการทางเศรษฐกิจและแก้ไขปัญหาสังคมด้วยโครงการพัฒนาชุมชน

1.5.4 กลยุทธ์เชิงรับ เขตตลิ่งชันสามารถพัฒนากลยุทธ์การวางผังเมืองและการจัดการขยะอย่างครอบคลุมเพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองและแก้ปัญหาด้านมลพิษ ขณะที่เขตทวีวัฒนาควรเพิ่มความยืดหยุ่นในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนากลยุทธ์สำหรับการปรับตัวต่อสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง เขตหนองแขมควรส่งเสริมแนวปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและการจัดการทรัพยากรเพื่อสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาและการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติ ส่วนเขตบางขุนเทียนควรปรับปรุงการป้องกันชายฝั่งและบังคับใช้กฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อลดความเสี่ยงจากน้ำท่วม การกัดเซาะชายฝั่ง และความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม เขตบางบอนควรเสริมสร้างการสนับสนุนเศรษฐกิจและโครงสร้างทางสังคมเพื่อสร้างเสถียรภาพให้กับธุรกิจท้องถิ่นและแก้ไขปัญหาสังคมที่เพิ่มขึ้น

ข้อค้นพบจากวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อที่ 2 ผลการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร พบว่า

จากการวิเคราะห์ในวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้นำมาสร้างเป็นร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยใช้ชื่อแผนนโยบายนี้ว่า การเพิ่มประสิทธิภาพการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร แบบบูรณาการ (Integrated Tourism Enhancement for Rural-Urban Fringe of Western Bangkok: ITER) ซึ่งสามารถสะท้อนองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) การบูรณาการ (Integrated) เป็นการเน้นการดำเนินงานที่ครอบคลุมและมีความสอดคล้องกัน 2) การท่องเที่ยว (Tourism) แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของภาคการท่องเที่ยวที่มีต่อบริบทพื้นที่ 3) การเพิ่มประสิทธิภาพ (Enhancement) บ่งบอกถึงเป้าหมายที่ชัดเจนในการปรับปรุงและยกระดับการท่องเที่ยว และ 4) พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (Rural-Urban Fringe of Western Bangkok) คือ พื้นที่บางส่วนของทั้ง 5 เขต ที่เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยนโยบายมีดังนี้

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development) มีวัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 แผนงาน ได้แก่ 1) การเชื่อมต่อการคมนาคมปรับปรุงเครือข่ายการขนส่งสาธารณะรวมถึงเส้นทางรถประจำทาง รถไฟฟ้า และเส้นทางจักรยาน เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร 2) การบำรุงรักษาและการขยายถนนเพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด ปรับปรุงความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักอาศัย และ 3) โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ และพัฒนาแอปพลิเคชันในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสาม จำนวน 7 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การปรับปรุงเส้นทางรถประจำทางเพื่อเชื่อมต่อกับสถานที่ท่องเที่ยวในเขตฝั่งตะวันตก กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อจุดสำคัญ กิจกรรมที่ 3 สร้างเส้นทางจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ กิจกรรมที่ 4 การปรับปรุงถนนและทางเท้าเพื่อลดปัญหาการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 5 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวอัจฉริยะ เช่น กล้อง CCTV ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 6 พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อให้ข้อมูลท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว และกิจกรรมที่ 7 ให้บริการ Wi-Fi สาธารณะฟรีในพื้นที่ท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation) มีวัตถุประสงค์ เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) การฟื้นฟูแหล่งมรดก บุราณ และบำรุงรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญในเขตต่างๆ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ 2) เทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรม จัดเทศกาลวัฒนธรรมชุมชนเป็นประจำเพื่อแสดงมรดกท้องถิ่น ผ่านการเรียนรู้และลงมือทำ เพื่อดึงดูดผู้มาเยี่ยมชม โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 4 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การฟื้นฟูแหล่งมรดกและสถานที่ทางประวัติศาสตร์ กิจกรรมที่ 2 การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์ กิจกรรมที่ 3 การจัดงานเทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างมรดกท้องถิ่น และกิจกรรมที่ 4 จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) มีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) ริเริ่มโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การลดของเสีย การส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon) และ 2) พื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ พัฒนาและบำรุงรักษาสวนสาธารณะและพื้นที่สีเขียวในบริเวณชุมชนเพื่อจัดให้มีพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมนันทนาการและกีฬาแก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนโครงการรีไซเคิล การใช้พลังงานหมุนเวียนและการลดการใช้พลังงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ และกิจกรรมที่ 3 การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเพื่อชุมชนและนักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Base Tourism Engagement) มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) การสนับสนุนธุรกิจในพื้นที่จัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์ของตนสำหรับนักท่องเที่ยว และ 2) การท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยคนในพื้นที่สามารถนำเสนอโฮมสเตย์ ที่พักแบบใกล้ชิดธรรมชาติ (Eco Lodge) รายการนำเที่ยวพร้อมปราชญ์ชุมชนในการสื่อความหมาย และการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับชุมชนในท้องถิ่น โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจในท้องถิ่นเพื่อการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 2 สนับสนุนโครงการท่องเที่ยวโดยชุมชน และกิจกรรมที่ 3 การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน

กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion) มีวัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) แคมเปญการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Marketing) แบบกำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ และ 2) ทำความร่วมมือกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ (Influencer) ด้านการท่องเที่ยว และบล็อกเกอร์ (Blogger) เพื่อถ่ายทอดให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ และประสบการณ์ที่จะได้รับ โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การจัดทำเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 เขต กิจกรรมที่ 2 การสร้างเรื่องราว (Storytelling) ให้กับพื้นที่ และกิจกรรมที่ 3 การร่วมมือกับผู้ส่งอิทธิพลบนสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training) มีวัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) ส่งเสริมการศึกษาด้านการท่องเที่ยว จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมสำหรับชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ ทักษะการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำเที่ยว การใช้เทคโนโลยี และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และ 2) การฝึกอบรมภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรม จัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศ การฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความละเอียดอ่อนในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 5 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการให้บริการแก่ชุมชน กิจกรรมที่ 2 การฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 3 การฝึกอบรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ กิจกรรมที่ 4 หลักสูตรการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว และกิจกรรมที่ 5 หลักสูตรพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุง และการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security) มีวัตถุประสงค์ เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) สายตรวจตำรวจท่องเที่ยว เพิ่มจุดตรวจของตำรวจท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว และ 2) บริการฉุกเฉิน ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 2 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว และกิจกรรมที่ 2 พัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน

การติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน ข้อเสนอเชิงนโยบายเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ
บูรณาการในการสร้างสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและน่าดึงดูด ทำให้เกิดการเดินทาง
ท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยใช้ประโยชน์จากวัฒนธรรม
ท้องถิ่น การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังนั้นควรมีการติดตาม
และประเมินผลเพื่อให้บรรลุตามแผนงานที่ตั้งไว้

ข้อค้นพบจากวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อที่ 3 ผลการรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการ
ท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีการประเมิน
ข้อเสนอเชิงนโยบายในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีเพียงกลยุทธ์ที่ 1 แผนงาน 1.1 ในกิจกรรมที่ 2
การพัฒนาระบบรถไฟเพื่อเชื่อมต่อจุดสำคัญ ที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับมาก โดยผู้เชี่ยวชาญมี
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในประเด็นต่อไปนี้

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development) ควรพัฒนาการเดินทางเข้าถึงทางน้ำ การจัดทำท่าเรือ เพื่อปรับปรุงความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation) ควรส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีความเชื่อ (การท่องเที่ยวสายมูเตลู) ส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน

กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) ควร ส่งเสริมเรื่องโมเดลเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (BCG)

กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังชุมชน (Community-Base Tourism) ส่งเสริม
ให้กลุ่มชุมชนมีส่วนร่วมพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ จุดแวะพักใหม่ และสนับสนุนการพัฒนาทักษะ
ทางธุรกิจและการบริหารจัดการให้กับชุมชนท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion) สร้างแผนการตลาดที่มีประสิทธิภาพในการโปรโมตท่องเที่ยวเน้นไปที่พื้นที่ของทั้ง 5 เขต แบบเจาะลึก
เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางน้ำ และทางจักรยาน

กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training) การอบรมควรอบรม
ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) ทางการท่องเที่ยว ส่วนการอบรมให้กับชุมชนนั้นควรจัดในสิ่งที่
ชุมชนเป็นผู้ร้องขอตามความสนใจ เพราะหากจัดขึ้นเองอาจจะไม่ได้รับความสนใจจากชุมชนเท่าที่ควร

กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุงและการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security) ต้องเพิ่ม
ปรับปรุงความปลอดภัยทางน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น

หลังจากผ่านการรับรองร่างข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ สามารถสรุปเป็นข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร จากเดิมประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ 15 แผนงาน 27 กิจกรรม ปรับเพิ่มเป็น 7 กลยุทธ์ 15 แผนงาน และ 31 กิจกรรม ดังต่อไปนี้

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development) มีวัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 แผนงาน ได้แก่ 1) การเชื่อมต่อการคมนาคมปรับปรุงเครือข่ายการขนส่งสาธารณะ เส้นทางรถประจำทาง รถไฟฟ้า เส้นทางจักรยาน และระบบขนส่งทางน้ำ เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร 2) การบำรุงรักษาและการขยายถนนเพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด ปรับปรุงความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักอาศัย และ 3) โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ และพัฒนาแอปพลิเคชันในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสามจำนวน 8 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การปรับปรุงเส้นทางรถประจำทางเพื่อเชื่อมต่อกับสถานที่ท่องเที่ยวในเขตฝั่งตะวันตก กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อจุดสำคัญ กิจกรรมที่ 3 สร้างเส้นทางจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ กิจกรรมที่ 4 การพัฒนาระบบขนส่งทางน้ำเพื่อเชื่อมต่อการคมนาคม กิจกรรมที่ 5 การปรับปรุงถนนและทางเท้าเพื่อลดปัญหาการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 6 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวอัจฉริยะ เช่น กล้อง CCTV ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 7 พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อให้ข้อมูลท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว และกิจกรรมที่ 8 ให้บริการ Wi-Fi สาธารณะฟรีในพื้นที่ท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation) มีวัตถุประสงค์ เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) การฟื้นฟูแหล่งมรดก บุรณะ และบำรุงรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญในเขตต่างๆ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ 2) เทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรม จัดเทศกาลวัฒนธรรมชุมชนเป็นประจำเพื่อแสดงมรดกท้องถิ่น ผ่านการเรียนรู้และลงมือทำ เพื่อดึงดูดผู้มาเยี่ยมชม โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสองจำนวน 5 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การฟื้นฟูแหล่งมรดกและสถานที่ทางประวัติศาสตร์ กิจกรรมที่ 2 การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์ กิจกรรมที่ 3 การท่องเที่ยวทางมิตินิยมเชื่อ (การท่องเที่ยวสายมู (เตลู)) กิจกรรมที่ 4 การจัดงานเทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างมรดกท้องถิ่น และกิจกรรมที่ 5 จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) มีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) ริเริ่มโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมเรื่องโมเดลเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (BCG) เช่น การลดของเสีย การส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon) และ 2) พื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ พัฒนาและบำรุงรักษาสวนสาธารณะและพื้นที่สีเขียวในบริเวณชุมชนเพื่อจัดให้มีพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมนันทนาการและกีฬา แก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนโครงการรีไซเคิล การใช้พลังงานหมุนเวียนและการลดการใช้พลังงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ และกิจกรรมที่ 3 การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเพื่อชุมชนและนักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Base Tourism Engagement) มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) การสนับสนุนธุรกิจในพื้นที่จัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์ของตนสำหรับนักท่องเที่ยว และ 2) การท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยคนในพื้นที่สามารถนำเสนอโฮมสเตย์ ที่พักแบบใกล้ชิดธรรมชาติ (Eco Lodge) รายการนำเที่ยวพร้อมปราชญ์ชุมชนในการสื่อความหมาย และการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับชุมชนในท้องถิ่น โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 4 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจในพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 2 การร่วมสร้างเส้นทางท่องเที่ยวในชุมชน กิจกรรมที่ 3 สนับสนุนโครงการท่องเที่ยวโดยชุมชน และกิจกรรมที่ 4 การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน

กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion) มีวัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) แคมเปญการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Marketing) แบบกำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ และ 2) ทำความร่วมมือกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ (Influencer) ด้านการท่องเที่ยว และบล็อกเกอร์ (Blogger) เพื่อถ่ายทอดให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและประสบการณ์ที่จะได้รับ โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การจัดทำเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ทั้ง 5 เขต กิจกรรมที่ 2 การสร้างเรื่องราว (Storytelling) ให้กับพื้นที่ และกิจกรรมที่ 3 การร่วมมือกับผู้ส่งอิทธิพลบนสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training) มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) ส่งเสริมการศึกษาด้านการท่องเที่ยว จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมสำหรับชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ ทักษะการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำเที่ยว การใช้เทคโนโลยี และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และ 2) การฝึกอบรมภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรม จัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศ การฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความละเอียดอ่อนในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 5 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการให้บริการแก่ชุมชน กิจกรรมที่ 2 การฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 3 การฝึกอบรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการโดยจัดตามความสนใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 4 หลักสูตรการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว และกิจกรรมที่ 5 หลักสูตรพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุง และการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security) มีวัตถุประสงค์ เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน ได้แก่ 1) สายตรวจท่องเที่ยว เพิ่มจุดตรวจของตำรวจท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว และ 2) บริการฉุกเฉิน ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็ว โดยมีกิจกรรมภายใต้แผนงานทั้งสอง จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว กิจกรรมที่ 2 การดูแลและซ่อมบำรุงบริเวณจุดเข้าออก จุดจอดรถ และท่าเรือ และกิจกรรมที่ 3 พัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน

2. การอภิปรายผลการวิจัย

2.1 อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพของพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวมุ่งเน้นการพัฒนาท่องเที่ยวในหลายประเด็น ซึ่งประกอบด้วยการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว การสร้างและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว การสร้างพื้นที่สำหรับสินค้าและบริการท่องเที่ยว การพัฒนาสถานที่เพื่อกิจกรรมนันทนาการและกีฬา การพัฒนาที่พักอาศัยสำหรับนักท่องเที่ยว การส่งเสริมการศึกษาและการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยว

การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดท่องเที่ยว การสร้างศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และการสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว ซึ่งผลการวิเคราะห์เหล่านี้สอดคล้องกับงานวิจัยในหลายๆ ด้าน เช่น งานวิจัยของ Hall (2008) ซึ่งเน้นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยชุมชนควรมีบทบาทสำคัญในการตัดสินใจและการดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวและการพัฒนาที่พักให้มีความสะดวกสบายและมีคุณภาพก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ Buhalis และ Law (2008) ที่ชี้ให้เห็นถึงบทบาทของเทคโนโลยีในการพัฒนาการท่องเที่ยวและการสร้างความพึงพอใจให้นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ งานวิจัยของ Dwyer, Edwards, Mistilis, Roman, และ Scott (2009) ยังสนับสนุนการใช้กลยุทธ์การตลาดที่เหมาะสมเพื่อสร้างความรู้และความสนใจในการท่องเที่ยว การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและแตกต่างในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอีกด้วย

จากผลการสัมภาษณ์สามารถสรุปได้ว่า การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นในกรุงเทพมหานคร มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวและการพัฒนาทางเศรษฐกิจท้องถิ่นอย่างมาก โดยควรมุ่งเน้นไปที่การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน เพื่อรักษาความสมดุลของธรรมชาติและการเสริมสร้างวัฒนธรรมท้องถิ่นให้ยั่งยืน (Smith et al., 2018) นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่น และสร้างความเข้าใจและชื่นชมในชุมชนท้องถิ่นผ่านกิจกรรมท่องเที่ยว (Johnson & Lee, 2020) การพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่ก็เป็นส่วนสำคัญที่มุ่งเน้นการออกแบบและพัฒนาที่พักที่มีคุณภาพสูง โดยใช้เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการบริการและสร้างความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Brown & Clark, 2019) การพัฒนานี้ช่วยเสริมสร้างการแข่งขันในตลาดท่องเที่ยวและเพิ่มรายได้ให้กับธุรกิจท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพในภูมิภาค (Jones, 2021) ในแง่ของการสนับสนุนการตลาดท่องเที่ยวและการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว สามารถเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและความเข้าใจเกี่ยวกับผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อม (Roberts & Garcia, 2022) การสร้างความร่วมมือระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นมีส่วนสำคัญในการกำหนดแนวทางและนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในระยะยาวในพื้นที่ได้อีกด้วย (Gupta, 2023).

จากผลการทำแบบสอบถามสามารถสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศอื่น อายุระหว่าง 21-30 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่ชอบทำกิจกรรมและสนใจการท่องเที่ยวสูง ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ระดับปริญญาตรี ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มนี้มีความรู้และสามารถรับข้อมูลข่าวสารได้ดี นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

อยู่ในช่วง 21,000-30,000 บาท ซึ่งบ่งบอกถึงศักยภาพในการใช้จ่ายและการวางแผนการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ ในส่วนของความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนี้ยังต้องการให้มีการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวในเรื่องของความปลอดภัยและความสะดวกสบาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Swarbrooke และ Page (2002) ที่ระบุว่าความปลอดภัยและสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยว ในด้านสินค้าและบริการท้องถิ่น นักท่องเที่ยวเห็นว่าสินค้าและบริการท้องถิ่นมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวอย่างมาก และควรมีการจัดพื้นที่เพื่อการนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Richards และ Wilson (2006) ที่เน้นความสำคัญของการนำเสนอสินค้าที่เป็นอัตลักษณ์ท้องถิ่นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ผู้ตอบแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวในหลายด้าน โดยเฉพาะการสนับสนุนจากภาครัฐ การพัฒนาเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว การมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอและมีคุณภาพ นอกจากนี้ยังมีการแนะนำให้พัฒนากิจกรรมที่มีส่วนร่วมกับชุมชนและสร้างสินค้าที่เป็นอัตลักษณ์ของท้องถิ่นเพื่อสร้างความแตกต่าง การใช้ Soft Power เพื่อดึงดูดความสนใจและสร้างความประทับใจในการท่องเที่ยว การพัฒนากิจกรรมที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มอายุ และการกระจายนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ

2.2 อภิปรายข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

การอภิปรายข้อเสนอเชิงนโยบายโดยใช้ชื่อว่า แผนนโยบายการเพิ่มประสิทธิภาพการท่องเที่ยวรอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร (Integrated Tourism Enhancement for Rural-Urban Fringe of Western Bangkok - ITER) ประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ 15 แผนงาน และ 27 กิจกรรม สามารถอภิปรายได้ดังนี้

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 แผนงาน 8 กิจกรรม การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเป็นกลยุทธ์ที่เน้นถึงความสำคัญของการปรับปรุงการเข้าถึงทั้งทางบก ทางน้ำ ทางจักรยาน และความสะดวกสบายสำหรับนักท่องเที่ยว โดยงานวิจัยของ Tan and Lo (2022) ชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมมีผลกระทบโดยตรงต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและการเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่วนการใช้เทคโนโลยีอัจฉริยะในโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวยังเป็นหัวข้อที่มีการศึกษาอย่างกว้างขวาง โดยงานวิจัยของ Buhalis and Amaranggana (2015) ระบุว่า การนำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ในแหล่งท่องเที่ยวสามารถเพิ่มประสบการณ์การท่องเที่ยวและเสริมสร้างความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพผ่านการสร้างเส้นทางจักรยานก็เป็น

กลยุทธ์ที่ได้รับการยอมรับและมีการศึกษาในหลายประเทศ งานวิจัยของ Gössling (2013) ได้แสดงให้เห็นว่าการส่งเสริมการเดินทางด้วยจักรยานไม่เพียงแต่ช่วยลดปัญหาการจราจร แต่ยังส่งเสริมสุขภาพของประชาชนและนักท่องเที่ยวได้

กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation) มีวัตถุประสงค์เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 แผนงาน 5 กิจกรรม เป็นกลยุทธ์ที่มีความสำคัญเพราะการฟื้นฟูและบูรณะสถานที่ทางประวัติศาสตร์สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ โดยงานวิจัยของ Timothy และ Boyd (2003) ระบุว่า การฟื้นฟูแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมมีผลกระทบเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจท้องถิ่น ส่วนการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับความเชื่อ (สายมู) วัฒนธรรม กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และเทศกาลวัฒนธรรมของชุมชนเป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของ Richards (2011) ได้แสดงให้เห็นว่าการจัดเทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรมสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับนักท่องเที่ยวและเสริมสร้างความรู้สึกรักถึงความเป็นชุมชนในพื้นที่ นอกจากนี้การจัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญ ซึ่งงานวิจัยของ Taylor (2016) ชี้ให้เห็นว่าการฝึกอบรมและการพัฒนาความรู้ความสามารถของชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน ประกอบด้วย 2 แผนงาน 3 กิจกรรม เป็นกลยุทธ์ที่เน้นถึงความสำคัญของการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Gössling และ Peeters (2007) ชี้ให้เห็นว่าการลดคาร์บอนในการท่องเที่ยวและการสนับสนุนโครงการรีไซเคิลสามารถช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้ ส่วนการพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะมีความสำคัญในการสร้างพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจและนันทนาการ ซึ่งงานวิจัยของ Chiesura (2004) ระบุว่าพื้นที่สีเขียวในเมืองมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน นอกจากนี้การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่สำคัญ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bedimo-Rung, Mowen, และ Cohen (2005) ได้กล่าวถึงการมีพื้นที่นันทนาการในชุมชนสามารถส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในพื้นที่ได้

กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Based Tourism Engagement) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน 4 กิจกรรม การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชนเป็นกลยุทธ์ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพราะการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการ

ท่องเที่ยวสามารถเสริมสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของและความภาคภูมิใจในทรัพยากรทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของพื้นที่นั้นๆ (Murphy, 1985). ส่งผลให้เกิดการดูแลรักษาทรัพยากรของชุมชนได้ ส่วนการสนับสนุนธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่มีความสำคัญ เพราะการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่นและสร้างโอกาสในการทำงานให้กับคนในพื้นที่ได้ (Page & Connell, 2009). ด้านการจัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์สำหรับนักท่องเที่ยวสามารถช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวเติบโตและมีความยั่งยืน การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่สามารถสร้างประโยชน์ทั้งต่อชุมชนและนักท่องเที่ยว ซึ่งการท่องเที่ยวโดยชุมชนนั้นสามารถเสริมสร้างความรู้ความสามารถและความเข้มแข็งของชุมชนในการบริหารจัดการทรัพยากรท้องถิ่น (Sebele, 2010). การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นอีกวิธีการที่ดีในการส่งเสริมความรู้และทักษะให้กับคนในพื้นที่หรือชุมชนในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion) มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 2 แผนงาน 3 กิจกรรม การตลาดและการส่งเสริมการขายผ่านสื่อดิจิทัลเป็นนโยบายที่ช่วยส่งเสริมและสร้างความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งงานวิจัยของ Xiang และ Gretzel (2010) กล่าวว่า สื่อดิจิทัลมีบทบาทสำคัญในการสร้างและส่งเสริมภาพลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว โดยการใช้สื่อดิจิทัลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวสามารถเพิ่มความรู้สึกและการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวได้ ด้านการทำงานร่วมกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์และบล็อกเกอร์เป็นอีกวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดประสบการณ์ และเสริมสร้างความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยว โดยงานวิจัยของ Lim, Chung และ Weaver (2012) ระบุว่าผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นความสนใจและการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกสถานที่ท่องเที่ยว ในส่วนของการสร้างเรื่องราว (Storytelling) ผ่านสื่อออนไลน์ยังเป็นวิธีที่ช่วยเพิ่มความน่าสนใจและเกิดความทรงจำที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hudson และ Ritchie (2009) ระบุว่า การสร้างเรื่องราวที่ดีสามารถเสริมสร้างการรับรู้และความทรงจำเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้

กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training) มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน 5 กิจกรรมการศึกษาและการฝึกอบรมในด้านการท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาทักษะและความรู้ของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยว งานวิจัยของ Baum และ Szivas (2008) ชี้ให้เห็นว่าการฝึกอบรมที่ดีสามารถเสริมสร้างทักษะในการให้บริการและการสื่อสาร ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดี การใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว และการฝึกอบรมแบบบูรณาการร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว ช่วยให้ชุมชนสามารถนำเสนอประสบการณ์

การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและน่าสนใจได้มากขึ้น การฝึกอบรมด้านภาษาและวัฒนธรรมถือว่ามี ความสำคัญในการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ีระหว่างชุมชนและนักท่องเที่ยว ซึ่งงานวิจัยของ Richards (2001) ระบุว่า การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและความเข้าใจในพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวสามารถลด ความขัดแย้งและเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ีระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยว ส่วนการจัดหลักสูตร ภาษาต่างประเทศและการฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมช่วยให้ชุมชนสามารถตอบสนองต่อ ความต้องการและคาดหวังของนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุงและการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security) มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 แผนงาน 3 กิจกรรม การรักษาความปลอดภัยและการเตรียมความพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินในแหล่ง ท่องเที่ยว การดูแลสภาพจุดเข้าออกหรือบริเวณที่สามารถเกิดอันตรายได้เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยสร้าง ความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว งานวิจัยของ Tarlow (2014) ชี้ให้เห็นว่าความปลอดภัยเป็นปัจจัย สำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยว การมีสายตรวจตำรวจท่องเที่ยวและจุดตรวจในพื้นที่สำคัญสามารถ ลดความเสี่ยงและเพิ่มความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวได้ ส่วนการเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ ฉุกเฉิน เช่น การมีแผนและอุปกรณ์รองรับสำหรับกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยงานวิจัยของ Pizam และ Mansfeld (2006) ระบุว่า การมีบริการฉุกเฉินที่มีประสิทธิภาพและการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ใน ด้านการจัดการสถานการณ์ฉุกเฉินเป็นสิ่งสำคัญในการลดความเสียหายและการสร้างความเชื่อมั่น ให้กับนักท่องเที่ยว

3. ข้อเสนอแนะของการวิจัย

จากผลการวิจัย ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่ งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะ ในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัย พบว่า พื้นที่ที่ศึกษาในบางเขตถูกพัฒนาเป็นพื้นที่สำหรับที่อยู่อาศัย จำนวนมาก ส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ ชุมชนอาจไม่มีความเชื่อมั่นในการทำงานของ ภาครัฐเท่าที่ควร หากหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่มีการนำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่ งตะวันตกของกรุงเทพมหานครไปใช้ ทางภาครัฐควรมีการทำความเข้าใจกับ ชุมชนเพื่อสร้างความเชื่อมั่น และมีการอบรมพัฒนาองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ให้กับ ชุมชน

2. ทางกรุงเทพมหานครและสำนักงานเขตที่เกี่ยวข้อง ควรเป็นหลักในการนำข้อเสนอเชิงนโยบายนี้ไปใช้ โดยมีการนำกลยุทธ์การตลาดและส่งเสริมการขายไปใช้เพื่อให้ชุมชนหรือแหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักผ่านสื่อดิจิทัลต่าง ๆ มีการใช้ผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ เพื่อสร้างการรับรู้ให้กับบุคคลทั่วไป นักท่องเที่ยวไทยและต่างประเทศ เพื่อดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยวในพื้นที่

3. การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนสู่ความยั่งยืน ชุมชนท้องถิ่น และภาคเอกชน ควรมีการประสานงานในการจัดการในพื้นที่ การอนุรักษ์และพัฒนาาร่วมกัน โดยขอความร่วมมือจากภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุน ให้เกิดการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย เพื่อสร้างความเป็นเจ้าของร่วมกัน

4. ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้ในพื้นที่อื่นโดยอาจมีการปรับปรุงพัฒนาให้เหมาะสมกับบริบทในพื้นที่นั้น ๆ

ข้อเสนอแนะการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยและต่อยอด ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ในพื้นที่อื่นหรือใกล้เคียง เช่น ฝั่งตะวันออกของกรุงเทพมหานคร หรือจังหวัดปริมณฑลโดยรอบ

2. ควรมีการวิจัยและประเมินข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการพัฒนาตัวชี้วัดให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

3. ควรมีการพัฒนาการวิจัยข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร โดยนำศาสตร์ด้านนันทนาการ และกีฬา เข้ามาบูรณาการร่วมกัน เพื่อให้กิจกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่มีความหลากหลาย สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวได้อย่างครบถ้วน

รายการอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมการท่องเที่ยว. (2565). สถิตินักท่องเที่ยวปี 2565. เข้าถึงได้จาก <https://www.mots.go.th/news/category/659>
- คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2560). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2564. สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2564). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2564-2565. สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2566). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2566-2570. สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- คณิงภรณ์ วงเวียน. (2554). การพัฒนาศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง [ดุชนิพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร].
- จุฑารัตน์ เจือจัน. (2555). แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบ้านน้ำเขียว จังหวัดตราด [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรวัฒนธรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- ดลฤดี วาสนานนท์. (2560). ข้อเสนอเชิงนโยบายสำหรับการฝึกนักศึกษาวิชาทหารของกองทัพบกไทย [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุชนิพนธ์, มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- ธงชัย สันติวงษ์. (2545). การจัดการ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนิต แสงกระจ่าง. (2558). การพัฒนาข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของประเทศไทย [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุชนิพนธ์, มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- นนทวรรณ ส่งเสริม. (2560). การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะมนุษยศาสตร์และการจัดการการท่องเที่ยว.
- นพดล มโนงาม. (2555). องค์ประกอบนโยบาย. [https:// www.gotoknow.org/posts/453326](https://www.gotoknow.org/posts/453326)
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. เพรส แอนด์ ดีไซน์.
- ประกอบศิริ ภักดีพินิจ. (2550). การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา การท่องเที่ยวทางน้ำชุมชนริมคลองเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยมหิดล].
- ปิยะพงษ์ บุชบงก์. (2552). การกำหนดนโยบายสาธารณะ: กระบวนทัศน์ แนวทางตัวแบบกรอบและเทคนิค. เสนาธรรม.
- พิธาน พันทอง. (2548). ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาศักยภาพโรงเรียนขนาดเล็ก ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุชนิพนธ์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น].

- เพชรลัดดา เพ็ชรภักดี. (2563). การท่องเที่ยวในเขตเมืองและการพัฒนา: กรุงเทพมหานคร. วารสารสถาปัตยกรรม การออกแบบและการก่อสร้าง, 2(2), 13 -26.
- เพ็ญยศ เจริญวงศ์. (2530). การศึกษาเพื่อวางแผนทางการวางแผนการใช้ที่ดินเขตชั้นกลางของกรุงเทพมหานคร ด้านฝั่งธนบุรี: พื้นที่กรณีศึกษา เขตภาษีเจริญ [จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- ไพเราะ คณะพูล. (2555). ลักษณะนโยบายที่ดี. <https://www.gotoknow.org/posts/453164>
- ภัทรอาภรณ์ เอียววิริยวัฒน์. (2561). การพัฒนายุทธศาสตร์เพื่อยกระดับชุมชนสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชนบ้านขุนน้ำร้อน อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (2550). แผนยุทธศาสตร์การบริหารมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2550-2553. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. ราชบัณฑิตยสถาน.
- ลักษณะวดี บุญยะศิรินันท์. (2557). แนวทางการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนียั่งยืนในประเทศไทย [มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์].
- วงศ์ระวิทย์ น้อมนาทรัพย์ และ พยอม ธรรมบุตร. (2559). แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครปฐม. วารสารวิจัยสหวิทยาการไทย, 11(4), 49 - 56.
- วรพล เกิดแก้ว. (2565). การศึกษาการนำนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองไปปฏิบัติในจังหวัดราชบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- วรัญญา แตรวิจิตร. (2537). ผลกระทบของการพัฒนาเมืองต่อพื้นที่เกษตรกรรมในเขตประเวศกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- วายุภักษ์ วงศ์ศักดิ์รินทร์. (2563). ข้อเสนอเชิงนโยบายการจัดการพื้นที่คลองเจดีย์บูชาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- วิจิตร ศรีสะอ้าน. (2552). มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในทัศนะศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสะอ้าน. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- วิมล จิโรจพันธุ์ และคณะ. (2548). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. แสงดาว.
- วิโรจน์ สารรัตน์. (2550). การวางแผนและการบริหารโครงการ (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิโรจน์ สารรัตน์. (2554). การวิจัยทางการบริหารการศึกษา แนวคิดและกรณีศึกษา. อักษราพัฒนา.

- วิโรจน์ สารรัตน์. (2556). SYSTEMATIC EVALUATION. ใน เอกสารประกอบการสอนหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- วิโรจน์ สารรัตน์ และประยุทธ ชูสอน. (2548). นโยบายและการวิจัยเชิงนโยบาย. วารสารบริหารศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น, 1(2), 32-42.
- ศรัญญา วรากุลสิทธิ์. (2546). งานมัลติเทค 1 (พิมพ์ครั้งที่ 3). สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
- ศศิธร ศิลปภูมยา. (2561). "ความเป็นเมืองและความสัมพันธ์ระหว่างสินค้าและผู้คนย่านธนบุรี" กรณีศึกษาชุมชนริมน้ำเจ้าพระยา ฝั่งธนบุรี. https://www.sac.or.th/databases/sac_research/research_pdf_pdf.php?file_id=2174&ob_id=162
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2545). องค์การและการจัดการ. โรงพิมพ์ธรรมสาร.
- ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. (2556). กรุงเทพฯ ปัจจุบัน. เข้าถึงได้จาก <http://203.155.220.230/m.info/nowbma/>
- ศูนย์สร้างสรรค์การออกแบบ. (2562). ประเทศไทยเมืองสร้างสรรค์. <https://www.tcdc.or.th/th/all/service/resource-center/article/32277-%E0%B9%>
- สมคิด พรหมจ้อย. (2550). เทคนิคการประเมินโครงการ (พิมพ์ครั้งที่ 5). จตุพรดีไซน์.
- สมหวัง พิริยานูวัฒน์ และคณะ. (2532). การวิจัยเชิงนโยบาย. สมาคมวิจัย สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย.
- สำนักงานเขตคลองเตย. (2566). ข้อมูลทั่วไปเขตคลองเตย. <https://shorturl.asia/yIL9S>
- สำนักงานเขตทวีวัฒนา. (2566). ข้อมูลทั่วไปเขตทวีวัฒนา. <https://shorturl.asia/iPKRx>
- สำนักงานเขตบางขุนเทียน. (2566). ข้อมูลทั่วไปเขตบางขุนเทียน. <https://shorturl.asia/s5KZb>
- สำนักงานเขตบางบอน. (2566). ข้อมูลทั่วไปเขตบางบอน. <https://shorturl.asia/m6zaG>
- สำนักงานเขตหนองแขม. (2566). ข้อมูลทั่วไปเขตหนองแขม. <https://shorturl.asia/8QAMT>
- สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). แผนพัฒนาการท่องเที่ยว ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2560-2564). สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2553). ชานเมือง. <http://legacy.orst.go.th/?knowledges=ชานเมือง-๑๔ธันวาคม-๒๕๕๓>
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี. (2566). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบสาม พ.ศ. 2566 – 2570. สำนักงานนายกรัฐมนตรี.
- สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2555). การวิจัยเชิงนโยบาย. ใน เอกสารคู่มือการจัดการความรู้เรื่องการวิจัยเชิงนโยบาย (Policy Research). สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.

- สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร. (2556). *แผนการบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2556-2560*. สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร.
- สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร. (2566). *แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) ฉบับปรับปรุง*. สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร.
- สุคนธา คงศีล และสุขุม เจริญตน. (2550). การวิจัยนโยบาย คืออะไรและทำอย่างไร? *วารสารบริหารงานสาธารณสุข*, 13(2), 56-62.
- สุดแดน วิสุทธิลักษณ์ และคณะ. (2556). *การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ = Creative tourism Thailand: องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)*. องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน).
- โสวัตร ธิ กลาง. (2561). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง วัฒนธรรมเมืองในพื้นที่ชายขอบของ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- โสวัตร ธิ กลาง. (2562). จากชุมชนชานเมืองสู่ความเป็นเมืองทุนนิยม กรณีศึกษาพื้นที่นนทบุรี. *วารสารมานุษยวิทยา*, 2(2), 149-190.
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน). (2558). *ท่องเที่ยวโดยชุมชน (พิมพ์ครั้งที่ 1)*. โคคุน แอนด์ โค.
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน). (2561). *ความหมาย และกรณีศึกษาของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์*. <https://cucreative-tourismias.wordpress.com/28-2/>
- อดิเทพพงศ์ วัชรารักษ์. (2561). ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทวัด เพื่อให้เป็นแหล่งเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- อดิศักดิ์ น้อยสุวรรณ. (2537). *ลักษณะการบริหารและผลที่มีต่อการใช้ที่ดินในพื้นที่ชานเมือง กรุงเทพมหานคร กรณีศึกษา แขวงบางมด เขตราชบุรีบูรณะ* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล. (2561). *การวิจัยทางการศึกษา: แนวคิดและการประยุกต์ใช้*. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Baum, T., & Szivas, E. (2008). HRD in tourism: A role for government? *Tourism Management*, 29(4), 783-794.
- Bedimo-Rung, A. L., Mowen, A. J., & Cohen, D. A. (2005). The significance of parks to physical activity and public health: A conceptual model. *American Journal of Preventive Medicine*, 28(2), 159-168.

- Best, J. W. (1981). *Research in Education* (4th ed). Prentice-Hall.
- Buhalis, D., & Amaranggana, A. (2015). Smart tourism destinations enhancing tourism experience through personalisation of services. In *Information and Communication Technologies in Tourism 2015* (pp. 377-389). Springer, Cham.
- Buhalis, D., & Darcy, S. (2011). *Accessible tourism: Concepts and issues*. Channel View Publications.
- Buhalis, D., & Law, R. (2008). Progress in information technology and tourism management: 20 years on and 10 years after the Internet—The state of eTourism research. *Tourism Management*, 29(4), 609-623.
- Campbell, C. (2010, February). *Creative tourism providing a competitive edge*. Tourism Insight. Available from <https://www.cabdirect.org/cabdirect/abstract/20103311198>
- Chiesura, A. (2004). The role of urban parks for the sustainable city. *Landscape and Urban Planning*, 68(1), 129-138.
- Crouch, G. I., & Ritchie, J. R. B. (1999). Tourism, competitiveness, and societal prosperity. *Journal of Business Research*, 44(3), 137-152.
- Dredge, D., & Jamal, T. (2015). Mobilities on the margins: Understanding the nexus between tourism and forced migration. *Annals of Tourism Research*, 55, 66-79.
- Dukeshire, S., & Jennifer, T. (2002). *Understanding the Link Between Research and Policy*. Rural Communities Impacting Policy Project.
- Dwyer, L., Edwards, D., Mistilis, N., Roman, C., & Scott, N. (2009). Destination and enterprise management for a tourism future. *Tourism Management*, 30(1), 63-74.
- Dwyer, L., Forsyth, P., & Dwyer, W. (2010). *Environment In: Tourism Economics and Policy*. Chanel View Publications.
- Frochot, I., & Hughes, H. (2000). Exploring the relationship between tourists' satisfaction with hotel experiences and satisfaction with particular aspects of the destination. *Journal of Vacation Marketing*, 6(3), 221-235.
- Fyall, A., Garrod, B., & Ting, Y. (2009). Destination collaboration: A model for success. *Journal of Sustainable Tourism*, 17(2), 169-189.

- Fyall, A., Garrod, B., & Wang, Y. (2008). Destination collaboration: A critical review of theoretical approaches to a multi-dimensional phenomenon. *Journal of Destination Marketing & Management*, 1(1-2), 10-26.
- Gössling, S. (2013). Urban transport transitions: Copenhagen, city of cyclists. *Journal of Transport Geography*, 33, 196-206.
- Gössling, S., & Peeters, P. (2007). 'It does not harm the environment!' An analysis of industry discourses on tourism, air travel and the environment. *Journal of Sustainable Tourism*, 15(4), 402-417.
- Gössling, S., Scott, D., & Hall, C. M. (2012). *Tourism and water: Interactions and impacts*. Channel View Publications.
- Greenwood, W., T. (1965). *Management and Organizational Behaviors Theories: An Interdisciplinary Approach*. University of Michigan.
- Gretzel, U., & Jamal, T. (2009). Conceptualizing the creative tourist class: Technology, mobility, and tourism experiences. *Annals of Tourism Research*, 36(4), 640-658.
- Guo, Y., Jiang, J., & Li, S. (2015). Urban fringe development and its environmental impact: A case study in Wuhan, China. *Journal of Urban Planning*, 12(3), 45-60.
- Hall, C. M. (2008). *Tourism planning: Policies, processes, and relationships*. Pearson Education.
- Hall, C. M. (2011). A typology of governance and its implications for tourism policy analysis. *Journal of Sustainable Tourism*, 19(4-5), 437-457.
- Hall, C. M., & Lew, A. A. (2009). *Understanding and managing tourism impacts: An integrated approach*. Routledge.
- Hall, C. M., & Page, S. J. (2014). *The geography of tourism and recreation: Environment, place and space* (4th ed). Routledge.
- Hall, C. M., & Williams, A. M. (2008). *Tourism and innovation*. Routledge.
- Harrison, J. (2010). The rural-urban fringe: A boundary upon which to build. In J. Albrechts & G. D. S. M. Soja (Eds.), *The New Blackwell Companion to the City* (pp. 318-329). Wiley-Blackwell.

- Hudson, S., Huang, L., Roth, M. S., & Madden, T. J. (2015). The influence of social media interactions on consumer–brand relationships: A three-country study of brand perceptions and marketing behaviors. *International Journal of Research in Marketing*, 32(3), 260-273.
- Hudson, S., & Ritchie, J. B. (2009). Branding a memorable destination experience: The case of ‘Brand Canada’. *International Journal of Tourism Research*, 11(2), 217-228.
- Kotler, P., Bowen, J. T., Makens, J. C., & Baloglu, S. (2017). *Marketing for hospitality and tourism* (7th ed). Pearson.
- Kozak, M., & Baloglu, S. (2011). *Managing sustainable tourism: A legacy for the future*. Routledge.
- Lim, Y., Chung, Y., & Weaver, P. A. (2012). The impact of social media on destination branding: Consumer-generated videos versus destination marketer-generated videos. *Journal of Vacation Marketing*, 18(3), 197-206.
- Maitland, R. (2017). Cool suburbs: A strategy for sustainable tourism?. . In S. L. Slocum & C. Kline (Eds.), *Linking urban and rural tourism strategies in sustainability* (pp. 67-81). Routledge.
- Majchrzak, A. (1984). Technical analysis. In *Methods for Policy Research*. Sage.
- Morgan, M., Lugosi, P., & Ritchie, B. (2010). *The tourism and leisure experience: Consumer and managerial perspectives*. Channel View Publications.
- Morrison, A., Rimmington, M., & Williams, C. (2013). The growth strategies of international hotel groups: A comparative study of the strategic positioning of Accor, Hilton, and InterContinental. *International Journal of Hospitality Management*, 32, 272-287.
- Moutinho, L. (2019). *Strategic management in tourism*. Channel View Publications.
- Murphy, P. E. (1985). *Tourism: A Community Approach*. Methuen.
- Page, S. J., & Connell, J. (2009). *Tourism: A Modern Synthesis*. Cengage Learning.
- Patton, M. Q. (2002). *Qualitative research and evaluation methods* (3rd ed.). Sage Publications.
- Pike, S. (2008). Destination marketing organizations and destination marketing: A narrative analysis of the literature. *Tourism Management*, 29(4), 837-849.

- Pizam, A., & Mansfeld, Y. (2006). *Tourism, security and safety: From theory to practice*. Butterworth-Heinemann.
- Pomeroy, A., & Stolk, P. (2009). Tourism destination branding: Theoretical insights and practical implications. *Journal of Brand Management*, 16(8), 520-531.
- Raymond, C. (2007). Creative Tourism New Zealand: The practical challenges of developing creative tourism. In G. Richards & J. Wilson (Eds.), *Tourism, Creativity and Development* (pp. 145-157). Routledge.
- Richards, G. (2001). *Cultural tourism: Global and local perspectives*. Haworth Press.
- Richards, G. (2011). Creativity and tourism. *The state of the art, Annals of Tourism Research*, 38(4), 1225 – 1253.
- Richards, G., & Raymond, C. (2000). Creative Tourism. *ATLAS News*, 23, 16-20.
- Richards, G., & Wilson, J. (2006). Developing creativity in tourist experiences: A solution to the serial reproduction of culture? *Tourism Management*, 27, 1408-1413.
- Schmitt, G., & Iffland, A. (2010). Urban sprawl and agricultural land use: A comparative analysis of urban fringe development in Europe. *European Journal of Land Use*, 5(2), 78-95.
- Sebele, L. S. (2010). Community-based tourism ventures, benefits and challenges: Khama Rhino Sanctuary Trust, Central District, Botswana. *Tourism Management*, 31(1), 136-146.
- Slocum, L. S., & K., C. R. (2017). *The-Rural Tourism Relationship: A Case of Suburban Farm Shops*.
- Smith, J. A. (2010). *Qualitative psychology: A practical guide to research methods* (2nd ed.). Sage Publications.
- Smith, L., Johnson, M., & Brown, A. (2018). Characteristics of the rural-urban fringe: A review of the literature. *Journal of Rural Studies*, 62, 161-170. <https://doi.org/10.1016/j.jrurstud.2018.05.006>
- Swarbrooke, J., & Page, S. J. (2002). *Development and management of visitor attractions*. Butterworth-Heinemann.
- Tan, W. K., & Lo, K. P. (2022). The impact of transport infrastructure on tourism development. *Tourism Management*, 83, 104253.

- Tarlow, P. E. (2014). *Tourism security: Strategies for effectively managing travel risk and safety*. Butterworth-Heinemann.
- Taylor, K. (2016). *The role of cultural heritage in sustainable development: Multidisciplinary perspectives*. Routledge.
- Thompson, A., & Watson, V. (2016). *Planning the rural-urban fringe* (2nd ed). Prentice Hall.
- Timothy, D. J., & Boyd, S. W. (2003). *Heritage tourism*. Prentice Hall.
- UNESCO. (2006). *Toward Sustainable Strategies for Creative Tourism Discussion Report or the Planning Meeting for 2008 International Conference on Creative Tourism* Santa Fe, New Mexico, USA October,
- UNWTO. (2018). *Tourism highlights* (2018 ed). World Tourism Organization.
- UNWTO. (2565). *Urban Tourism*. <http://marketintelligence.unwto.org/content/urban-tourism>
- Weaver, D., B. (2005). The distinctive dynamics of exurban tourism. *International Journal of Tourism Research*, 7(1), 23-33.
- Weaver, D., B., & Lawton, L. J. (2001). Resident perceptions in the urban-rural fringe. *Annals of Tourism Research*, 28(2), 439-458.
- Wickens, E., Moutinho, L., & Bigné, J. E. (2013). Exploring the impact of cognitive, affective and conative destination image components on behavioral intentions. *Journal of Destination Marketing & Management*, 2(1), 1-10.
- Wurzburger, Rebecca et al. (2009). *Creative Tourism: A Global Conversation: How to Provide Unique Creative Experience for Travellers Worldwide* As Presented at the 2008 Santa Fe,
- Xiang, Z., & Gretzel, U. (2010). Role of social media in online travel information search. *Tourism Management*, 31(2), 179-188.
- Yin, R. K. (2014). *Case Study Research Design and Methods* (5th ed). Sage.

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง
การวิจัยเรื่องข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ
กรุงเทพมหานคร

(สำหรับผู้ประกอบการ/ผู้อยู่อาศัย/นักวิชาการ)

ชื่อผู้วิจัย นายสมภพ ชาตวนิช นักศึกษาปริญญาเอก

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา การจัดการนันทนาการท่องเที่ยวและกีฬา
มหาวิทยาลัยศิลปากร

รหัสผู้ให้สัมภาษณ์.....

วัน/เดือน/ปี.....

เริ่มการสัมภาษณ์เวลา.....น. จบการสัมภาษณ์เวลา.....น.

บทนำและความเป็นมา

ผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการแนะนำหัวข้อการวิจัยและอธิบายวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ โดยสังเขป และพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ที่ศึกษา

คำถามปลายเปิด

1. การอนุรักษ์และพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่

- ท่านคิดว่าการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นส่งผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง

- ท่านมีแนวทาง/ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้ความปลอดภัยและสะดวกสบายมากขึ้นไหม

2. สินค้าและบริการท้องถิ่น

- ท่านคิดว่าสินค้าและบริการท้องถิ่นมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง?

- ท่านคิดว่าควรมีการจัดหรือสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท้องถิ่นหรือไม่ และส่งผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวอย่างไร

3. กิจกรรมด้านนันทนาการและกีฬา เพื่อการท่องเที่ยว

- ท่านคิดว่าควรมีการส่งเสริมกิจกรรมด้านนันทนาการและกีฬาหรือไม่ และสามารถสร้างประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวได้อย่างไร
- ท่านมีแนวคิด/ข้อเสนอแนะในการสร้างสถานที่สำหรับนันทนาการและกีฬาที่เป็นเอกลักษณ์ในท้องถิ่นหรือไม่

4. การพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว

- ท่านคิดว่าบริเวณแหล่งท่องเที่ยว หากมีการสร้างที่พักที่ดีและมีคุณภาพสำหรับนักท่องเที่ยวจะมีผลต่อการดึงดูดนักท่องเที่ยวมาพักผ่อนในพื้นที่ของท่านหรือไม่
- ท่านมีแนวทางในการพัฒนาที่พักอาศัยเพื่อให้เข้ากับความต้องการของนักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันไหม

5. การให้การศึกษาและความรู้ทางการท่องเที่ยว

- ท่านคิดว่าควรมีการสนับสนุนการศึกษาและจัดอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบุคลากรท่องเที่ยวอย่างไร
- ท่านคิดว่าควรให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรให้กับคนในท้องถิ่นเพื่อเป็นการช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวอย่างไร

6. การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว

- ท่านมองว่าการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการพัฒนาท่องเที่ยวจะมีผลต่อประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างไร
- ท่านคิดว่ามีเทคโนโลยีใดที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาท่องเที่ยวในพื้นที่ของท่านได้บ้าง

7. การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว

- ท่านมีแนวคิดในการใช้กลยุทธ์การตลาดที่เหมาะสมเพื่อสร้างการรับรู้และทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก
- ท่านคิดว่าการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวสามารถช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวได้อย่างไร

8. การพัฒนาศักยภาพให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

- ท่านคิดว่าการนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างเป็นกิจกรรมที่ผ่านการลงมือทำเพื่อให้เกิดความแตกต่างไปจากเดิม
- ท่านมีความคิดเห็นในเรื่องของการสร้างผลิตภัณฑ์และบริการที่เน้นคุณค่าและวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือไม่

9. การสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว

- ท่านคิดว่าการสนับสนุนและส่งเสริมความมีส่วนร่วมของชุมชนในการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนมีความสำคัญอย่างไร
- ท่านมีแนวคิดในการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่เพื่อสร้างความร่วมมือและการเปิดโอกาสให้กับชุมชนไหม

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

แบบสอบถาม

การวิจัยเรื่องข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร (สำหรับนักท่องเที่ยว)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
นันทนาการท่องเที่ยวและกีฬา มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวใน
พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
2. โปรดตอบแบบสอบถามนี้ให้ครบทุกข้อ และขอความอนุเคราะห์โปรดให้ความคิดเห็นตามความจริง
ซึ่งคำตอบของท่านมีความสำคัญต่องานวิจัย และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อ
พัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร
3. การสรุปผลการวิจัยในครั้งนี้มีลักษณะการสรุปผลแบบภาพรวม ข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้เพื่อประโยชน์ในการ
ศึกษาวิจัยเฉพาะการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เท่านั้น
4. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และพฤติกรรมการท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ
กรุงเทพมหานคร
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
5. การแสดงความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจะถือเป็นความลับ และจะไม่นำเสนอข้อมูลเป็นรายบุคคล
และหากท่านไม่สะดวกในการตอบ สามารถปฏิเสธการตอบแบบสอบถามนี้ได้ทันที และหากท่านมีข้อ
สงสัยหรือมีข้อเสนอแนะอื่นๆเพิ่มเติม กรุณابันทึกในแบบสอบถามหรือติดต่อผู้วิจัยโดยตรง

ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาสละเวลาในการตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

นายสมภพ ชาตวนิช นักศึกษาปริญญาเอก

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา การจัดการนันทนาการท่องเที่ยวและกีฬา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

หมายเลขโทรศัพท์ 081-554-2007 หรือ somphob.ch@dgc.ac.th

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และพฤติกรรมทางท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง ☐ LGBTQ+ ☐ ไม่ระบุ

2. อายุ

☐ ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี ☐ 21 – 30 ปี ☐ 31 – 40 ปี
☐ 41 – 50 ปี ☐ 51 – 60 ปี ☐ 61 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ☐ ปริญญาตรี ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

☐ นักเรียน/นักศึกษา ☐ พนักงานบริษัทเอกชน ☐ ธุรกิจส่วนตัว
☐ ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ ☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ☐ อาชีพอิสระ
☐ อื่น ๆ ระบุ.....

5. รายได้ต่อเดือน

☐ ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 10,001 – 20,000 บาท ☐ 20,001 – 30,000 บาท
☐ 30,001 – 40,000 บาท ☐ 40,001 บาทขึ้นไป

6. ท่านชอบเดินทางท่องเที่ยวแบบใด

☐ ไปคนเดียว ☐ ไปกับเพื่อน 2-3 คน ☐ ไปกับเพื่อนมากกว่า 3 คน
☐ ไปกับพ่อแม่พี่น้อง ☐ ไปกับครอบครัว ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

7. ระยะเวลาการท่องเที่ยวในแต่ละครั้ง (บ่อยที่สุด)

☐ 1 วัน ☐ 2 วัน 1 คืน ☐ 3 วัน 2 คืน
☐ 4 วัน 3 คืน ☐ มากกว่า 4 วัน

8. จากข้อที่ 7 ท่านมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวแต่ละครั้งเท่าไร

☐ ไม่เกิน 2,500 บาท ☐ 2,501-5,000 บาท ☐ 5,001-7,500 บาท
☐ 7,501-10,000 บาท ☐ มากกว่า 10,000 บาท

9. ท่านชอบท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวประเภทใด

☐ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (ทะเล/ภูเขา/น้ำตก/ป่าไม้)
☐ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (โบราณคดี/โบราณสถาน/วัดเก่า/วังเก่า)
☐ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (ย่านเก่า/ชุมชนเก่า/งานประเพณี)
☐ แหล่งท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิง (สวนสนุก/สถานเริงรมย์/คาเฟ่)

10. ท่านเคยท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

(เขตตลิ่งชัน/เขตทวีวัฒนา/เขตหนองแขม/เขตบางขุนเทียน/เขตบางบอน) หรือไม่

☐ เคย

☐ ไม่เคย

11. ความถี่ในการท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

(เขตตลิ่งชัน/เขตทวีวัฒนา/เขตหนองแขม/เขตบางขุนเทียน/เขตบางบอน)

☐ น้อยกว่า 1 ครั้งต่อเดือน

☐ 1 ครั้งต่อเดือน

☐ 2 ครั้งต่อเดือน

☐ มากกว่า 2 ครั้งต่อเดือน

12. เหตุผลในการเลือกท่องเที่ยวในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

(เขตตลิ่งชัน/เขตทวีวัฒนา/เขตหนองแขม/เขตบางขุนเทียน/เขตบางบอน)

☐ เรียนรู้วิถีชีวิตของคนในพื้นที่

☐ ชอบอาหารท้องถิ่น/ขึ้นชื่อ

☐ มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน

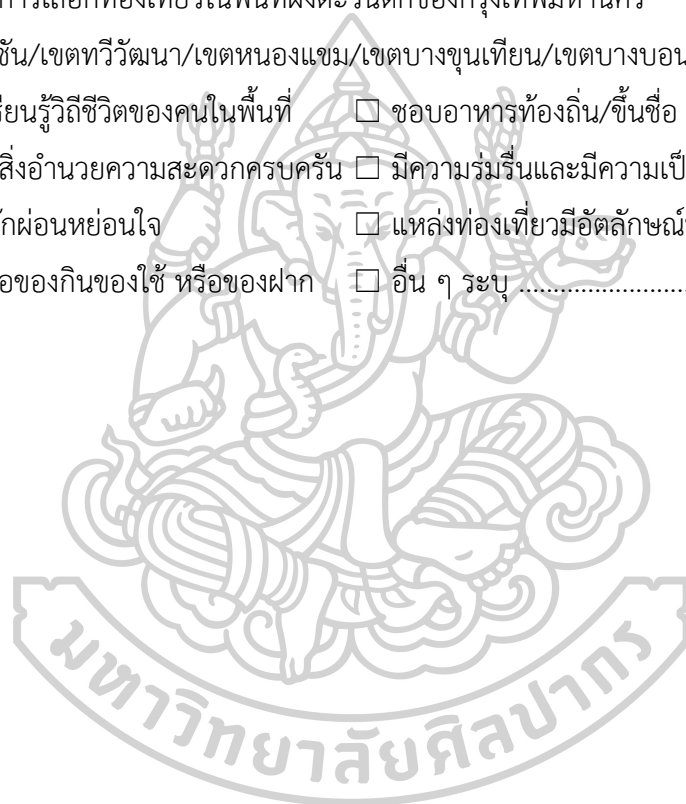
☐ มีความร่มรื่นและมีความเป็นธรรมชาติ

☐ พักผ่อนหย่อนใจ

☒ แหล่งท่องเที่ยวมีอัตลักษณ์ที่ชัดเจน

☐ ชื่อของกินของใช้ หรือของฝาก

☐ อื่น ๆ ระบุ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับนำไปจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อเสนอเชิงนโยบาย หมายถึง การศึกษาและรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ จากนโยบาย แผนพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชนเจ้าของพื้นที่ และนักท่องเที่ยว ในการให้ข้อเสนอแนะ โดยเป็นแนวทางที่กำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติร่วมกันขององค์กรหรือหน่วยงาน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้วหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นตรงกับความต้องการของผู้มาเยือน สามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชนหรือผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ รวมถึงสามารถต่อยอดไปสู่ความยั่งยืนได้ โดยการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นควรได้รับการปรับแต่งให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ที่ศึกษาและมีการประเมินอย่างต่อเนื่อง

พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร หมายถึง พื้นที่ชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา โดยส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม มีลักษณะผสมระหว่างเมืองกับชนบท ได้แก่ พื้นที่บางส่วนของเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน และเขตบางบอน ที่มีพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดปริมณฑล

โปรดประเมินระดับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ตามข้อความในแต่ละข้อว่าควรอยู่ในระดับใด

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนน โดยท่านมีตัวเลือกคะแนน 5 ถึง 1

- 5 คะแนน เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 คะแนน เห็นด้วยมาก
- 3 คะแนน เห็นด้วยปานกลาง
- 2 คะแนน เห็นด้วยน้อย
- 1 คะแนน เห็นด้วยน้อยที่สุด

การพัฒนาการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. การอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
1.1 การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นส่งผลต่อ ประสบการณ์การท่องเที่ยว					
1.2 การปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความปลอดภัยและ ความสะดวกสบายมากขึ้น					
2. สินค้าและบริการท้องถิ่น					
2.1 สินค้าและบริการท้องถิ่น มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยว					
2.2 ควรมีการจัดหรือสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการ ท้องถิ่น					
3. กิจกรรมนันทนาการและกีฬา เพื่อการท่องเที่ยว					
3.1 กิจกรรมนันทนาการและกีฬาสามารถสร้างประสบการณ์ ทางการท่องเที่ยว					
3.2 ควรมีการสร้าง/จัด พื้นที่สำหรับกิจกรรมนันทนาการ และ กีฬา					
4. การพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว					
4.1 ควรพัฒนาที่พักในพื้นที่และบริเวณโดยรอบให้มีคุณภาพและ สะดวกสบาย					
4.2 ควรพัฒนาที่พักให้มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น					
5. การส่งเสริมความรู้ทางการท่องเที่ยว					
5.1 ควรมีการจัดอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับบุคลากร และ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
5.2 ควรให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรให้กับคนในท้องถิ่น					
6. การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาท่องเที่ยว					
6.1 เพื่ออำนวยความสะดวก หรือเป็นตัวเลือกใหม่ให้กับ นักท่องเที่ยว					
6.2 สามารถสร้างประสบการณ์ใหม่หรือแตกต่าง ให้กับ นักท่องเที่ยวได้					
7. การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว					
7.1 สามารถเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการ ท่องเที่ยว					
7.2 สามารถสร้างการรับรู้และส่งเสริมให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก					

การพัฒนาการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
8. การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในพื้นที่					
8.1 การนำทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างกิจกรรมที่ผ่านการลงมือทำ					
8.2 การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวให้เกิดคุณค่าและแตกต่าง					
9. การสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาท่องเที่ยว					
9.1 การส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นและชุมชนมีส่วนร่วมการตัดสินใจและการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนเอง					
9.2 การเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่เพื่อให้เกิดความร่วมมือ					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณในความร่วมมือนของท่าน

แบบประเมิน

ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1. การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรับรองข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

2. แบบประเมินประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นต่อ (ร่าง) ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะท้ายกลยุทธ์

ผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดตอบแบบประเมินทุกข้อให้สมบูรณ์ตามความจริง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ ความคิดเห็นของท่านถือเป็นความลับจะไม่นำมาเสนอข้อมูลเป็นรายบุคคล ขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาสละเวลาในการตอบแบบประเมินมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์เป็นอย่างสูง

นายสมภพ ชาตวนิช

นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการนันทนาการท่องเที่ยวและกีฬา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ตอนที่ 1 ความคิดเห็นต่อ (ร่าง) ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตรงตามความเห็นของท่าน

ระดับความคิดเห็น 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Development)					
วัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว					
แผนงาน 1.1 การเชื่อมต่อการคมนาคมปรับปรุงเครือข่ายการขนส่งสาธารณะ รวมถึงเส้นทางรถประจำทาง รถไฟฟ้า และเส้นทางจักรยาน เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร					
กิจกรรมที่ 1 การปรับปรุงเส้นทางรถประจำทางเพื่อเชื่อมต่อกับสถานที่ท่องเที่ยวในเขตฝั่งตะวันตก					
กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อบุคคลสำคัญ					
กิจกรรมที่ 3 สร้างเส้นทางจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ					
1.2 การบำรุงรักษาและการขยายถนนเพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด และปรับปรุงความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักอาศัย					
กิจกรรมที่ 4 การปรับปรุงถนนและทางเท้าเพื่อลดปัญหาการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว					
กิจกรรมที่ 5 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานท่องเที่ยวอัจฉริยะ เช่น กล้อง CCTV ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว					
1.3 โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ เช่น ตู้บริการอาหาร เครื่องดื่มอัตโนมัติ Wi-Fi สาธารณะฟรี และพัฒนาแอปพลิเคชันในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
กิจกรรมที่ 6 พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อให้ข้อมูลท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว					
กิจกรรมที่ 7 ให้บริการ Wi-Fi สาธารณะฟรีในพื้นที่ท่องเที่ยว					
ข้อเสนอแนะ.....					
.....					
.....					
.....					
กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและมรดก (Culture and Heritage Conservation)					
วัตถุประสงค์ เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม					
แผนงาน					
2.1 การฟื้นฟูแหล่งมรดก บุรณะ และบำรุงรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญในเขตต่างๆ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม					
กิจกรรมที่ 1 การฟื้นฟูแหล่งมรดกและสถานที่ทางประวัติศาสตร์					
กิจกรรมที่ 2 การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์					
2.2 เทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรม จัดเทศกาลวัฒนธรรม ชุมชนเป็นประจำเพื่อแสดงมรดกท้องถิ่น ผ่านการเรียนรู้และลงมือทำ เพื่อดึงดูดผู้มาเยี่ยมชม					
กิจกรรมที่ 3 การจัดงานเทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างมรดกท้องถิ่น					
กิจกรรมที่ 4 จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับชุมชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม					
ข้อเสนอแนะ.....					
.....					
.....					
.....					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 3 แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)					
วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืน					
แผนงาน 3.1 ริเริ่มโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมแนวทางการ ปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การลดของเสีย การส่งเสริม รูปแบบการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon)					
กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนโครงการรีไซเคิล การใช้พลังงาน หมุนเวียนและการลดการใช้พลังงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการ ท่องเที่ยว					
3.2 พื้นที่สีเขียวและสวนสาธารณะ พัฒนาและบำรุงรักษา สวนสาธารณะและพื้นที่สีเขียวในบริเวณชุมชนเพื่อจัดให้มีพื้นที่ สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมนันทนาการและกีฬา แก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น					
กิจกรรมที่ 2 การพัฒนาและบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวและ สวนสาธารณะ					
กิจกรรมที่ 3 การจัดพื้นที่สำหรับนันทนาการและกีฬาเพื่อ ชุมชนและนักท่องเที่ยว					
ข้อเสนอแนะ.....					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 4 การมีส่วนร่วมและการเสริมพลังของชุมชน (Community-Base Tourism Engagement)					
วัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว					
แผนงาน 4.1 การสนับสนุนธุรกิจในพื้นที่จัดหาแหล่งทุนและสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงบริการและผลิตภัณฑ์ของตนสำหรับนักท่องเที่ยว					
กิจกรรมที่ 1 สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจในท้องถิ่นเพื่อการท่องเที่ยว					
4.2 การท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยคนในพื้นที่สามารถนำเสนอโฮมสเตย์ ที่พักแบบใกล้ชิดธรรมชาติ (Eco Lodge) รายการนำเที่ยวพร้อมปราชญ์ชุมชนในการสื่อความหมาย และการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับชุมชนในท้องถิ่น					
กิจกรรมที่ 2 สนับสนุนโครงการท่องเที่ยวโดยชุมชน					
กิจกรรมที่ 3 การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน					
ข้อเสนอแนะ.....					
.....					
.....					
.....					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
กลยุทธ์ที่ 5 การตลาดและการส่งเสริมการขาย (Marketing and Promotion)					
วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มวิสัยทัศน์และความน่าดึงดูดให้กับพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร					
แผนงาน 5.1 แคมเปญการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Marketing) แบบกำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้พื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานครเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์					
กิจกรรมที่ 1 การจัดทำเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 เขต					
5.2 ทำความร่วมมือกับผู้ทรงอิทธิพลบนสื่อออนไลน์ (Influencer) ด้านการท่องเที่ยว และบล็อกเกอร์ (Blogger) เพื่อถ่ายทอดให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและประสบการณ์ที่จะได้รับ					
กิจกรรมที่ 2 การสร้างเรื่องราว (Storytelling) ให้กับพื้นที่					
กิจกรรมที่ 3 การร่วมมือกับผู้ส่งอิทธิพลบนสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว					
ข้อเสนอแนะ.....					
กลยุทธ์ที่ 6 การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training)					
วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะและความรู้ด้านการท่องเที่ยว					
แผนงาน 6.1 ส่งเสริมการศึกษาด้านการท่องเที่ยว จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมสำหรับชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ ทักษะการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำเที่ยว การใช้เทคโนโลยี และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว					
กิจกรรมที่ 1 การฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการให้บริการแก่ชุมชน					
กิจกรรมที่ 2 การฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
กิจกรรมที่ 3 การฝึกอบรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ					
6.2 การฝึกอบรมภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรม จัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศ การฝึกอบรมความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความละเอียดอ่อนในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวต่างชาติ					
กิจกรรมที่ 4 หลักสูตรการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว					
กิจกรรมที่ 5 หลักสูตรพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว					
ข้อเสนอแนะ.....					
กลยุทธ์ที่ 7 การปรับปรุง และการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security)					
วัตถุประสงค์ เพื่อจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว					
7.1 สายตรวจตำรวจท่องเที่ยว เพิ่มจุดตรวจของตำรวจท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว					
กิจกรรมที่ 1 การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว					
7.2 บริการฉุกเฉิน ปรับปรุงบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว					
กิจกรรมที่ 2 พัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน					
ข้อเสนอแนะ.....					

ขอขอบคุณทุกท่านในความอนุเคราะห์

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือรายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการจัดสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาทีต อินทุลักษณะ
หัวหน้ากลุ่มวิชาการตลาด คณะการจัดการการบริการ วิทยาลัยดุสิตธานี
2. ดร.วนิดา เลิศพิพัฒนานนท์
ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนางานวิจัย มหาวิทยาลัยสยาม
3. ดร.ณภัทร นาคสวัสดิ์
รองคณบดีวิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิร่วมการสัมมนาในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship)

ในวันเสาร์ที่ 3 สิงหาคม 2567

ณ ห้องนภลัย บ้านดุสิตธานี

1. นางสาววัชรีย์ ชูรักษา
ผู้ช่วยผู้อำนวยการองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว
(องค์การมหาชน) หรือ อพท.
2. นายอดุลยชาติ ชันธมะ
นักพัฒนาการกีฬาชำนาญการพิเศษ ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาผู้ตัดสินกีฬา กรมพลศึกษา
กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
3. นายชาติชาย เทพแพง
ผู้เชี่ยวชาญ สำนักส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) หรือ สสปน.
4. นายอภิรักษ์ บัวหมักดี
อดีตบรรณาธิการอนุสาร อสท. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.)
5. นายนิพัทธ์พงษ์ ชวนชื่น
เจ้าของบริษัท TKT ECO TOUR
6. นายธนวุฒิ ศุภางค์รัตน์
Managing Director บริษัท SiamRise Travel
7. ดร.เยาวภรณ์ เลิศกุลทานนท์
อาจารย์ประจำสาขาวิชานวัตกรรมการบริการการท่องเที่ยว วิทยาลัยดุสิตธานี
8. นางสาววริทธิ์ วสียงกูร
อาจารย์ประจำสาขาวิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
เขตพื้นที่จักรพงษ์ภูวนารถ
9. ดร.ธนาภรณ์ ตราชู
ที่ปรึกษาด้านการท่องเที่ยวแบบเศรษฐกิจหมุนเวียน
10. นางสาวสรสวรรค์ หงส์สุวรรณ
สื่อมวลชนด้านการท่องเที่ยว

ภาคผนวก ค

หนังสือขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยหนังสือเชิญเข้าร่วมสัมมนาอ้างอิงผู้เชี่ยวชาญ
(Connoisseurship)

ที่ อว 8612/4190

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒ ธันวาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาทิต อินทุลักษณ์

ด้วย นายสมภพ ชาดวนิช รหัสประจำตัว 630630075 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาการจัดการนิทรรศการ การท่องเที่ยวและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร "

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญ เป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

โทร.0 3425 5095

ที่ อว 8612/ 1791

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

12 ธันวาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.วนิดา เลิศพิพัฒนานนท์

ด้วย นายสมภพ ชาตวนิช รหัสประจำตัว 630630075 นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร "

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญ เป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิชวัฒนาวชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

โทร.0 3425 5095

ที่ อว 8612/4๓๑2

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

12 ธันวาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ณภัทร นาคสวัสดิ์

ด้วย นายสมภพ ขาตวนิช รหัสประจำตัว 630630075 นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของกรุงเทพมหานคร "

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเชิญคุณในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิชวัฒนวรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

โทร.0 3425 5095

ที่ อว 8612/ว191

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒7 มิถุนายน 2567

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสัมมนาอ้างอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship)

เรียน

ด้วย นายสมภพ ชาตวนิช รหัสประจำตัว 630630075 นักศึกษาระดับปริญญาโทผู้บังคับ
สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการ
การวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่รอบเขตเมืองฝั่งตะวันตกของ
กรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์ขอเชิญท่าน เข้าร่วมสัมมนาอ้างอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) ในวันเสาร์ที่ 3
สิงหาคม 2567 ณ ห้องนภลัย บ้านตุลิตธานี เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเข้าร่วมสัมมนา
อ้างอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆ คณะศึกษาศาสตร์
ขออนุญาตให้ นายสมภพ ชาตวนิช หมายเลขโทรศัพท์ 081-554-2007 เป็นผู้ประสานงานโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิชวันวรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

โทร. 0 3425 5095

ภาคผนวก ง

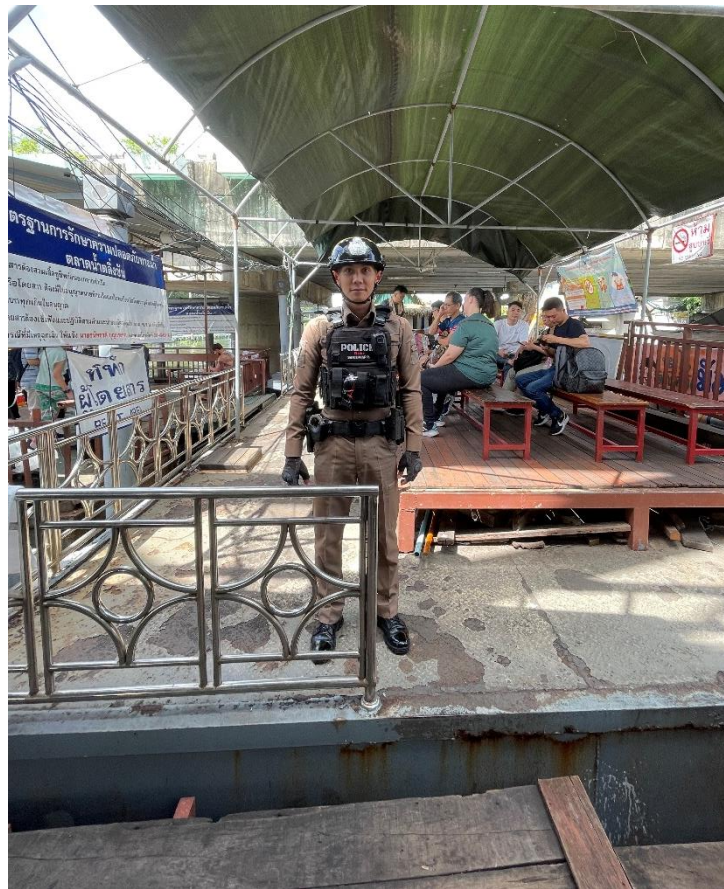
ภาพการลงพื้นที่และการสัมภาษณ์กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

ภาพการลงพื้นที่เก็บข้อมูล

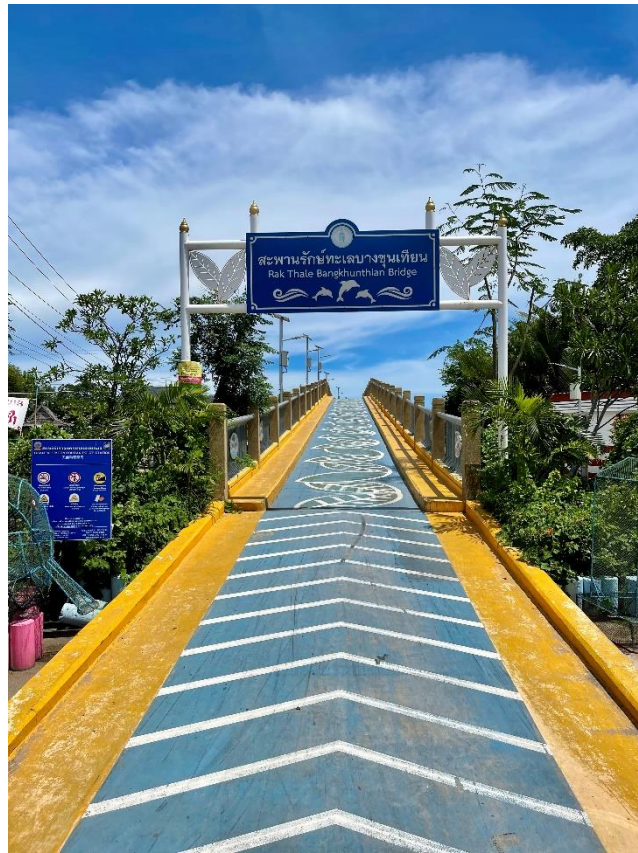

ภาพการสัมมนาอิงกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

สมภพ ชาตวนิช

วุฒิการศึกษา

พ.ศ.2542 ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต

การโรงแรมและการท่องเที่ยว

มหาวิทยาลัยสยาม

พ.ศ.2552 ปริญญาโท วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต

การวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยว

เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ.ศ.2567 ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

การจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

